DENISE ROBINS

Vântul Orientului

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Capitolul 1

Phillida se străduise foarte mult să obţină permisiunea de a merge în Orientul Mijlociu, ca să fie alături de soţul ei. Când vasul ancoră în Port Said, tânăra răsuflă uşurată. Totuşi, dintr-un motiv inexplicabil, era uşor dezamăgită, ca şi când lucrul pe care şi-l dorise din toată inima nu mai era atât de important după ce-l obţinuse.

La douăzeci şi trei de ani, Phillida avea o capacitate aproape copilărească de a se bucura, de a se distra şi de a aprecia frumuseţea artei şi a naturii. Lucrase în armată patru ani, iar viaţa militară o făcuse mai dură şi-i spulberase câteva din iluziile tinereţii. Cu toate acestea, reuşise să-şi păstreze inocenţa, chiar şi după ce dobândise statutul de „femeie căsătorită".

în acea dimineaţă de început de februarie a anului 1947, Phillida, cunoscută prietenilor sub numele de „Phil", îşi luă valiza într-o mână şi poşeta în cealaltă şi privi către ţărm cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

Era o tânără cu ten foarte deschis, cu părul blond lung si neted, pe care îl purta strâns cu grijă într-un coc la ceafă. Ochii mari, luminoşi, erau mai degrabă cenuşii decât albaştri; de mică fusese nevoită să poarte ochelari pentru citit. Nu era extrem de frumoasă, dar avea un trup zvelt şi bine proporţionat şi picioare foarte frumoase. Principalele ei calităţi erau părul auriu, strălucitor şi buzele pline, frumos conturate.

La prima vedere, oamenii o considerau răsfăţată, chiar arogantă, dar cei care o cunoşteau cu adevărat ştiau că era timidă, dar îi plăcea să aibă prieteni şi era generoasă. Avea un puternic complex de inferioritate şi alegea întotdeauna, fără să stea pe gânduri, să-şi petreacă timpul cufundată în lectura unei cărţi bune. Ii plăcea viaţa la ţară şi obişnuia să-l ajute pe tatăl ei la treburile gospodăriei. Din păcate, totul se sfârşise cu mai bine de patru ani în urmă, într-o noapte când casa lor fusese bombardată, iar părinţii ei îşi pierduseră viaţa. Cam în aceeaşi perioadă îl cunoscuse pe Rex Maltern şi, distrusă de faptul că pierduse totul într-o noapte, fusese bucuroasă să-şi îndrepte întreaga afecţiune asupra lui. Cei doi deveniseră în scurt timp soţ şi soţie.

Port Said-ul i se părea întunecat şi deprimant, iar zgomotul asurzitor. In sfârşit, era în Egipt! Oare Rex o va aştepta? Ii trimisese o telegramă, la adresa pe care i-o dăduse el, dar nu ştia dacă o primise.

Nu ştia nici cum va fi viaţa ei ca soţie a unui ofiţer de armată. După patru ani în care lucrase în Marină, era ciudat că ajunsese să se mărite cu un ofiţer din altă armă. Cunoscuse mulţi ofiţeri din armată şi chiar primise cereri în căsătorie de la câţiva dintre ei, dar Rex fusese cel care îi cucerise inima.

Phil venea din Devonshire, locul în care trăise toată familia ei. În vinele lui Rex curgea sânge irlandez, englez şi francez. Phil presupunea că de la bunica lui franţuzoaică moştenise farmecul şi ochii căprui migdalaţi, pe care femeile îi găseau atât de atrăgători. Trecuseră trei ani de când nu se mai văzuseră. Adevărul era că erau doi străini, pentru că se căsătoriseră la o lună de la prima întâlnire şi petrecuseră împreună, ca soţ şi soţie, doar zece zile - zece zile pasionale, pline de dragoste şi fericire, după pierderea tragică a părinţilor şi a căminului.

Nu avuseseră ocazia să se cunoască, aşa că Phillida trăia din scrisori şi din amintiri. Nu era însă suficient, pentru că Rex, de altfel un bun vorbitor, nu era foarte harnic când venea vorba de scrisori. Phillida ar fi vrut să ştie exact ce gândea, ce simţea, dar el îi scria doar că-i era dor. Îi povestea, în schimb, amănunţit, despre petrecerile la care mergea, despre partidele de tenis sau de călărie, dar mai puţin despre propria persoană.

Ultimii doi ani şi jumătate îi petrecuse în Burma. Din ce îi spuseseră alţi militari, Phillida ştia că soţul ei ar fi

putut să se întoarcă în Anglia, dar el nu părea prea încântat de această variantă. Într-o scrisoare, îi spusese Phillidei că reuşise să-şi prelungească şederea în Orientul Mijlociu. De aceea, era mult mai bine ca ea să i se alăture, decât să meargă el în Anglia şi să „mucegăiască", după cum cum spusese chiar el, într-o unitate întunecată şi anostă.

Englezoaică până în măduva oaselor şi foarte ataşată de bunica ei, Phil regreta atitudinea soţului ei. Bunica, singura ei rudă rămasă în viaţă, se apropia de şaptezeci de ani şi avea probleme de sănătate. Îi era teamă să se despartă de ea, ştiind că exista posibilitatea să nu se mai vadă vreodată. Dar Rex îi scrisese:

„Nu poţi să rămâi alături de bunica ta tot restul vieţii şi nu cred că este atât de egoistă încât să-ţi ceară asta. Părinţii mei nu-mi cer să stau lângă ei! În plus, acum eşti soţie de ofiţer şi trebuie să te obişnuieşti cu schimbările şi călătoriile".

Dar ea nu credea că se va obişnui vreodată. Suporta cu greu mutările şi, pentru că era timidă, îi era greu să-şi facă noi prieteni. De câte ori pleca în misiuni, se gândea cu plăcere la casa şi la bunica ei, care o aştepta cu drag. Acum, însă...

Desigur, era absurd să regrete despărţirea de bunica ei şi de Anglia atâta vreme cât urma să-l întâlnească pe soţul ei. Sinceră cu sine, trebuia să recunoască faptul că

nu dorea să-şi înceapă, cu adevărat, viaţa de familie într-un cămin de militari din Egipt. Prefera să se stabilească într-o căsuţă la ţară, de preferinţă în Devonshire, dar ştia că Rex nu dorea acelaşi lucru. Aventuros din fire, ar fi ales să locuiască într-un apartament din Londra şi să conducă o maşină rapidă, cu care să ajungă la întâlnirile zilnice şi la toate petrecerile din oraş.

Phil se întrebă dacă soţul ei se schimbase în cei de trei ani. Oare cum arăta? Îi trimisese fotografii, dar nu le considera suficiente. Din când în când, se mai întâlnea cu câte un coleg care îi aducea pachete din partea lui Rex, dar aceştia nu-i spuneau decât că este sănătos şi se simte bine în Egipt.

Phillida, în schimb, ocupată cu munca ei, nu se distra deloc. Căsătoria şi scurta lună de miere o făcuseră să se îndrăgostească şi mai tare de Rex şi suporta cu mare greutate separarea de el. Aşteptase mult timp să-i vină rândul pe lista soţiilor care doreau să fie alături de soţii lor, în Orientul Mijlociu, dar acum... Îi venise greu să facă această călătorie şi-şi spunea în gând că va uita dorul de ţară şi de bunica ei în momentul în care îl va vedea pe Rex.

- Phil! Te-am căutat peste tot!

Se întoarse rapid şi văzu o tânără brunetă, cam de vârsta ei, de asemenea încărcată cu bagaje. În spatele ei, chinuindu-se cu o valiză ce părea foarte grea, era un

bărbat atrăgător, înalt şi blond, îmbrăcat în uniformă.

Phillida le zâmbi. Tânăra era una din cele opt femei cu care împărţise cabina pe parcursul călătoriei, destul de obositoare, din Anglia. Numele ei era doamna Cubitt, dar toată lumea îi spunea Steve, pentru că aceasta era porecla ei din copilărie.

- Bună, o salută Phil, bucuroasă s-o vadă pe singura persoană cu care se împrietenise pe vas. Mă întreb cât mai durează până când o să putem coborî pe ţărm, să ne întâlnim cu soţii noştri.

Steve îl luă de braţ pe bărbatul de lângă ea.

- Eu l-am găsit pe al meu! anunţă ea, cu mândrie în glas. Nu-i aşa că am avut noroc? Geoff a fost în Port Said în ultimele două zile şi a reuşit să vină cu o barcă cu motor pe vas!

- Minunat! Mă bucur pentru tine!

Steve făcu prezentările şi stătură câteva minute de vorbă.

- L-ai cunoscut cumva pe soţul meu, căpitanul Maltern? Unitatea lui este staţionată în Fayid.

- Bietul de el! Serios? se strâmbă Geoffrey Cubitt. Viaţa în deşert e destul de grea. Nu, nu l-am întâlnit.

- Nu e grozav, Phil? interveni Steve. O să fim destul de aproape! Geoff este acum în Cairo, dar la sfârşitul lui martie ne vom muta în zona canalului, aşa că ne vom vedea!

- I-am spus lui Steve că va avea o viaţă civilizată

numai câteva săptămâni, după care ne vom muta în căminul de familişti care va fi gata în deşert.

- Dar Rex lucrează deja în Fayid! exclamă Phil, nedumerită.

- Înseamnă că locuieşte în cort, pentru că apartamentele pentru familişti nu sunt gata. Dar cred că a închiriat o cameră în Ismailia, pentru tine.

- Şi cum e în Ismailia? întrebară într-un glas cele două tinere.

- Pot să spun că e cel mai frumos loc din Egipt. Cam la optzeci de kilometri de aici şi la patruzeci şi cinci de kilometri de Fayid... E un loc încântător, cu multă verdeaţă!

- Ce frumos! exclamă Phil, care se gândea cu teamă la viaţa în deşert.

Rex o avertizase într-o scrisoare că urmau să locuiască în garsoniere, alături de alţi ofiţeri căsătoriţi, dar că salonul şi baia erau comune. Nu erau casa sau traiul la care visase ea.

Phil profită de faptul că Geoffrey se depărtă puţin şi-i şopti prietenei sale:

- Ce frumos din partea soţului tău că a venit pe vas să te ia!

- Da, e minunat!

Privi în direcţia lui şi chipul i se lumină.

- Gândeşte-te, Phil! Au trecut patru ani de când ne-am despărţit!

- Şi nu ţi se pare schimbat?

- Deloc! În clipa în care m-a luat în braţe şi m-a sărutat, am simţit că am dat timpul înapoi şi suntem din nou în momentul în care ne-am spus „rămas-bun".

Văzând cât de fericită era Steve, Phil îşi spuse că aşa se va simţi şi ea când se va întâlni cu Rex.

Steve e atât de sigură de ea şi de dragostea lor! îşi spuse Phil în gând. Dacă aş fi şi eu la fel!

Ştia însă că nu era atât de hotărâtă şi de îndrăzneaţă ca ea. Din contră, era foarte ezitantă şi lua hotărârile foarte greu, după perioade lungi de deliberări. Rex îi spusese adesea că viaţa nu-i avanjatează pe cei delicaţi şi foarte sensibili. El era implusiv, lucru care o speria, într-un fel, pe Phil.

- Steve, sper să ne vedem des!

- Sunt sigură că aşa va fi, draga mea. Uite, ne pregătim să acostăm! În câteva minute, vei fi alături de Rex.

Phillida privi spre port şi simţi că inima începe să-i bată mai repede. Abia aştepta să fie lângă Rex! În braţele lui se simţea ocrotită, puternică, senzuală. Îi spusese de sute de ori că o consideră frumoasă şi atrăgătoare şi că era singura femeie cu care îşi dorea să fie căsătorit.

Soţii Cubitt îşi luară rămas-bun şi se pierdură în mulţime. Phillida rămase singură din nou, aşteptând să coboare pe ţărm.

***

După de termină formalităţile vamale, Phillida se uit deznădăjduită prin mulţime, căutând chipul familiar al soţului ei. Când văzu că acesta nu era în port, simţi că o cuprinde panica. Ce va face singură, într-o ţară străină?

Câţiva arabi o înconjurară rapid, încercând să-şi ofere serviciile într-o engleză stricată.

- Doamna vrea hotel? Conduc eu!

- Port Said frumos! Vreţi tur oraş, doamna?

Brusc, lângă ea apăru un vânzător de suveniruri şi un băieţel care voia să-i lustruiască pantofii. Feţele lor întunecate, soarele puternic, zgomotul mulţimii, claxoanele care se auzeau în depărtare erau prea mult pentru Phil. Strângându-şi geanta la piept, încercă să scape din cercul format în jurul ei.

- Vă rog, lăsaţi-mă în pace! Plecaţi de aici!

O voce puternică se auzi lângă ea:

- Yalla! Imshi, toată lumea!

Toţi bărbaţii din jurul ei dispărură ca prin farmec. Phillida se întoarse şi se pomeni în faţa celui mai înalt bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei. Era la fel de blond ca ea, dar chipul cu trăsături bine conturate era mult mai bronzat. Phil nu-i putea vedea ochii din pricina ochelarilor de soare.

- Mulţumesc, murmură ea. Pur şi simplu, eram disperată!

De la înălţimea celor aproape doi metri, Martin

Winters îi
zâmbi binevoitor.

- O să te obişnuieşti. N-a venit nimeni să te întâmpine?

- Ar fi trebuit să vină. I-am telegrafiat soţului meu, dar timpul a fost prea scurt şi poate că... Am aflat cu două zile înainte să plec că s-a ivit un loc liber pe acest vas. Totuşi, i-am scris!

Bărbatul începu să râdă.

- Nu ştii cum e ţara asta! Scrisorile şi telegramele sunt o mare problemă!

- Dar i-am scris pe adresa unităţii sale! protestă Phillida.

- Adică?

- La cartierul general din Fayid!

Martin Winters fluieră uşor.

- Înţeleg de ce n-a ajuns telegrama! Acolo e o mare nebunie acum, pentru că sunt în plin proces de mutare de la Cairo. Oare îl cunosc pe soţul dumitale?

- Este căpitanul Maltern. Rex Maltern! Are o slujbă de birou, dar nu pot să-ţi spun exact cu ce se ocupă, pentru că n-am înţeles niciodată termenii militari.

Martin Winters râse din nou. Ii spuse că nu auzise de căpitanul Maltern şi că el era locotenent-colonel în Marină şi lucra chiar în Port Said, ca adjunct al comandantului.

Chipul Phillidei se lumină brusc.

- Serios? se minună ea, zâmbind. Eu tocmai am fost demobilizată din Marină... Domnule!

Se salutară oficial, foarte serios, după care izbucniră în râs. Martin îşi scoase ochelarii, iar Phil îi văzu ochii mari, verzi-albăstrui.

- Nu se întâlnesc foarte multe căsătorii între cei din marină şi cei din armată! remarcă el.

- Ştiu.

- Îndrăznesc să spun că e lipsă de loialitate!

Phil râse din nou, mult mai liniştită şi în largul ei. Conversară puţin şi descoperiră că superiorul Phillidei fusese un bun prieten de-al lui, din Portsmouth. Discuţia lor ar fi continuat dacă n-ar fi fost asaltaţi de un alt grup de vânzători ambulanţi.

- Trebuie să plecăm de aici, spuse el, foarte hotărât. Maşina mea e parcată foarte aproape. O să mergem la Clubul Ofiţerilor şi o să-l sunăm pe soţul dumitale, să aflăm ce se întâmplă.

Foarte uşurată, Phillida îi permise lui Martin Winters să preia controlul. Se simţea foarte bine alături de acest ofiţer de marină binevoitor, amabil şi... foarte chipeş.

Pe drumul către club, Phil se relaxă şi observă cu atenţie natura înconjurătoare - cerul senin, copacii înalţi şi verzi. Totul era foarte diferit de peisajul de acasă.

- Port Said e un oraş foarte frumos, îi spuse Martin, dar viaţa aici este foarte limitată. Colegii mei care sunt aici de peste un an s-au săturat deja, dar cei care

sosesc aici admiră vegetaţia luxuriantă.

- Îmi plac atât de mult florile!

Martin o privi pe furiş şi-şi spuse că acele cuvinte o caracterizau perfect. Ea însăşi era o floare delicată. Observă că, spre deosebire de majoritatea femeilor, primul lucru pe care-l remarcase Phil fuseseră florile şi copacii, nu magazinele.

La treizeci şi trei de ani, Martin Winters avea destulă experienţă cu sexul opus. Femeile îl plăceau instinctiv, pentru că emana bunătate şi bună dispoziţie. În plus, era chipeş! Era considerat o partidă bună, dar el fusese îndrăgostit o singură dată, de o tânără pe care o cunoscuse la începutul războiului, când se afla în permisie în Anglia, după un an foarte dificil pe Marea Nordului. Acea perioadă grea şi foarte periculoasă lăsase urme adânci - Martin ajunsese la spital cu pneumonie. Două femei fuseseră importante în viaţa lui: mama sa, care murise când el se afla în Darmouth, şi Bridget, tânăra cu care fusese logodit.

Avea o senzaţie ciudată când o privea pe Phillida Maltern. Semăna uimitor de mult cu Bridget - aceeaşi constituţie fragilă, degete lungi, expresive, acelaşi zâmbet timid. Cât de mult o iubise... Viaţa lor împreună era perfectă, dar se sfârşise tragic. Cu trei zile înainte de nuntă, Bridget ajunsese la spital pentru a fi operată de urgenţă de apendicită, dar nu se mai trezise din anestezie. Inima ei nu rezistase.

Martin rupsese licenţa de căsătorie, ascunsese inelul şi se întorsese pe mare cu sufletul distrus. Învăţase să zâmbească din nou şi avusese nevoie de foarte mult timp pentru ca rana să se cicatrizeze. Cu toate acestea, nu se mai apropiase de nimeni. Fotografia lui Bridget rămăsese în cabină, alături de cea a mamei lui, şi era convins că nu va mai cere în căsătorie o altă femeie.

Apariţia doamnei Maltern îl tulburase. Sărăcuţa, părea atât de dezamăgită că soţul ei nu apăruse! Tot ce-şi dorea Martin acum era să-l găsească, pentru ca micuţa să fie fericită.

Nu e chiar atât de micuţă, îşi spuse el în gând. E o fată chiar înaltă şi foarte drăguţă!

Când ajunseră la Clubul Ofiţerilor, Martin o conduse pe Phil pe terasa de la etaj şi o instală la o masă cu vedere spre port. Îi comandă o cafea, după care se duse să telefoneze la Fayid.

- O să dureze ceva timp, îi spuse el, pentru că încă se lucrează la liniile telefonice.

Phillida se instală confortabil în scaunul de răchită şi gustă prima cafea turcească din viaţa ei. Totul era atât de diferit de Anglia! Începea să se simtă mai încrezătoare şi-i era recunoscătoare lui Martin, care o va ajuta ca, în sfârşit, să stea de vorbă cu Rex. Era sigură că, atunci când va afla de sosirea ei, se va grăbi către Port Said. Abia aştepta să fie în braţele lui!

Martin Winters apăru lângă ea.

- Exact cum am crezut - o oră întârziere!

- Doamne! exclamă ea. O oră!

Martin se aşeză într-un scaun şi-şi întinse picioarele lungi.

- Asta nu-i nimic, zâmbi el. Prima lecţie pe care trebuie s-o înveţi este să ai răbdare. Nimeni nu se grăbeşte aici.

- Asta e bine, râse ea. Nici mie nu prea-mi place viteza.

- Sunt de acord pe deplin! Aş vrea să-mi petrec toată viaţa stând într-un şezlong, la soare.

- Dar n-ar trebui să te întorci la lucru? N-ar fi mai bine să mă laşi singură?

- Nu, n-ar fi mai bine, îi zâmbi el, privind-o fix. Orice femeie care arată ca dumneata şi care abia a sosit în Egipt, are nevoie de un însoţitor. De ce n-ai avea parte de un ofiţer de marină care să joace rolul ăsta?

Phil roşi uşor şi-şi feri privirea. Complimetele lui o stânjeneau, dar era foarte mulţumită că un bărbat atât de amabil o ajuta. Nu ştia ce ar fi făcut fără el şi-i mărturisi acest lucru.

- E o plăcere pentru mine, o asigură Martin. Trebuie să avem grijă de personalul nostru, nu?

- E foarte frumos din partea dumitale. Sunt sigură că Rex o să-ţi fie recunoscător.

- Ce ghinion că n-a ştiut că vii! Sunt sigur că ar fi venit în port în zorii zilei!

Phillida oftă şi-şi termină cafeaua.

În ora care urmă, Phil şi Martin discutară despre zilele petrecute în marină, despre întâlnirea ei cu Rex şi despre rapida lor căsătorie, despre implicarea lui în război. Inevitabil, ajunseră să discute şi despre subiecte mai puţin plăcute.

- Părinţii dumitale au rămas în Anglia? întrebă el, la un moment dat.

Când văzu schimbarea de pe chipul ei, înţelese că n-ar fi trebuit să deschidă acel subiect.

- Mama şi tata au murit într-o explozie.

Îi spuse întreaga poveste.

- Îngrozitor! Biata de tine!

- Toată lumea trece prin momente mai puţin plăcute, dar le depăşeşte.

Imaginea lui Bridget îi reveni în minte.

- Oare? Da, într-un fel ai dreptate. Dacă nu am reuşi să depăşim momentele grele, n-am putea să ne continuăm viaţa. Femeia cu care trebuia să mă însor a murit cu trei zile înainte de nuntă...

Phil îl privi cu compasiune pe bărbatul din faţa ei.

- Îmi pare atât de rău! O încercare atât de grea...

Martin nu putea suporta mila ei.

- Hai să schimbăm subiectul! Cred că o să-mi încalc obiceiurile şi o să beau o bere. E prea devreme pentru gin!

Peste câteva momente, râdeau din nou. Totuşi,

Martin era deranjat de faptul că prezenţa ei îi amintea, atât de dureros, de pierderea suferită.

- E trecut de unsprezece, spuse el, ridicându-se brusc. Mă duc să văd ce se aude cu telefonul.

Se întoarse repede, cu un zâmbet în colţul gurii.

- Mai aşteptăm! Nu te îngrijora, o să te obişnuieşti cu asta aici, în ţara faraonilor.

- Mă întreb dacă Rex este acolo, spuse ea, îngrijorată.

- Dacă lucrează la birou, aşa cum ai spus, trebuie să fie.

- În cât timp o să ajungă aici?

- Are maşină?

- Da, şi-a cumpărat una luna trecută, în Cairo.

- În cazul ăsta, o să vină cam într-o oră şi trei sferturi.

- Ce bine ar fi dacă ar ajunge înainte de prânz! Aş vrea să-l cunoşti pe soţul meu. Sigur va vrea să-ţi mulţumească pentru că m-ai ajutat.

Martin îi zâmbi, impresionat de tinereţea şi inocenţa ei. Era cu zece ani mai tânără decât el; mai tânără şi decât Bridget care murise înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani. Acum ar fi avut treizeci de ani, pe când Phil era doar un copil. Era măritată de trei ani, dar fusese alături de soţul ei numai zece zile. Războiul era de vină pentru multe căsnicii distruse! Phil, însă, merita să fie fericită şi spera că soţul ei era un tip de

treabă.

Martin se uită la ceas.

- O să sun la popotă, să anunţ că n-o să ajung la prânz. Nu-ţi face griji, n-o să păţesc nimic! Am o permisie de două zile, începând de azi, aşa că nu trebuie să dau socoteală nimănui pentru timpul meu. Când te-am văzut, în port, aveam de gând să ies puţin pe mare.

- Ti-am stricat planurile!

- Ba deloc! E chiar mai bine aşa, pentru că mă bucur mai mult de întâlnirea cu cineva de acasă. Şi mă simt foarte bine aici, stând de vorbă cu dumneata. Mai spune-mi...

Phil îi povesti despre Alvercombe şi despre bunica ei. Ascultând-o, îşi spuse că tânăra era, cu adevărat, deosebită - îi lipsea vanitatea şi acel implus care le făcea pe majoritatea femeilor să facă avansuri bărbaţilor, imediat după ce-i cunoşteau. Nu făcea eforturi să impresioneze, era timidă şi chiar naivă, iar bărbaţii n-o considerau o parteneră de distracţie. Era de modă veche şi părea o eroină a lui Emily Bronte, poate chiar desprinsă din Jane Eyre.

Nu-l plictisea, aşa cum făceau fetele strălucitoare care ştiau că au această calitate. Mai mult, respecta dragostea evidentă pentru soţul ei şi dorinţa de a avea o căsnicie adevărată. Nu credea, însă, că era genul care se putea mulţumi cu o garsonieră într-un cămin al

armatei. Dorul de casă o va măcina, aşa cum începea să i se întâmple şi lui, în ciuda faptului că era bărbat şi obişnuit cu o astfel de viaţă.

Zece minute mai târziu, ospătarul veni să-i anunţe că legătura telefonică fusese stabilită. Se duseră împreună în birou, dar cel care răspunse fu Martin, pentru că ea era prea emoţionată.

- Da... Înţeleg. Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Acoperi receptorul cu palma şi se întoarse către ea.

- Îmi pare rău, doamnă Winters. Soţul dumitale nu este acolo.

- Înseamnă că... Poate e plecat şi se întoarce. Nu putem să-i lăsăm un mesaj şi să-l rugăm să ne sune aici?

Martin vorbi din nou în receptor, apoi se întoarse către Phillida.

- Nu, se va întoarce abia mâine.

Privirea ei se întunecă, iar Martin îşi spuse că arăta ca un copil dezamăgit.

- Doamne!

- Aşteaptă puţin, o să încerc să obţin mai multe informaţii. Peste câteva minute, cei doi se întoarseră la masa de pe
terasă.

- Un coleg de-al lui mi-a spus că are o scrisoare. Probabil telegrama de la tine.

- N-a primit-o! exclamă ea.

- Nu.

- Dar unde este?

- Nimeni nu ştie, răspunse el, ca şi când şi-ar fi cerut scuze. E într-o permisie de o săptămână şi s-ar putea să fie în Cairo.

Phil făcu ochii mari.

- În Cairo! N-o să-l găsesc niciodată! Poate că ar trebui să mă duc acolo şi să întreb pe la hoteluri...

- Nu poţi să te duci la Cairo singură, draga mea, îi spuse repede Martin.

- Şi ce facem?

- Am înţeles că Rex se întoarce la serviciu mâine, ceea ce înseamna că în seara asta trebuie să fie în Fayid.

Chipul ei se lumină.

- Înseamnă că permisia lui se termină!

- Din fericire...

- Şi s-ar putea să fie în Ismailia în seara asta?

- Foarte probabil.

- Atunci, să mergem acolo!

Martin o privi foarte serios.

- Da, aşa ar fi cel mai bine. Soţul tău s-a pregătit pentru venirea ta? A rezervat o cameră undeva?

- Nu ştia când o să vin. Nu e vina lui! Mai ales dacă n-a primit telegrama... O să fie greu să găsesc o cameră la un hotel în Ismailia?

- Sunt numai două hoteluri respectabile, dar cred că

nu mai au nimic liber. Totul e plin acolo, având în vedere mutarea armatei în zona canalului.

- Rex mi-a scris despre Clubul Francez.

- Nu poţi să stai acolo, pentru că nu închiriază camere.

- Şi atunci? Ce sugerezi?

Martin ar fi vrut să-i spună să rămână în Port Said. Ar fi vrut s-o invite la masă, s-o scoată în oraş, să se bucure de tinereţea şi prospeţimea ei, dar ştia că o femeie singură nu putea să rămână la hotelul de acolo.

- Uite cum facem, spuse el dintr-o dată. Sunăm încă o dată la Fayid şi lăsăm un mesaj soţului tău, pentru orice eventualitate. Dacă îmi permiţi, te invit la masă, după care o să te conduc la Ish.

- La Ish?!

- Ismailia, zâmbi el.

- Dar ai spus că vrei să ieşi pe mare. Nu pot să-ţi stric toată ziua! O să iau trenul...

Dar Martin era gata să renunţe la planurile pe mai multe zile, numai ca s-o mulţumească pe Phil.

- Te duc la Ish, spuse el hotărât. Plimbarea o să-mi prindă bine şi mie. Îi cunosc pe George, grecul care conduce Clubul Francez, şi cred că o să ne ajute cu cazarea - poate că o să ne recomande o familie de francezi care închiriază camere. O să bem un ceai şi poate că soţul dumitale o să apară în cursul serii, mai ales dacă spui că obişnuieşte să meargă în acel club.

Phillida zâmbi, fericită.

- E foarte frumos din partea dumitale, domnule comandant Winters. Sunt recunoscătoare!

- Ce-ar fi să renunţi la adresarea asta? Spune-mi Martin.

- Iar tu spune-mi Phillida. Sau Phil, cum îmi spune toată lumea.

- Nu-ţi spun Phil. Nu pot să distrug un nume atât de frumos.

Ea râse şi se lăsă pe spate, în scaun. Se simţea bine în compania lui Martin Winters şi avea încredere în el.

Capitolul 2

Martin se dovedi un partener de drum foarte interesant, explicându-i toate locurile pe lângă care treceau în călătoria de la Port Said la Ismailia.

Phil era fascinată de Canalul Suez - părea atât de îngust şi, totuşi, unele din cele mai mari vase din lume îl traversau. Pe o parte a canalului, nu se vedea decât deşertul; pe partea cealalată, era pământ fertil, cultivat - plantaţii de bumbac, trestie de zahăr, pepeni, palmieri.

La un moment dat, Martin opri maşina pentru ca Phil să poată vedea mai bine un vapor care înainta mândru prin canal. Îşi scoase eşarfa şi-i salută pe pasageri. În ciuda amabilităţii lui Martin şi a gândului că, peste câteva ore, îl va reîntâlni pe Rex, Phil îi invidia pe cei care se îndreptau spre Anglia.

Cu o ţigară în colţul gurii, Martin o privea cu atenţie pe Phil şi încercă să ghicească sentimentele şi emoţiile care o încercau.

- O să te obişnuieşti aici, ai să vezi. Prima oară când am văzut un vapor îndreptându-se spre casă, la câteva luni după ce am venit în Egipt, eram gata să sar de pe mal şi să strig „Hei, luaţi-mă şi pe mine!".

- Crezi că toţi simt asta?

- Nu ştiu, dar sunt convins că oamenii sunt nişte creaturi tare ciudate. Când suntem în Anglia, ne dorim să plecăm, iar când suntem departe...

- Mie nu prea-mi place să călătoresc, mărturisi Phil,

când urcară în maşină. Am vrut să văd Franţa şi Elveţia, dar Orientul nu m-a impresionat niciodată. Rex, în schimb, era atras de această zonă. Ar fi putut să obţină o slujbă acasă, după ce a plecat din Burma, dar a preferat să rămână în străinătate.

Martin începu să pună la îndoială caracterul lui Rex Maltern. Cu siguranţă, ştia ce însemna pentru o tânără ca Phil să plece din locurile natale. Poate a crezut că îi va face bine să cunoască alte ţări şi alţi oameni, îşi spuse Martin.

- Îmi place tare mult călătoria asta, spuse ea, entuziasmată. Sunt sigură că mă consideri tare prostuţă!

- În nici un caz! Te asigur că toată lumea de aici îşi doreşte, după un timp, să se întoarcă acasă. Nu-ţi ascund că aş schimba într-o clipă drumul ăsta cu cel care leagă Dulverton de Exbridge? Îl ştii? Chiar lângă Somerset...

- Sigur că-l ştiu! exclamă Phil. Tata se ducea adesea la Dulverton, pentru că îi plăcea foarte mult să pescuiască.

- Şi mie îmi place şi am pescuit foarte mulţi păstrăvi în zona aceea. Aş renunţa bucuros la distracţiile pe care le poţi practica aici tot timpul anului - navigaţie, înot, tenis - pentru o după-amiază mohorâtă în Dulverton, când stai în mijlocul râului, încălţat cu cizme de cauciuc, şi aştepţi să tragă peştele. După care, cu două sau trei

frumuseţi în geantă, mă duceam la cârciuma din sat, îi frigeam, stăteam de vorbă cu băieţii, beam o bere. Când mă gândesc la plăcintele cu mere sau la...

- Ajunge! îl imploră Phil.

El îi aruncă o privire şi izbucni în râs.

- Vezi? Acum înţelegi ce dor îmi e de casă?

- Mă faci să mă gândesc la tata. Aştepta cu atâta nerăbdare zilele de pescuit!

- Şi tata era un bun pescar, spuse Martin. Mama a murit când eram foarte mic şi-mi aduc aminte de vacanţele petrecute cu tata în Scoţia, la sora lui. Mătuşa Kate... O femeie minunată! N-a avut copii, aşa că aproape m-a adoptat pe mine. Au o proprietate în Ayrshire -castelul Killoun. Un loc plin de romantism, pe un deal, neatins de ororile războiului.

Era rândul lui Martin să vorbească şi al Phillidei să asculte. Avea o imaginaţie bogată, iar el povestea cu atâtea amănunte încât nu-i era greu să-şi imagineze locurile. Ce mult şi-ar fi dorit ca Rex să fie nerăbdător la gândul unei zilei de pescuit, în mijlocul naturii! Dar nu era... Unul din lucrurile pe care şi le amintea cu exactitate era dorinţa lui nestăvilită de a călători şi dispreţul evident pentru stilul de viaţă englezesc. Cu toate acestea, Phil îşi spuse că nu trebuia să încerce să-l schimbe pe bărbatul de care se îndrăgostise.

Ajunseră la Ismailia, un oraş micuţ, plin de flori multicolore.

- Ce loc minunat!

Martin nu-i spuse că aceste minunăţii i se vor părea, foarte curând, plictisitoare, pentru că viaţa şi distracţiile erau foarte limitate. O lăsă să admire vilele elegante, cu grădini exotice, care aparţineau angajaţilor companiei Canalului Suez.

Martin îi arătă principala stradă comercială a oraşului.

- O să găseşti aici toate naţionalităţile - europeni, egipteni, sirieni.

Phillida admiră încântată vitrinele magazinelor - cei mai frumoşi pantofi, cele mai colorate poşete, fără restricţiile sau cupoanele necesare în Anglia. Cât despre ciocolată... Nu putu rezista şi-l rugă pe Martin să oprească maşina, ca să cumpere dulciuri. Bucuria ei în faţa cutiei cu ciocolată îl făcu pe Martin să se gândească la Rex Maltern. Oare ştia ce comoară avea drept soţie?

Era aproape ora patru când ajunseră la Clubul Francez. Când intră, Phillida se simţi brusc ca acasă, pentru că Rex îi scrisese foarte des despre locul în care obişnuia să vină „să bea ceva". În salonul extrem de curat se aflau două cupluri de francezi şi doi ofiţeri din armata egipteană, în uniforme kaki.

Un bărbat înalt, lat în umeri, le veni în întâmpinare.

- El e George, cel care conduce clubul, îi şopti Martin.

Făcu prezentările, iar George rămase puţin pe gânduri

când auzi numele ei de familie.

- Cred că îl cunosc pe căpitanul Maltern, doamnă.

- Da? exclamă ea, nerăbdătoare. Vă rog, spuneţi-mi!

- Are ochi negri şi este foarte vesel, nu? Lucrează la Cartierul General...

- Da, da, el este soţul meu!

George se înclină ceremonios. Părea foarte îngândurat, dar nu spuse nimic.

- Credeţi că va veni aici, în această seară?

- Nu l-am văzut de câteva zile, doamnă, dar vine foarte des.

Phillida se întoarse către Martin, cu o privire plină de speranţă.

- Dacă i se termină permisia, o să vină. Simt asta!

Martin se mulţumi să-i zâmbească, dar îşi spuse în gând:

Cred că o să-l omor dacă nu apare!

Apoi îl întrebă pe George dacă era posibil să găsească o cameră pentru doamna Maltern. Acesta îi răspunse că nu era nimic liber, dar va face tot posibilul pentru a-l servi pe locotenent-colonelul Martin Winters, pe care-l considera un exemplu de ofiţer al marinei. Nu putea spune acelaşi lucru despre căpitanul Rex Maltern, dar nu era treaba lui; îi plăcea, în schimb, soţia foarte tânără şi foarte blondă a căpitanului.

- Cred că am o soluţie, spuse el. Este foarte important ca doamna să stea într-un loc respectabil,

mai ales că este singură. Voi face tot ce-mi stă în puteri!

Micul ospătar de culoare căruia toată lumea îi spunea Hassan le aduse ceai. După o oră, George se întoarse şi-i spuse că găsise o cameră, pentru o noapte sau mai multe, dacă era nevoie. Era vorba de o cameră dublă într-o vilă din cartierul francez - zona plină de verdeaţă prin care trecuseră când intraseră în Ismailia.

Când se îndreptă spre casa familiei Martial, în maşina lui Martin Winters, Phillida îşi dădu seama cât era de obosită. Se trezise devreme şi aşteptase cu nerăbdare momentul în care vaporul avea să ancoreze în Port Said; acum se temea că va fi nevoită să-şi petreacă noaptea singură, fără Rex, într-o casă şi o ţară străine. În plus, franceza ei nu era deloc bună, iar madame Martial nu vorbea engleză. Cât de mult o invidia pe Steve Cubitt, care era de mult într-o pensiune din Cairo, împreună cu soţul ei!

Martin aşteptă în maşină până când Phillida vorbi cu soţii Martial, apoi o ajută să ducă bagajele în casă. Madame se oferi să-i servească cina, ca să nu mai iasă în oraş, dar ea refuză. Când îl văzu pe Martin, madame zâmbi complice şi o întrebă dacă era soţul ei.

- Nu, eu sunt măritată cu un căpitan de armată cu care sper să mă întâlnesc în seara asta.

- Foarte bine, vă aşteptăm.

Pe drumul către Clubul Francez, Phil nu scoase nici o vorbă.

- Nu e aşa cum te aşteptai? o întrebă Martin.

- Ba da, e o cameră foarte frumoasă. Sunt sigură că o să mă simt foarte bine şi-ţi mulţumesc că m-ai ajutat s-o găsesc.

Dar tremurul din vocea ei îl făcu pe Martin să înţeleagă adevărul. Cum putuse Rex Maltern să fie atât de nepăsător şi să nu se asigure că aranjase totul pentru venirea soţiei sale?

- Hai să încheiem ziua cum se cuvine şi să cinăm împreună, vrei? Asta dacă nu te-ai săturat de mine...

Phil reuşi să-şi ascundă lacrimile şi se strădui să zâmbească.

- Sigur că nu! Ai fost minunat şi vreau ca Rex să te cunoască.

Era într-adevăr recunoscătoare lui Martin pentru tot ce făcuse, dar nici măcar oferta lui de a-i fi alături până la sosirea lui Rex n-o făcea să se simtă mai bine. Gândul că nu va veni în acea seară era de nesuportat! Era foarte posibil ca, în ultima seară liberă, să nu se întoarcă la Ismailia, ci să rămână în Cairo.

***

La ora şapte, Martin şi Phillida stăteau la bar, în Clubul Francez. Ceruseră o masă pentru cină şi comandaseră un gin şi un suc de roşii. Phil nu bea şi nu fuma, ceea ce-l făcea pe Martin să se întrebe cum se va descurca într-un oraş în care toată lumea - femei şi bărbaţi deopotrivă - îşi petreceau mare parte a timpului

cu paharul şi ţigara în mână. Martin, care înţelegea cât de mare era dragostea Phillidei pentru soţul ei, începuse să aibă îndoieli cu privire la sosirea lui Rex.

Phil simţea acelaşi lucru, deşi nu voia să recunoască.

Clubul începea să se anime. Toate scaunele de la bar erau acum ocupate, în mare parte de ofiţeri din armată şi din aviaţie. Phillida atrăgea priviri admirative şi insistente, pentru că era nou-venită şi foarte drăguţă, dar ea nu avea ochi pentru nimeni.

- Scuză-mă o clipă, îi spuse Martin la un moment dat. Vreau să mă duc să salut un prieten.

- Sigur că da.

Phil îl urmări cu privirea.

Probabil mă consideră foarte de plictisitoare, îşi spuse ea. E atât de amabil, dar eu... Pur şi simplu, nu pot să fiu veselă!

Lângă ea, o tânără roşcată, fardată violent, care se apropia de treizeci de ani, bea un cocteil.

- Cam frig, nu-i aşa? i se adresă Philidei.

Ea izbucni în râs.

- Poftim? Mie mi se pare cald!

- Înseamnă că abia ai venit din Anglia, nu?

- Azi-dimineaţă.

- Înseamnă că ai avut o iarnă grea, friguroasă, iar totul în magazine se cumpăra pe cupoane. Urăsc Anglia! Din nefericire, soţul meu va fi demobilizat şi vom pleca acasă. Aş fi vrut să rămân aici toată viaţa!

Phil o privi cu ochii mari.

- Serios? Eu nici n-aş fi venit, dacă soţul meu n-ar fi fost aici. Iubesc Anglia şi-mi place să trăiesc acolo.

Tânăra necunoscută ceru să i se umple din nou paharul şi-şi aprinse o ţigară. Phillidei nu-i plăcea genul acesta de femeie - bea şi fuma ca un bărbat, era neglijentă cu propria persoană şi spunea poveşti deocheate.

Femeia continuă să discute cu Phil. Se numea Victoria Riccard, dar toată lumea îi spunea Vic. Soţul ei era pilot, staţionat în Ismailia. Se distra de minune în Egipt şi mergea la toate petrecerile. Deloc puţine, o asigură ea pe Phil. În plus, fetele se puteau distra foarte bine.

- Eu îl iubesc foarte mult pe soţul meu.

Tânăra roşcată începu să râdă.

- Asta nu te împiedică să-ţi petreci timpul cu altcineva. Soţii pleacă la muncă, nu?

- Nu cred că e cazul meu, replică ea cu răceală.

Dar Victoria nu se lăsă:

- Nu ştiu cum e cazul tău, dar în aviaţie te poţi distra de minune. Trebuie să ne întâlnim într-o dimineaţă la Antoinette, să bem o cafea. Fursecurile sunt o nebunie! Iar dacă vine în seara asta vreunul din băieţii pe care-i cunosc, o să te prezint.

Phillida se îmbună, pentru că înţelese că Vic voia doar să-şi facă o nouă prietenă.

- Dacă ai şti ce mult se bârfeşte pe aici! Oraşul e mic, aşa că nu poţi să ieşi cu cineva fără să fii văzut. Sunt două bârfe care ţin acum capul de afiş! E vorba de un comandant de pluton care s-a însurat cu o evreică din Siria. Arată grozav acum, dar e genul care o să se îngraşe cu trecerea anilor. Tânăra mireasă a început deja o relaţie cu un căpitan şi toată lumea ştie, mai puţin Kipps, soţul ei. Şi, ca şi când n-ar fi de-ajuns, se mai şi laudă că trăieşte cu bărbatul ăsta, care are o nevastă în Anglia. La ce să te aştepţi de la o femeie frumoasă, culeasă din Palestina?

Phillida răsuflă uşurată când îl văzu pe Martin apropiindu-se. Bârfa Victoriei o dezgusta, dar nu reuşea s-o oprească. Se văzu nevoită să facă prezentările, spre mulţumirea Victoriei.

- Te văd foarte des pe aici, îi spuse ea lui Martin. Hai să bem ceva împreună. Eu îl aştept pe soţul meu, care trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Phil şi Martin schimbară o privire semnificativă, dar înţeleseră că nu puteau să scape. La un moment dat, doamna Riccard îi dădu un ghiont noii sale prietene.

- Ce coincidenţă! Chiar acum intră în club tânăra siriancă de care îţi spuneam şi bărbatul cu care are o aventură. Bietul Kipps este în Palestina pentru două săptămâni, aşa că Rebecca îşi face de cap. Toată lumea ştie că ea şi căpitanul au fost plecaţi la Cairo săptămâna asta, pentru că el a fost în permisie. Recunosc că e un

tip chipeş, dar mi-e milă de nevasta aia a lui... Ce ai păţit? Te simţi bine?

Martin o privi îngrijorat pe Phillida şi văzu că era albă ca hârtia. Auzise povestea Victoriei şi, pentru o clipă, îi trecu prin minte că... Nu, nu se putea!

- Extraordinar! se auzi vocea pierdută a Phillidei. Iată-l pe soţul meu!

Fără să poată răspunde, Martin privi cuplul care intrase în club - un bărbat englez, foarte chipeş, şi o tânără extrem de frumoasă, cu toate că era cam rotofeie. Avea ten măsliniu, ochi căprui cu gene lungi şi păr negru, strălucitor. Martin o recunoscu, pentru că o văzuse adesea în bar.

Roşie la faţă, Victoria Riccard o privi îngrozită pe Phil.

- El e soţul tău? Rex Maltern?

- Da, răspunse ea, abia auzit.

Victoria lăsă paharul pe masă şi se ridică rapid.

- Nu ştii cât de rău îmi pare! N-ar fi trebuit să spun nimic.

- Aşa ar fi trebuit, interveni Martin, furios.

- Dar poate că nu-i adevărat, încercă ea să repare lucrurile. Ştii cum sunt bârfele astea... De unde să fi ştiut că e chiar soţul ei?

Îşi luă poşeta şi dispăru de lângă ei, fără alte explicaţii.

Lui Martin îi venea s-o strângă de gât pe Victoria şi regreta că plecase, chiar dacă numai pentru câteva minute, de lângă Phil. Ce coincidenţă îngrozitoare! Acum înţelegea de ce nu venise Rex Maltern s-o întâmpine pe soţia lui în Port Said. Ticălosul!

Rex îşi roti privirea şi văzu o tânără suplă, cu părul blond şi un chip foarte serios, care avea un aer familiar. În secunda următoare, îşi dădu seama cine era şi făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Făcu un efort să-şi revină şi, adunându-şi tot curajul, se îndreptă spre ea cu braţele deschise.

- Phil! Dumnezeule, ce surpriză!

Ea îl privea uluită şi nu-şi putea scoate din minte cuvintele Victoriei Riccard - îl acuzase pe soţul ei că era amantul tinerei cu care intrase în club. Prima impresie pe care i-o făcuse tânăra era negativă, pentru că părea o copie vulgară a unui star de la Hollywood.

Rex îi luă mâinile în ale lui.

- Phil, draga mea! De unde ai apărut aici?

- Am sosit azi-dimineaţă, şopti ea. Ti-am telegrafiat...

- În dimineaţa asta, repetă el. Înseamnă că telegrama e la birou, pentru că n-am trecut pe acolo de câteva zile. Am fost în Cairo.

- Da, ştiu.

- De unde ştii?

Pentru că nu voia să-i spună ce aflase de la Victoria,

îi răspunse că ştia de la un coleg cu care vorbise la telefon, din Port Said. I-l prezentă pe Martin şi-i spuse că nu s-ar fi descurcat fără el. Când se întoarse spre Martin şi-i văzu privirea compătimitoare, înţelese că acesta auzise tot. Din mândrie, decise să nu arate îndoielile şi suspiciunile care o măcinau.

- Vă mulţumesc foarte mult că aţi avut grijă de soţia mea.

- Mă bucur că am fost de ajutor, replică Martin cu răceală.

Nu-l plăcea pe Rex Maltern şi-i părea rău pentru micuţa
Phil, care încerca să-şi ascundă adevăratele sentimente şi se silea să pară veselă. Dar Martin credea tot ce auzise de la Victoria, din două motive. În primul rând, surprinsese o privire complice între Rex şi tânăra siriancă; în al doilea rând, îi mai văzuse împreună în club. Oare cum se măritase o fată atât de delicată cu unul ca el? Era chipeş, atrăgător şi ştia foarte bine că femeile nu-i rezistă! Poate că era vorba de contrastele care se atrag sau poate că fusese foarte singură după moartea tragică a părinţilor săi.

- Ea este Becki, făcu Rex prezentările. Sunt bun prieten cu soţul ei, Kipps, vreau să spun comandantul de pluton Rendleton. Becki, nu e grozav? În sfârşit, soţia mea a sosit!

Rex înconjură cu braţul umerii soţiei sale, fără să observe că tremura uşor. Becki îi salută cu o politeţe exagerată pe Phil şi pe Martin, dar ochii ei aruncau văpăi.

Ce încurcătură! se gândi Martin. De ce naiba nu s-a asigurat Phil că soţul ei ştie că soseşte?

Phil se uită la soţul ei şi văzu că se schimbase foarte puţin. Era mai bronzat, dar la fel de chipeş cum îşi amintea. Totuşi, simţea că nu-l cunoaşte pe bărbatul care stătea lângă ea.

- Ar trebui să luăm cina împreună, spuse Phil, încercând să zâmbească.

- Eu cred că o să plec, dacă nu vă supăraţi, spuse Martin. Acum, că soţul tău a venit şi eşti în siguranţă, ar fi mai bine să mă întorc la Port Said. Cred că, după atâta timp, vreţi să fiţi singuri...

Spuse ultimele cuvinte privind-o cu atenţie pe doamna Rendleton. Nu-i plăcea genul acesta de frumuseţe arogantă şi era sigur că se căsătorise cu Rendleton pentru a obţine paşaport britanic.

Becki anunţă că va lua masa în apartamentul ei, dar în cele din urmă rămase toţi patru la club şi cinară împreună. Masa se dovedi un calvar pentru Phil, care suporta cu greu comportamentul familiar al lui Becki faţă de Rex. Visase la o cină intimă, numai cu soţul ei, şi ce primea în schimb?

Rex încercă să fie o gazdă bună şi comandă

şampanie, vin, lichior. Întreţinea atmosfera, făcea conversaţie şi încerca să explice cum de se afla în compania lui Becki.

- E o minune că am venit aici în seara asta. Am vrut să rămân în Cairo, dar m-am hotărât în ultima clipă să vin ca să văd dacă Kipps s-a întors din Palestina. Am aflat că n-a venit, aşa că am invitat-o pe Becki la masă, ca să nu fie singură.

Minciuni peste minciuni, îşi spuse Martin. Phil părea să nu creadă cuvintele lui, deşi se străduia să-i răspundă cu zâmbetul pe buze.

- De ce nu bei nimic? întrebă Rex, împingând paharul de şampanie spre ea. Nu te-ai schimbat deloc! Va trebui să te adaptezi, Phil! Vai de mine... N-am făcut rezervări pentru cameră, de vreme ce n-am ştiut că vii! Eu locuiesc într-un cort, ca şi când aş fi încă burlac. Am căutat un apartament, ca unul în care stau Becki şi Kipps, dar încă n-am găsit nimic. Am crezut că vor mai trece câteva săptămâni până vei veni...

Martin observă din nou un schimb de priviri între Maltern şi Rebecca şi era din ce în ce mai convins că tot ceea se spusese Victoria Riccard era adevărat.

Phil interveni şi-i explică soţului ei că găsise o cameră în Ismailia, cu ajutorul lui George.

După masă, Martin se scuză şi anunţă că trebuia să se retragă.

- Pot să vă conduc acasă, doamnă Rendleton?

- Mulţumesc, dar nu e nevoie, îi zâmbi ea. Apartamentul meu e la câteva minute de club.

Martin înclină scurt capul în direcţia ei, apoi se întoarse către Phillida şi-i luă mâna.

- Noapte bună. Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut şi sunt sigur că ne vom mai vedea. Permiteţi-mi să vă invit la masă într-o zi, pe tine şi pe soţul tău. O să caut în cartea de telefon numărul familiei Martial şi am să vă sun.

Rex o trase pe soţia lui mai aproape.

- Foarte frumos din partea dumitale. Mulţumesc încă o dată pentru că ai ajutat-o pe Phil.

Phil îşi trase mâna din mâna lui şi-şi dădu seama că-i regretă plecarea. Brusc, se simţea nesigură, speriată, chiar singură.

- Ce bine că a plecat! exclamă Rex. E un tip atât de înţepat!

- A fost foarte amabil cu mine, spuse repede Phil.

El izbucni în râs.

- Doar n-o să crezi că bărbaţii singuri fac gesturi de caritate aşa, doar pentru că sunt cumsecade! Sunt sigur că Winters n-a ezitat să-i fie de ajutor unei blonde drăguţe.

Phil roşi, nemulţumită că gestul cavaleresc al lui Martin era pus într-o lumină atât de neplăcută.

- Văd că nu te-ai schimbat, adăugă Rex.

Apoi se întoarse spre Rebecca:

- Soţia mea este o idealistă şi are multe de învăţat. O să înţeleagă, cât de curând, că Winters este la fel ca toţi bărbaţii de aici care încearcă din răsputeri să-şi găsească o prietenă. Nu eşti de acord, Becki?

Aceasta ridică din umeri, plictisită.

- Hai să mai bem ceva.

- Întotdeauna ai idei minunate, Rex, îi zâmbi Becki.

Dar Phillida îşi puse mâna pe braţul lui.

- Te rog să nu te superi, dar aş vrea să mergem acasă. Sunt foarte obosită.

- Ti-am spus că trebuie să bei şi tu! Nu te-ai mai simţi obosită după un whisky dublu. Hai să mergem la bar. Oricum, Becki mai vrea să bea ceva...

Phil simţi că o cuprinde furia, lucru care i se întâmpla foarte rar.

- Îmi pare rău, dar vreau să merg acasă.

Rex o privi cu atenţie câteva clipe, apoi ridică din umeri.

- Bine, o să cer nota de plată. Cred că eşti obosită, pentru că te-ai trezit foarte devreme astăzi. Uite, ia tu banii ăştia şi achită nota. Trebuie s-o duc acasă pe Becki, pentru că nu poate să plece singură la ora asta. Din păcate, în maşină n-au loc trei persoane. Nu cred că am apucat să-ţi spun... Mi-am schimbat vechea maşină cu una mai nouă, cu două locuri.

Acesta era Rex cel de demult, nebun după maşini.

Rebecca acceptă foarte rapid oferta lui, fără să dea importanţă faptului că-l refuzase pe Martin Winters când îi propusese acelaşi lucru.

- Ne mai vedem, îi spuse tânăra siriancă, întinzându-i o mână pe care strălucea o imitaţie de rubin.

Phillida îi urmări ieşind din club şi făcu eforturi să-şi stăpânească lacrimile.

***

Rex Maltern o lăsă pe soţia sa singură la Clubul Francez mai mult decât intenţionase. Îi stătea în fire să se comporte aşa - avea intenţii bune, dar sfârşea mai mereu prin a face ceva greşit. Avea, totuşi, multe calităţi - era generos şi voia să facă tuturor pe plac, chiar dacă o făcea mai mult pentru a-şi satisface amorul propriu decât pentru a-i ajuta cu adevărat pe cei din jur. Era superficial şi egoist, comportament de care, ulterior, îi era ruşine. Dar niciodată nu renunţa la ceea ce-şi dorea!

Cândva, o dorise pe Phillida. Fusese atât de atras de părul ei blond şi de frumuseţea ei virginală, încât recursese la căsătorie numai ca să devină a lui. Trăise alături de ea prea puţin timp, astfel că nu se plictisise, dar nu-i plăcea ideea că, odată cu venirea ei, se vor vedea zilnic. Îşi dăduse seama că nu era suficient de relaxată ca să-l satisfacă pe deplin, dar războiul îi despărţise şi-l lăsase cu impresia că găsise soţia perfectă, care-l aştepta acasă.

Amintirea ei şi a atracţiei care-i unise se stingea cu fiecare an pe care-l petrecea departe de ea. Emoţiile şi sentimentele lui nu aveau profunzime; era mult prea grăbit şi nu era pregătit să aştepte pentru un lucru important, de valoare. O iubise pe Phillida atât cât fusese el capabil s-o facă, dar fusese departe de ea prea mult timp.

În Burma, avusese parte de câteva permisii fierbinţi în care se întorsese la statutul de burlac. La şase luni de la căsătorie, fusese implicat într-un scandal din pricina unei asistente foarte frumoase de la spitalul Base, unde fusese trimis cu o răceală puternică. Ca urmare, asistenta fusese trimisă înapoi în Anglia, iar Rex fusese pedepsit. Regretase sincer că ruinase viaţa unei tinere cu care avusese o aventură toridă fără să-i spună că era căsătorit, dar o uitase foarte repede. Odată încălcate jurămintele faţă de Phillida, i se păruse foarte uşor să continue în acelaşi mod. Primea scrisorile de la ea şi regreta când vedea cât de singură era şi cât de mult îi ducea dorul. Ori de câte ori citea „Întoarce-te la mine cât mai curând", îşi promitea să-i fie fidel şi să-şi respecte căsnicia. Uita, însă, totul, în faţa unor picioare lungi şi a unor ochi migdalaţi.

După episodul cu asistenta, urmase permisia în India şi scandalul cu soţia unui bărbat care făcea parte din guvern. Avusese mari necazuri din pricina Irenei, pentru că pasiunea şi interesul lui fuseseră scurte, spre

deosebire de ceea ce simţea ea. Se agăţase de acea relaţie, pentru că ştia că se apropia de vârsta la care bărbaţii nu vor mai întoarce capul după ea. Irene se ţinuse după Rex până când acesta cedase şi fusese târât într-un proces de divorţ. Din fericire, ca în toate momentele grele din viaţa lui, norocul fusese din nou de partea lui. Înainte ca divorţul să înceapă, soţul înşelat trecuse într-o lume mai bună, de unde nu se putea răzbuna pe soţia infidelă şi pe amantul acesteia. Rex se făcuse dispărut cu repeziciune şi Irene nu-l mai văzuse niciodată.

Urmaseră şi alte relaţii, mai mult sau mai puţin scandaloase

- în Rangoon, unde se sfârşise războiul cu japonezii, şi în Cairo, după ce fusese transferat în Orientul Mijlociu.

În tot acest timp, Rex se înstrăinase tot mai mult de tânăra cu care se însurase şi pe care, din lipsă de timp, nu ajunsese cu adevărat s-o cunoască. Acum, regreta că fusese atât de nebun şi renunţase la libertatea sa, pentru că descoperise că un militar se distra foarte bine în armată, fără să aibă o soţie.

Începuse să facă totul ca să amâne momentul în care avea să se întoarcă acasă şi să-şi înceapă, cu adevărat, viaţa de familist. Mult prea mulţi prieteni, militari care fuseseră demobilizaţi, îi scriseseră că în ţară era o adevărat nebunie. Nimic nu era aşa cum ar fi trebuit - whiskyul, mâncarea bună, locuinţele, costul

prea ridicat al vieţii, benzina raţionalizată... De aceea, Rex decisese că viitorul lui nu era în Anglia. Nu avea nici o dorinţă să se întoarcă acasă, dar ştia că trebuie să facă o încercare să-şi salveze căsnicia, aşa că făcuse demersurile necesare pentru ca soţia lui să i se alăture.

După întoarcerea în zona Canalului, departe de atracţiile oraşului Cairo, Rex devenise un bărbat plictisit, în căutare de lucruri interesante în viaţa lui. Chiar îi plăcea gândul că Phil va veni şi descoperi cu uimire că aştepta cu nerăbdare sosirea ei. Avea maşină şi ceva bani, aşa că putea să caute o casă în Ismailia.

În acel moment, în viaţa lui apăruse Rebecca.

Kipps Rendleton era prietenul unui prieten al lui Rex. Comandatul de pluton şi soţia sa îl cunoscură pe chipeşul Rex la o petrecere în Abu Sieur. Deşi erau proaspăt căsătoriţi, lui Becki i se urâse deja de soţul ei, un bărbat foarte bun la suflet, dar mic de statură, gras şi foarte comun. Cu experienţa lui în materie de femei, lui Rex nu-i trebui multă vreme să descopere cât de plictisită era frumoasa Rebecca. Atracţia pentru ea era mult prea mare, aşa că nu mai conta că era o femeie lacomă şi interesată. Dansa divin şi era plină de viaţă. Chiar prea plină de viaţă, pentru bietul Kipps, care o urma peste tot numai ca să-i facă pe plac. Se purta îngrozitor cu soţul ei. Cu Rex, însă... Era cel mai chipeş şi mai vesel ofiţer pe care-l întâlnise în Orientul Mijlociu. Îi plăceau sângele francez care-i curgea prin vine, aerul

lui insolent, voioşia permanentă.

La puţin timp după ce o cunoscuse, Rex îşi dăduse seama că o dorea pe Becki. Nu-i păsa de soţul ei şi nici nu se gândea să respecte căsnicia tinerei. Dar ea nu-şi dorea acest lucru... Îşi pierduse capul din pricina lui Rex şi-şi dorea această relaţie la fel de mult ca şi el. Se dovedise chiar mai uşor decât crezuseră cei doi amorezi, pentru că Rendleton era plecat foarte des. La sosirea Phillidei în Egipt, aventura celor doi era în plină desfăşurare.

Rex fusese şocat să o vadă pe soţia sa. Se gândise şi sperase că venirea ei va fi amânată pe o perioadă nedefinită, astfel încât relaţia lui cu Becki să meragă mai departe, fără probleme. Trupul ei suplu, ochii negri, părul lung care-i încadra chipul, felul în care cânta canţonete îl fascinau peste măsură. Nu putea şi nici nu voia să se elibereze de această fascinaţie. Orgoliul lui era extrem de satisfăcut când vedea cum îi refuză pe ceilalţi bărbaţi care-i dădeau târcoale; în felul ei, Becki îi era fidelă.

Acum, Phillida, femeia care îi era soţie, se afla în Ismailia.

Rex o conduse pe Rebecca spre locul în care erau cazate soţiile ofiţerilor şi opri maşina în faţa intrării.

- Ştii că voiam să fie seara noastră, spuse el, pe un ton rugător. Becki, draga mea... Ce puteam să fac? Totul e foarte încurcat!

Ea îl fulgeră cu privirea.

- Ai făcut asta ca să mă superi! Ştiai că o să fie la club. Crezi că e amuzant?

- Draga mea, nu vorbi prostii! râse el scurt. Doar nu sunt nebun! N-ai văzut cât eram de uimit când am văzut-o? Cum să fie amuzant momentul în care intru în club cu iubita mea si o găsesc pe soţia mea acolo, asteptându-mă?

- Dar ziceai că nu vine...

Rex îi luă mâna si o sărută în palmă.

- Mmm, ce parfum minunat! Ce este?

- Ultimul pe care mi l-ai dat, răspunse ea, îmbufnată. Moment Suprême.

- Foarte potrivit! râse el din nou. Chiar a fost un moment grozav în seara asta, la club! Încă nu mi-am revenit din soc, draga mea.

- Cum de n-ai stiut că soseste?

- Telegrama a ajuns la Fayid când noi doi eram la Cairo. Voilà!

Rebecca trase adânc aer în piept.

- Dar acum este aici, în Ismailia. Şi e soţia ta.. O urăsc!

- N-ai de ce. Phillida e o femeie insipidă.

- Nu stiu ce înseamnă asta, spuse ea, privindu-l fix.

- Înseamnă, draga mea, că ea este un pahar de lapte în timp ce tu... esti o cupă de şampanie.

O urmă de zâmbet apăru pe buzele ei.

- Şi de ce te-ai însurat cu un pahar de lapte?

Rex Maltern se încruntă. Şi el îşi spusese această întrebare în ultima vreme.

- Eram tânăr, răspunse el, ridicând din umeri. Eram tânăr, lipsit de experienţă, mă plictiseam în Devonshire. Cred că mi-a fost milă de ea... În plus, toată lumea îmi spunea că e timpul să mă însor şi să mă aşez la casa mea.

Rebecca se lipi de el.

- Şi te-ai aşezat, mon amour?

Îi vorbise în şoaptă, pe un ton provocator care-l atrăgea întotdeauna pe Rex.

- Nu, ştii bine că nu! Dar e o situaţie foarte dificilă...

- De ce n-o părăseşti? şopti ea. O să-l părăsesc şi eu pe Kipps şi am putea să fugim împreună.

Rex primi sugestia ei ca pe o propunere extrem de amuzantă şi nerealistă, aşa că începu să râdă în hohote.

Din punct de vedere fizic, era nebun după ea, iar lipsa ei completă de morală trezea tot ce era mai rău în el. Decisese, cu mult timp în urmă, că era mult prea greu să joace rolul soţului bun şi fidel al unei tinere pure cum era Phillida. Scara de valori se modificase, însă slujba rămăsese un lucru foarte important în viaţa lui şi se străduia să-şi facă datoria.

Recunoştea că Rebecca îi sucise minţile, dar, pentru moment, nu era pregătit pentru un scandal de proporţii. Acum venise şi Phil, iar Kipps... El şi Becki erau

căsătoriţi de numai trei luni.

- Becki, draga mea! Nu pot să stau acum ca să discutăm despre toate astea. Trebuie să mă întorc la Phil. Înţelegi, nu-i aşa? Îmi pare rău pentru seara asta, dar nu se poate altfel. Când despre despărţirea mea de Phil şi a ta de Kipps... Ştii că este imposibil!

Dar Rebecca nu era de aceeaşi părere. Deşi avea numai douăzeci şi trei de ani, cunoştea bine bărbaţii şi ştia cum să-i manevreze. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea de gând să renunţe la chipeşul ei ofiţer englez.

- Sigur că n-o să ne despărţim, răspunse el, din toată inima. Phil şi cu mine formăm un culpu modern şi am hotărât, cu mult timp în urmă, să avem şi alţi parteneri. Bărbatul acela de la Marină care era cu ea... Ai văzut şi singură! O să ne vedem şi în continuare, nu-ţi face griji.

În ciuda tonului convingător, Rex ştia foarte bine că fiecare cuvânt rostit era neadevărat, dar trebuia să găsească o metodă s-o îmbuneze pe Rebecca. Fără să se gândească la consecinţe, decise că va putea continua relaţia cu ea.

- Ştii că nu pot să trăiesc fără tine, îi şopti el Rebeccăi, sărutând-o cu pasiune.

Se întoarse la club o oră mai târziu şi îl cuprinse ruşinea când o văzu pe soţia lui stând, palidă şi foarte liniştită, pe un scaun.

- E ceva în neregulă cu motorul maşinii, pufni el. Aş

fi venit acum o jumătate de oră, dar n-a mai vrut să pornească după ce am dus-o pe Becki acasă. A trebuit să rog pe nişte băieţi să mă împingă!

Phil se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunarele hainei. O durere puternică de cap o chinuia şi nu putea să-şi scoată din minte lucrurile pe care i le spusese tânăra roşcată, mai devreme, la bar. Ultima oră, pe care o petrecuse singură în club, aşteptându-l pe Rex, fusese ultima picătură.

- Nu vreau decât să iau un taxi şi să ajung la vilă.

- Îmi pare foarte rău, Phil. N-am avut ce face, înţelegi, nu?

- Sigur că da.

După tot ce se întâmplase în cursul serii, Rex simţea că avea nevoie să bea ceva, dar rezistă impulsului.

- Hai să mergem, draga mea, spuse el, înconjurându-i umerii cu braţul. Cred că eşti foarte obosită.

- Mă tem că oamenii care ne-au închiriat camera s-au culcat şi o să fim nevoiţi să-i trezim.

- N-ai cerut o cheie?

- Nu, am crezut că o să ne întoarcem devreme. Iar dacă n-ai fi venit, Martin m-ar fi condus...

- Cine e Martin? o întrerupse Rex.

Phillida roşi uşor.

- Ofiţerul care m-a adus la Ismailia. Ştii doar!

- Da, dar n-am ştiut că numele lui este Martin, spuse Rex, înăbuşindu-şi un căscat. E ultimul tău prieten?

Philida se îmbujoră şi mai tare.

- E absurd ce spui! L-am întâlnit abia azi-dimineaţă!

- Înseamnă că prietenul tău a rămas pe undeva, prin Anglia. Aşa e?

- Nu. Adevărul e că nu am prieteni, pentru că nu mă interesează acest capitol.

Rex căscă din nou. Uitase cât de serioasă şi vulnerabilă era tânăra lui soţie, dar totul îi revenea în minte: chipul ei în ploaie, ciudăţeniile amuzante, inocenţa ei care-l impresionase atât de mult.

Înţelese cât de mult suferise Phillida din pricina despărţirii lor şi ştia că relaţia lor trebuia construită din nou, de la zero. Nu ştia ce părere avea ea, dar Rex ştia că nu mai era tânărul de acum trei ani, care se mulţumea cu plimbări lungi pe dealuri, alături de Phillida. Acum avea nevoie de cineva mai sofisticat, cineva ca Becki, care putea să-i stârnească simţurile. Era uimit de faptul că vederea soţiei lui nu-l impresiona, ca şi cum s-ar fi întâlnit cu o soră mai mică. Îi părea rău că era prins în cătuşele căsniciei, dar era suficient de generos ca să-şi dea seama că nici pentru Phil nu era mai bine.

- Îmi pare rău că n-am fost la Port Said să te întâmpin, draga mea. Dar n-a fost vina mea, nu-i aşa?

- Nu, sigur că nu.

- Bine că a fost acolo ofiţerul ăla de la Marină!

- Da, şopti ea, gândindu-se cu recunoştinţă la tot ajutorul pe care i-l dăduse Martin Winters.

- Frumos din partea bătrânului George să ne găsească acele camere!

- Am crezut că ai aranjat tu ceva.

- N-am avut când. Am venit în Ish numai seara sau la sfârşit de săptămână, ca să ies pe mare. În Fayid, locuiesc în cort. Dar am avut de gând să pregătesc un apartament pentru tine, serios. A fost o încurcătură!

- Da.

Când Rex deschise portiera maşinii, Phil îşi dădu seama cât de obosită era. Era o noapte frumoasă, cu cerul înstelat, aşa cum nu mai văzuse niciodată, dar nu se simţea în stare să admire frumuseţile naturii.

- Ştii drumul înapoi către vilă? întrebă Rex, urcându-se în maşină.

- Nu cred.

Rex, care în mod normal ar fi primit amuzat această veste, se enervă destul de tare.

- Bravo ţie!

Se lăsă pe spate şi-şi aprinse o ţigară.

- Cred că aş putea s-o recunosc dacă am ajunge în cartierul francez, spuse ea, pe un ton şovăielnic.

- Nu cunosc cartierul francez, răspunse tăios Rex. Nu te-ai schimbat, Phil. N-ai deloc simţul orientării!

La capătul puterilor, ea izbucni în plâns.

Fir-ar să fie! îşi spuse el, văzând lacrimile ei. N-a avut parte de o primire prea călduroasă!

Într-un fel, regreta că o cunoscuse pe Becki Rendleton. Ştia că-şi stricase relaţia cu Phil şi era primul care recunoştea acest lucru.

Aruncă ţigara pe geam şi o îmbrăţişă pe Phil.

- Nu plânge, păpuşă. O să găsim locul! Mă duc înapoi să vorbesc cu George şi-o să-mi spună exact unde este. Ştii că nu m-ai sărutat încă? Draga mea, ce mult mă bucur că te văd...

Fericită că-şi auzea din nou numele de alint, rostit de vocea caldă a soţului ei, Phil se aruncă de gâtul lui.

- Rex, dragul meu! A trecut atâta timp... Mă bucur atât de mult că sunt lângă tine! Nu te-am găsit la Port Said şi m-am speriat. Nimic n-a mers bine... Eram atât de nerăbdătoare să vin la tine...

O ţinu aproape câteva clipe, mângâind-o pe păr. Părul ei blond, ca al unui copil, se gândi el. Era atât de diferit de părul gros, roşcat, care-i cădea Rebeccăi până la talie. Uitase cât de slabă şi firavă era Phillida. Prea slabă, fireşte! Probabil că biata de ea nu mânca suficient, în vreme ce el, Becki şi prietenii lor trăiau o viaţă de huzur. Dragostea pasională faţă de soţia sa se stinsese, dar simţea pentru ea o afecţiune sinceră, frăţească.

- Nu plânge, păpuşă mică, o alintă el. Totul o să fie

bine! Hai, şterge-ţi ochii şi zâmbeşte-mi. Ştiu că vrei să ajungi cât mai repede în pat, ca să dormi. A fost o zi foarte grea pentru tine.

Phil se linişti. Acesta era Rex pe care-l cunoştea, îl iubea şi în care avea încredere; Rex pe care bunica ei îl considera „băiat bun". Era mult prea obosită ca să observe că din sărutul lui lipsea pasiunea. În plus, făcea eforturi să-şi înăbuşe suspiciunile care-i dădeau târcoale din clipa în care îl văzuse intrând în club alături de tânăra roşcată.

În timp ce Rex se întoarse în club ca să discute cu George, ea îşi şterse lacrimile şi-şi pudră nasul.

Ajunseră repede la vila din cartierul francez şi-i găsiră pe soţii Martial aşteptându-i. Le ieşiră în întâmpinare şi-i spuseră lui Rex că pregătiseră garajul, pentru a-şi parca maşina acolo.

- Acum eşti fericită, nu? îi zâmbi Sophie Martial când rămaseră singure. Soţul a sosit! Mais comme il est beau!

Sugeră, cu mult tact, că arăta mai bine decât ofiţerul care o însoţise mai devreme, iar Phil înţelese acest lucru. Îi invitară în salon, la un pahar de whisky, iar Rex îi cuceri rapid, vorbind o franceză fără cusur. Complimentele bine plasate o făcură pe doamna Martial să roşească, fericită.

Încă o dată, Phillida privi, extenuată, cum toată lumea bea băuturi tari şi se gândi cât de bine i-ar fi

prins o cană de ceai. Se părea, însă, că în această ţară nimeni nu obişnuia să bea ceai.

- E atât de chipeş şi de amabil! îi şopti doamna, la un moment dat.

- Aşa este.

În sinea ei, Phil îşi dorea ca Rex să înceteze cu laudele şi să se pregătească de culcare. Era extenuată, după o zi în care succesiunea de evenimente fusese prea mult pentru ea. Înainte să-şi dea seama ce se petrece, simţi că totul se învârteşte în jurul ei şi o auzi, ca prin vis, pe doamna Martial:

- Mon Dieu! Doamnei îi e rău...

Rex veni iute lângă ea.

- Draga mea, sper că n-ai de gând să leşini!

Phil trase adânc aer în piept, încercând să se adune.

- Nu, nu, mă simt bine.

Dar Sophie pricepu că tânăra englezoaică are nevoie de odihnă, aşa că se oferi s-o conducă în camera ei.

- Îi spun „noapte bună" domnului şi vin şi eu, o asigură Rex.

N-are prea multă vlagă, îşi spuse el în gând. Nu are vitalitatea lui Becki! Ce bine că avea în maşină o valiză cu lucrurile lui! Nu mai conta că avusese nevoie de ele la Cairo, unde fusese cu Becki.

În hol, se întâlni cu doamna Martial, care tocmai ieşea din camera lui Phil.

- Acum e bine, sărăcuţa. E foarte obosită, c'est tout.

- Bon soir et merci, madame, spuse Rex.

- Bon soir, capitaine. Mâine o să-i aduc doamnei micul dejun în cameră. Şi pentru dumneavoastră?

- Nu, mulţumesc. Trebuie să mă trezesc devreme şi să ajung la Fayid la opt şi un sfert, pentru că am de lucru. Permisia mea e pe sfârşite.

- Bien, capitaine. Poate că o să serviţi micul dejun împreună cu noi şi cu fiul nostru, Pierrot. Şi el se trezeşte devreme, pentru că merge la şcoală.

Rex o asigură că era o idee foarte bună, apoi intră în dormitor.

Palidă şi vulnerabilă, Phillida era întinsă în pat. Îl uimi faptul că arăta ca o şcolăriţă în comparaţie cu experimentata Rebecca Rendleton, în ciuda faptului că aceasta era cu un an mai tânără. Phil îşi pregătise o ţinută sexy pentru întâlnirea cu soţul său, dar doamna Martial, care o ajutase să se schimbe, scosese din bagaje o altă cămaşă de noapte. Ce mai conta? Phil deschise cu greutate ochii când simţi că Rex se aşază lângă ea, pe pat.

- Sunt frânt, spuse el, trecându-şi mâna prin păr.

Gestul lui Rex, atât de familiar, o făcu să-şi reamintească
luna de miere petrecută în Anglia. Fuseseră atât de fericiţi atunci! Ce bine ar fi fost dacă Rex ar fi venit s-o întâmpine la Port Said! Dacă n-ar fi cunoscut pe acea doamnă Riccard în club şi n-ar fi aflat toate grozăviile

acelea de la ea! Dacă Rex n-ar fi intrat în club la braţul Rebeccăi... Prea mulţi „dacă"!

Rex o ridică uşor şi o îmbrăţişă.

- Nu eşti mult mai obosită decât mine. Culcă-te! Mâine o să plec devreme, dar o să mă întorc cât pot de repede.

Ea se ghemui fericită la pieptul lui.

- Aş vrea să cauţi un apartament. Poate ştie George ceva sau poate că te ajută doamna Martial...

- Da, şopti Phillida.

Rex stinse lumina şi se pregăti de culcare. Când se vârî în pat, Phillida se lipi de el.

- Mă iubeşti la fel de mult ca înainte? întrebă ea, cu lacrimi în glas. La fel de mult? Da?

- Culcă-te, păpuşă.

Fără să se poată opune, Phil căzu într-un somn adânc din care se trezi a doua zi, mult după plecarea lui Rex.

Capitolul 3

A doua zi, Phillida îi scrise o scrisoare bunicii sale, pentru că ştia cât de nerăbdătoare era aceasta să primească veşti.

Doamna Martial îi aduse micul dejun în cameră, după cum îi promisese, şi i-l prezentă pe cel de-al treilea membru al familiei, un băiat de doisprezece ani, pe nume Pierrot. Apoi o conduse în grădină, la umbra unui mango, şi-i dădu tot ce avea nevoie pentru scris. Deşi încă obosită, Phil se simţea bine în grădina formată din copaci complet necunoscuţi. Îi plăceau aromele, culorile, cerul incredibil de albastru.

Phillida ezită mult timp înainte să aştearnă câteva rânduri pe hârtie. Dacă ar fi avut curaj, ar fi trebuit să-i scrie iubitei sale bunici durerosul adevăr:

„Nimic nu este aşa cum aş fi crezut sau mi-aş fi dorit... Prima mea zi în Egipt a fost îngrozitoare. Dacă nu ar fi fost Martin Winters, nu ştiu cum m-aş fi descurcat. Rex s-a schimbat foarte mult. Arată la fel, cuvintele şi gesturile sunt familiare, dar adevărul este că s-a schimbat...

Cred că nu mă mai iubeşte şi regretă că am venit aici. Noaptea trecută a fost un coşmar - la cină, Rex a băut prea mult, iar Rebecca nu l-a slăbit din ochi o clipă. Mi-e teamă că tot ce a spus doamna Riccard a fost adevărat. Nu ştiu ce să fac într-o asemenea situaţie... Oare să-l întreb pe Rex dacă este adevărat, ca să văd cum reacţionează, sau să păstrez tăcerea? E clar că nu

mai comunicăm ca înainte şi că va fi foarte greu ca relaţia noastră să devină din nou armonioasă şi fericită.

Viaţa aici mi se pare înspăimântătoare. Nu e viaţa pe care mi-o doresc. Familia la care locuim acum este foarte amabilă, dar trebuie să ne găsim un loc al nostru. Rex vrea un apartament şi poate că aceasta e soluţia. Dar dacă nu mă mai iubeşte şi are o aventură cu o altă femeie... nu cred că aş putea suporta. Vreau să am încredere în el şi o să încerc. În acelaşi timp, însă, vreau să ştiu exact cum stau lucrurile".

Aceste gânduri nu-i dădeau pace.

Scrisoarea rămase nescrisă până când Hassan, sudanezul care era servitorul familiei Martial, îi aduse o cafea turcească. Era un tânăr drăguţ, zâmbitor, pe chipul căruia se vedeau urmele ritualurilor din copilărie. Când gustă cafeaua, atât de diferită de cafeaua cu lapte a bunicii, Phil se gândi:

„ Poate că aici totul este diferit. Trebuie să mă obişnuiesc cu aceste schimbări..."

Fusese foarte dezamăgită când se trezise şi văzuse că Rex nu mai era lângă ea. Doamna Martial îi spusese că îi transmisese toată dragostea lui şi o asigurase că se va întoarce în jurul orei şase.

Aşadar, avea o zi întreagă pentru a se gândi la Rex, la ea şi la... Rebecca. Ori de câte ori se gândea la tânăra siriancă, simţea cum o cuprinde indignarea. Era foarte frumoasă, atrăgătoare şi cu mult sex-apil, dar era

căsătorită. Cu ce drept se afişa cu Rex?

Poate că un bărbat care a stat atât de departe de soţia lui, cum este cazul lui Rex, are nevoie de o iubită, îşi spuse ea. Poate că ar trebui să-l înţeleg.

Când lucra în armată, Phil văzuse cât de dificilă era viaţa persoanelor căsătorite şi separate mult timp de partenerii de viaţă. La un moment dat, discutase cu o tânără, de acelaşi grad cu ea, al cărui soţ era plecat de trei ani.

- De ce să nu mă distrez în timpul cât Eddy este plecat? spusese Betty, ca justificare a faptului că începuse o relaţie cu un american. Ştiu că are o prietenă în Malta, pentru că el însuşi a recunoscut-o. Dar nu-l întreb nimic şi nici el n-o face. Atâta timp cât totul este în regulă atunci când suntem împreună... Suntem oameni, nu? Nu putem trăi precum călugării, mai ales în timp de război, când avem atâta nevoie de afecţiunea cuiva.

Conversaţia, care avusese loc la un an de la plecarea lui Rex, o făcuse pe Phil să protesteze energic:

- Nu sunt de acord! Dacă doi oameni se iubesc atât de mult încât s-au căsătorit, înseamnă că pot să rămână fideli unul altuia. Jurămintele căsniciei n-au fost făcute pentru a fi încălcate! Nu vreau un alt bărbat, până când n-o să fiu din nou alături de soţul meu!

Betty îi zâmbise amar.

- Eşti o idealistă, Phil! E foarte frumos ce spui, chiar dacă e foarte greu de realizat. Oare Rex gândeşte ca

tine şi-ţi va fi fidel, ani la rând? Aşteaptă şi-ai să vezi, draga mea. Sunt mai în vârstă decât tine şi am mai multă experienţă cu bărbaţii. În toate scrisorile sale, Eddy îmi spune cât de greu este pentru un bărbat să... ţină drumul drept. Au nevoie de o distracţie, de o relaxare.

Phillida n-ar fi crezut nici o clipă că Rex avea nevoie de „relaxare". Dragostea, sentimentele ei erau concentrate asupra unui singur bărbat şi le compătimea pe tinerele care, asemenea lui Betty, se lansau în aventuri promiscue. Pe lângă aspectul moral, i se părea periculos ca doi oameni căsătoriţi să meargă fiecare pe drumul său. În orice clipă, un flirt nevinovat se poate transforma într-o relaţie adevărată şi considera foarte important ca regulile stricte să fie urmate întocmai.

În mod ciudat, în această dimineaţă îi reveniră în minte toate argumentele lui Betty. Oare Rex se comporta precum Eddy? Poate că depărtarea de casă, singurătatea, clima îl făcuseră să se apropie de Rebecca.

Din dragoste pentru bunica ei, se forţă să scrie câteva rânduri politicoase şi, într-o oarecare măsură, nesincere despre călătoria până în Egipt şi întâlnirea cu soţul său.

Ziua părea că nu se mai sfârşeşte. La un moment dat, madame Martial i se alătură, stătură puţin de vorbă şi o întrebă dacă dorea s-o însoţească la magazin.

Phillida, însă, refuză şi hotărî să nu se mai gândească la Rebecca. Poate că totul fusese o exagerare a doamnei Riccard. Da, Rex şi Rebecca intraseră împreună în club, dar asta nu însemna că aveau o relaţie. Dacă îl iubea, trebuia să aibă încredere în el! Noaptea trecută fusese un fiasco, pentru că Rex fusese plecat şi nu primise telegrama ei.

Noaptea aceasta va fi diferită! promise ea în gând. N-o să-l întrebe nimic despre Rebecca, ci va încerca să aibă vederi largi, precum Betty. Orice ar fi făcut Rex în perioada cât au fost separaţi, ea va închide ochii şi nu va pune nici o întrebare. De-acum, va fi din nou al ei! Probabil că n-o va mai vedea pe Rebecca; în plus, comandantul de pluton, soţul ei, urma să se întoarcă în Ismailia.

Hotărâtă să facă totul pentru ca Rex să fie mulţumit de ea, Phillida îi spuse doamnei Martial că voia să caute un apartament şi o invită s-o însoţească. El îi spusese, cu o seară în urmă, că era pe urmele unui apartament, dar, cum nu-i dăduse alte amănunte, Phil presupuse că doar vorbise despre asta şi că nu era nimic stabilit.

Cele două femei petrecură câteva ore în oraş, dar nu găsiră nimic. Un singur bărbat, un grec, le spuse că ar putea să se elibereze un apartament peste câteva zile şi promise s-o anunţe pe Phil.

- Poţi să stai la noi până atunci, o asigură doamna Martial.

Subiectul meselor, însă, nu intra în discuţie - doamna Martial nu accepta să pregătească decât micul dejun pentru chiriaşii săi.

De aceea, Phillida se duse la club şi, pentru prima dată în viaţa ei, prânzi singură. Văzând mesele pline din jurul ei, îşi dădu seama că era foarte singură şi i se făcu dor de casă. Se gândi că Rex o va aduce în acelaşi loc, pentru cină, şi era sigură că se va simţi mai bine alături de el.

După masă, ar fi vrut să se plimbe prin magazine, dar aflase că toate erau închise între orele unu şi patru. Merse pe jos până la vilă şi, pentru că nu se vedea nici o mişcare, intră în camera ei. Îşi simţea ochii plini de lacrimi şi se străduia din răsputeri să nu plângă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuia să-l întâmpine pe Rex supărată şi cu ochii roşii!

În minte îi reveni chipul strălucitor al Rebeccăi şi-şi dădu seama că era datoria ei să fie mai frumoasă, mai atrăgătoare decât ea. Făcu un duş şi-şi spălă părul, după care stătu în grădină, lăsând soarele să-i usuce părul lung, blond.

Pentru că se plictisea singură, Phil îşi schimbă hainele şi hotărî că o plimbare în oraş avea să-i prindă bine. Simţea nevoia să bea o ceaşcă de ceai şi-şi aminti că acea femeie îngrozitoare, doamna Riccard, vorbise de cafeneaua „Antoinette", un loc în care prăjiturile erau foarte bune.

Ceru indicaţii pe stradă şi găsi cafeneaua pe o

străduţă laterală. Era plin de englezi, majoritatea bărbaţi în uniformă, însoţiţi de iubite sau soţii. Singură la masă, Phillida avu senzaţia că fusese exilată într-o ţară complet necunoscută, fără prieteni sau rude alături de ea. Era a doua ei zi în Egipt şi avea cumplitul ghinion de a fi singură, departe de soţul ei.

Se întoarse din nou la vilă şi-i găsi pe soţii Martial în grădină. Doamna stătea sub un copac şi lucra la un pulovăr, în timp ce Pierrot se plimba cu bicicleta pe aleile pavate. Domnul Martial îşi făcea de lucru în altă parte a grădinii.

Phillida se aşeză lângă Sophie Martial, bucuroasă că avea cu cine să stea de vorbă, chiar dacă nu ştia bine limba franceză. Când se apropie ora la care Rex trebuia să sosească acasă, Phil se duse în dormitorul ei şi-şi pieptănă părul, dorindu-şi să arate cât mai bine pentru soţul ei.

- Adună-te, Phillida Maltern! îşi spuse ea cu voce tare, în faţa oglinzii. De trei ani nu-ţi doreşti decât să ajungi lângă soţul tău! Şi acum? De ce-ţi faci griji?

Îşi făcu manichiura, după care deschise fereastra, ca să audă motorul maşinii lui Rex. Mult mai târziu, când deja se întunecase, auzi o maşină mergând cu viteză foarte mare pe strada destul de îngustă. Numai Rex era în stare să conducă atât de nesăbuit pe o asemenea stradă. Phil îşi aminti cât de prudent era Martin, atât pe drumul de la Port Said, cât şi pe străzile din Ismailia.

Ieşi repede din casă şi alergă la poartă, în întâmpinarea lui.

- Rex!

- Bună, Phil!

Vru să se apropie de el şi să-i sară în braţe, dar se opri când văzu un alt bărbat care ieşea din maşină.

- L-am adus şi pe Jimmy Angus. Soţia lui, Doreen, este în spital, împreună cu bebeluşul lor, născut acum două săptămâni. L-am invitat să ia masa cu noi. Cred că merită să bem pentru copilui lui, nu?

Făcu prezentările, iar Phil întinse mâna, deşi nu-l vedea prea bine pe căpitanul Angus.

- Eşti gata, Phil?

- Da, doar să-mi iau haina.

- Nu avem loc în maşină, spuse Jimmy. Eu o s-o iau înainte, pe jos.

- Nu, nu-i nevoie, îl opri Rex. O să te înghesuim puţin, dar avem loc! Vezi ce subţirică e soţia mea?

Phil îşi simţi obrajii în flăcări. Soţul ei părea că uitase că seara trecută argumentase că în maşină nu încăpeau trei persoane.

- Săraca de tine, ai stat singură toată ziua! Nu-i nimic, o să mergem să bem ceva în cinstea lui... Cum îl cheamă pe băiatul tău, Jimmy?

- Doreen vrea să-l botezăm William, după tatăl ei. Cred că o să-i spunem Bill!

Phil se duse în casă să-şi ia haina, dezamăgită de perspectiva unei alte seri la Clubul Francez. Şi nici măcar nu era singură cu soţul ei!

***

-Ai fost foarte tăcută în seara asta, păpuşă, îi spuse Rex, în timp ce-şi scotea haina.

Era ora unsprezece, iar Phil se simţea foarte obosită. Îi fusese foarte frig la cină, iar Jimmy Angus - care se dovedi un bărbat foarte amabil - îi spuse că se simţea aşa din pricina schimbării climei.

- Şi Doreen a păţit aşa atunci când a venit aici. În prima săptămână a fost foarte obosită şi ar fi dormit tot timpul.

-Ar trebui să bei ceva, îi spusese Rex. Nu înţeleg de ce refuzi!

- Nici soţia mea nu bea, îi luase apărarea Jimmy. Cred că nevestele noastre au multe în comun.

Pe drumul spre casă, Rex îi spusese că spera ca acest lucru să nu fie adevărat.

- Doreen e o persoană tristă, comună. Nu pricep de ce s-a însurat Jimmy cu ea! Nici măcar nu arată bine... Are nasul cârn şi ochii ca nişte farfurioare.

- Nu e frumos din partea ta, Rex. Poate că are alte calităţi, pe care tu nu le ştii. Oricum, Jimmy pare să ţină foarte mult la ea şi la bebeluşul lor.

- Nu vreau ca oamenii să creadă că semeni cu ea. Nu-i place în Ismailia. De fapt, nu-i place Egiptul şi nici oamenii de aici. Se plânge întruna! Dacă nevasta mea

ar fi la fel de cicălitoare ca ea, aş divorţa!

Phil se gândise mult la cuvintele lui şi ajunsese la concluzia că Rex era un bărbat complet străin, care nu semăna deloc cu tânărul încântător şi amabil cu care se căsătorise. Devenise un om dur, egosit, care nu mai avea milă sau compasiune pentru cei mai slabi, mai nefericiţi decât el.

Phil îl privi în timp ce se dezbrăca.

- Întotdeauna eşti atât de tăcută? întrebă el. Recunosc că nu-mi mai aduc aminte, pentru că a trecut mult timp de când n-am mai fost împreună.

- Da, cred că aşa am fost mereu, răspunse ea, străduindu-se să zâmbească.

Fără să-i mai spună nimic, Rex îşi puse o pijama de mătase şi-şi pieptănă părul castaniu.

Nici nu m-a sărutat, îşi spuse ea în gând. Oare la ce se gândeşte? Pare atât de departe...

Rex îşi aprinse încă o ţigară şi se întinse pe pat, cu mâinile sub cap.

- Ai avut noroc în cautarea unei case?

- Nu, din păcate. Madame Martial m-a însoţit, dar n-am găsit nimic.

Rex pufni scurt, cu gândul la apartamentului cochet în care locuia Rebecca şi soţul ei, Kipps.

- E clar că nu putem sta aici. Eu vreau să mă distrez, să primim oaspeţi. Nimic nu poate fi mai rău decât să locuieşti într-o sigură cameră, ca acum! O să vorbesc cu

un prieten, să văd dacă ştie el ceva. Nici măcar n-am loc pentru toate hainele mele. Sau ale tale...

Nu se gândise, însă, s-o întrebe şi pe ea ce părere avea. Conta numai că, din punctul lui de vedere, locuinţa actuală era inacceptabilă.

- N-ai de gând să te dezbraci? o întrebă el. De ce stai acolo, ca o statuie?

- Mă întreb dacă îţi dai seama că n-am stat de vorbă deloc de când am venit în Egipt.

El făcu ochii mari.

- Păpuşa mea dragă! Dar am vorbit toată seara...

- În faţa unui străin!

- Jimmy nu e un străin. Îl văd în fiecare zi.

- Pentru mine, e un străin. Recunosc că e foarte cumsecade şi-mi place că se agită atât de mult din pricina soţiei sale. A pregătit totul pentru întoarcerea ei de la spital... De fapt, cred că e foarte norocoasă.

Rex începu să râdă.

- Mă certi, cumva? Vino încoace! Vino, să te sărut aşa cum se cuvine!

Cuvintele lui o enervară şi mai tare. Era foarte dezamăgită de evenimentele din ultimele două zile şi se simţea neglijată. Avea impresia că nu conta pentru el şi nu-i plăcea tonul superior pe care-i vorbea.

- Dacă nu te deranjează, vreau să mă dezbrac, spuse ea, începând să-şi descheie nasturii bluzei.

Rex nu era obişnuit să fie refuzat, dar nu comentă. Phil se schimbă într-o cămaşă de noapte din satin, îşi pieptănă părul, apoi se aşeză pe marginea patului. Văzu privirea lui critică aţintită asupra lui şi roşi violent.

- Mai bine nu veneam, spuse ea, acoperindu-şi chipul cu palmele. Nu mă mai vrei! Totul s-a schimbat, nimic nu mai e ca la început...

Rex îşi dădu seama că se purtase îngrozitor cu tânăra lui soţie. Se duse lângă ea şi o luă în braţe.

- Păpuşă, îmi pare rău! Ştiu că ţi-a fost foarte greu de când ai venit aici şi regret că n-am fost mai mult lângă tine. Lucrurile se vor rezolva, ai să vezi. O să fie bine! Hai în pat, să te încălzeşti.

Phil îl iubea şi-l ura în acelaşi timp. Avea, însă, mare nevoie de mângâierile lui, pentru că nu mai putea suporta singurătatea şi dezamăgirile. Se lipi de pieptul lui şi repetă întrebarea pe care i-o pusese cu o seară în urmă:

- Mă mai iubeşti, Rex?

De această dată, îi răspunse:

- Sigur că da, draga mea.

Pentru moment, nu se mai gândi la Rebecca şi se strădui să alunge tristeţea soţiei sale. O sărută şi o mângâie, până când simţi că dorinţa creşte în el.

- Sigur că te iubesc, păpuşa mea, o minţi el. Eşti încântătoare ca întotdeauna. Ştiu că nu-ţi place să stai

prin cluburi şi restaurante. Mă ierţi? O să fie bine. Hai, sărută-mă... Spune-mi că nici tu nu te-ai schimbat.

Phil se pierdu în îmbrăţişarea lui. Ar fi vrut să profite de acel moment şi să-l întrebe dacă tot ceea ce se spunea despre el şi Rebecca era adevărat, dar ceva o reţinu.

- N-am încetat niciodată să te iubesc, Rex, îi spuse ea, dornică să-i facă pe plac. Dragul meu!

În acea seară, simţi că-i aparţine lui Rex, iar el este al ei cu toată fiinţa. Era gata să uite toate dezamăgirile, criticile sau suspiciunile.

A doua zi, Phil se trezi devreme şi luă micul dejun împreună cu Rex. Extrem de fericită, simţea că trăieşte o continuare a lunii de miere petrecute cu trei ani în urmă.

- Ne întâlnim la Clubul Francez la prânz, draga mea, îi spuse el. Astăzi termin programul mai devreme.

- O să umblu prin Ismailia toată dimineaţa şi o să găsesc un apartament. Ai să vezi!

- Aşa te vreau. Nu contează cât va fi chiria, o să ne descurcăm.

- Stăm atât de bine cu banii? zâmbi ea.

Drept răspuns, Rex se strâmbă. Banii pe care-i primea un căpitan nu erau nici pe departe suficienţi pentru a satisface gusturile lui. În secret, îi mulţumea cerului că mama lui se recăsătorise cu un bărbat bogat şi putea să-i trimită, din când în când, un cec destul de

consistent. Ultimul îl primise în urmă cu o lună, de ziua lui. În plus, mai erau şi cele două sute de lire pe care le primea anual, moştenire de la unchiul Reginald. Ce bine că-i scrisese în fiecare an de Crăciun, astfel că unchiul îl menţionase în testament!

Pe drumul către unitatea militară, Rex se gândea la faptul că bătrânul Kipps se va întoarce în seara aceea şi trebuia s-o vadă pe Becki în cursul zilei. De ce nu poate un bărbat să aibă două soţii? se întrebă el. Era o latură a persoanei lui pe care Phil n-o putea înţelege şi nu i-o putea satisface. Cât despre Becki... nu şi-o putea scoate din minte. Dacă va fi da dovadă de inteligenţă şi tact, poate că va reuşi să le împace pe amândouă.

Câteva ore mai târziu, telefonul sună în casa familiei Martial şi un coleg al căpitanului Maltern o anunţă că acesta fusese nevoit să plece la Suez, cu treburi, şi va întoarce în jurul orei şaisprezece. Phil regretă că nu mai putea să ia prânzul cu el, dar nici o clipă nu se gândi că nu era adevărat.

Işi petrecu dimineaţa scriind scrisori către cei de acasă: bunica, foşti colegi de la marină şi celei mai bune prietene, pe nume Patsy. Patsy urma să se căsătorească în vară cu un locotenent de marină, pe care i-l prezentase chiar Phil.

„Întreabă-l pe Oliver dacă a cunoscut un locotenent-colonel pe nume Martin Winters. L-am întâlnit în ziua când am sosit în Port Said şi m-a ajutat foarte mult.

Patsy, dacă ai şti cât de frumos se poartă soţul meu... Sper ca şi Oliver să fie la fel!".

Oare când îl va mai vedea pe Martin? se întrebă ea.

După ce termină corespondenţa, plecă în oraş, iar paşii o conduseră spre Clubul Francez. Prima persoană pe care o văzu când intră în club fu Martin Winters. Purta un pulovăr gri, avea o pipă în colţul gurii şi stătea de vorbă cu o femeie blondă, în vârstă, şi un bărbat îmbrăcat în uniformă.

Când o văzu, chipul lui Martin se lumină.

- Bună, Phillida! Ce mult mă bucur să te văd!

Ea, la fel de mulţumită, îi întinse mâna.

- Dă-mi voie să fac prezentările. Ea este doamna Maltern, care a venit aici să fie alături de soţul ei, militar în Fayid. Phillida, ei sunt generalul Pentyre şi soţia sa, doamna Pentyre. Am fost împreună în Malta, înainte de război.

- Ce bine ne-am distrat acolo! spuse Mabyn Pentyre.

Arăta extrem de tânără pentru o femeie care, avea să afle
mai târziu, era de-o seamă cu bunica ei.

- Malta, înainte de război, spuse soţul ei, visător. Aş fi preferat să fiu trimis oriunde, mai puţin aici. Nu pot să sufăr Egiptul!

- Dar mie-mi place, îl contrazise doamna Pentyre. Şi-mi place să navighez. Doamnă Maltern, trebuie să veniţi cu noi pe mare, într-o zi!

- Da, neapărat! spuse generalul, privind-o admirativ pe Phillida.

- Aveţi grijă cu soţul meu! E foarte atras de fetele frumoase!

- Şi de ce n-aş fi? Singurul meu regret este că nu sunt şi ele atrase de mine! Asta e, sunt prea bătrân şi prea gras...

- În cazul ăsta, nu mai mânca atât de mult, zise soţia lui, spre amuzamentul general.

- Toată lumea râde de mine. Doamnă Maltern, ce doriţi să beţi? Gin sau...

- Nu bea, interveni Martin.

- Văd că ai ţinut minte, îi zâmbi Phillida.

Martin nu uitase nimic din acea zi. Surprinzător, se trezise adesea gândindu-se la ea şi sperase, când venise aici, că o va reîntâlni. Se bucura că era fericită şi râdea la glumele făcute de Freddy Pentyre. Avea un râs molipsitor şi o gropiţă în obrazul drept, pe care Martin n-o observase până atunci.

Phil ar fi vrut să-l asigure pe Martin că totul era în ordine între ea şi soţul ei.

- Urma să mă întâlnesc cu Rex aici, la prânz, dar a fost nevoit să plece la Suez, cu treburi. Mi-ar fi plăcut să fie aici!

Doamna Pentyre o întrebă despre soţul ei, apoi se oferi să dea o petrecere, ca să-o prezinte tuturor.

- Ce-ar fi să vii cu domnul Maltern la noi diseară, să

bem un pahar? Stăm într-o casă foarte frumoasă, în Moascar Garrison. Şi am văzut destul case, având în vedere că ne-am mutat de nouăsprezece ori de când suntem împreună.

- Suntem căsătoriţi de douăzeci şi doi de ani, dar cred că am stat împreună doar zece.

Doamna Pentyre îi explică Phillidei că soţul ei era comandantul trupelor engleze din Egipt.

- N-o mai speriaţi! le ceru Martin, râzând. Oricât v-aţi plânge, ştiţi foarte bine că n-aţi putea să renunţaţi la armată.

- Dar aş vrea să văd cum e în marină, îi răspunse doamna Pentyre. În viaţa următoare, o să mă mărit cu tine! Îmi plac bărbaţii înalţi, care ştiu să joace bridge şi să aline un prieten la nevoie.

Generalul se aplecă spre Phillida, dar îi vorbi destul de tare ca să audă şi ceilalţi:

- Ştii ce cred eu? Că soţia mea este îndrăgostită de Martin!

- Dacă nu mi-ar fi teamă de scandal şi nu m-ar interesa onoarea Marinei, aş fugi în lume cu doamna Pen chiar acum, fără întârziere, replică Martin, foarte serios.

- Vezi ce trebuie să suport? Chiar sub ochii mei!

Phillida se simţea bine alături de ei şi îşi dorea ca Rex să-i

cunoască pe noii ei prieteni. La un moment dat, cei doi plecară, iar Martin rămase singur cu Phillida.

- Am aflat că sunt şanse mari să fiu detaşat la Fayid.

Ea ridică privirea, încântată.

- Ar fi grozav. Asta înseamnă că o să ne vedem mai des.

- Mai mult ca sigur.

- Regreţi?

- Să fiu sincer, da. Deşertul nu mă atrage la fel de mult ca marea. Pe de altă parte, şi în Fayid se poate naviga. Mai este şi Clubul Francez... După cum ştii, toată lumea se adaptează la schimbări.

Phillida oftă uşor, iar Martin se întrebă la ce se gândea. Ar fi vrut să ştie ce se întâmplase între Phil şi soţul ei în prima seară, după întâlnirea nefericită cu Rebecca.

- Mi-ar plăcea să te invit la cină, împreună cu soţul tău, săptămâna viitoare. Poate sugerezi o zi...

- Mi-ar plăcea foarte mult. O să-l întreb pe Rex. Dar ne vedem şi diseară, la familia Pentyre.

- Credeţi că veniţi?

- Sper că da.

- Atunci, pe diseară!

Cu toate că n-ar fi vrut s-o facă, Martin se ridică şi plecă.

Peste câteva minute, în club intră Victoria Riccard.

Când o văzu pe Phil, se grăbi către ea.

- Bună, ce mai faci? Draga mea, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat seara trecută. N-am ştiut că este vorba de soţul tău, serios! Te rog, iartă-mă!

Phillida tocmai îşi pusese ochelarii ca să citească meniul, dar şi-i scoase şi încercă să-şi păstreze cumpătul în faţa Victoriei.

- Nu te mai gândi la asta, îi spuse ea cu o voce de gheaţă. N-am dat nici o importanţă vorbelor tale.

Dar Victoria nu renunţa prea uşor.

- Vino să iei masa cu mine şi cu prietena mea, şi ea soţie de ofiţer.

- Mulţumesc, dar prefer să rămân aici.

Îşi puse din nou ochelarii, semn că discuţia se sfârşise. Toată buna ei dispoziţie se topi şi-i reveniră în minte toate bănuielile cu privire la Rex şi Rebecca.

Când ajunse acasă, alungă toate aceste idei şi aşteptă cu nerăbdare întoarcerea lui Rex. Îşi dorea să-i spună de invitaţia făcută de familia Pentyre şi să se întâlnească din nou cu Martin.

***

Rex veni acasă la şase fără un sfert, mult mai târziu decât anunţase. Phillida îl aştepta, deja îmbrăcată pentru cină.

- M-am săturat! spuse el când intră în casă. Maşina asta iar mi-a făcut probleme! Ori îmi cumpăr cauciucuri noi, ori schimb maşina...

- Ce ghinion, dragule!

Merseră împreună în camera lor, unde Rex se dezbrăcă repede şi se trânti pe pat. Phil îl privi îngrijorată. Era atât de nervos din pricina unei pene de cauciuc?

- Ce păcat că ai avut treabă la Suez chiar astăzi, când ai fi putut să ajungi acasă mai devreme!

- Da, am o muncă foarte grea, spuse el, nemulţumit. Te rog, toarnă-mi un pahar de whisky.

- Bietul de tine! Chiar arăţi obosit!

„Treaba la Suez" fusese, evident, Becki. Se întâlnise cu ea la ora unu şi merseseră împreună la picnic la Deversoir, un loc pe malul canalului, la jumătatea distanţei dintre Fayid şi Ismailia.

Rex se gândise să se despartă de Becki şi să-şi ia în serios căsătoria. Hotărârea lui dispăru, însă, când o văzu pe tânăra siriancă. Experimentată în relaţiile cu bărbaţii, Rebecca ştia exact ce şi cum să-i spună. Îl compătimise pentru că devenise un bărbat de casă, sub papucul nevestei, iar Rex se simţise provocat. În cele din urmă, deveni clar că nici unul dintre ei nu dorea să accepte regulile căsătoriei.

După ce o conduse pe Becki, Rex regretă că trebuia să joace rolul soţului iubitor. Dacă Phil n-ar fi venit în Egipt, ar fi putut să-şi petreacă după-amiaza în braţele lui Becki. Iar seara ar fi mers la dans, la Clubul Ofiţerilor! Phil nu se putea compara cu Becki. În scurta lor lună de

miere, Rex o învăţase şi recunoştea că dansa cu uşurinţă şi graţie. Becki, însă, era senzuală şi incitantă, ca nici o altă femeie pe care o cunoscuse.

Când ajunse acasă, Rex era obosit şi foarte prost dispus.

- Vreau să beau ceva, îi ceru lui Phil, lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Mă gândeam să mergem la Clubul Grecesc în seara asta. Nu prea am chef să dansez... O să ne întoarcem devreme acasă, bine?

- Eşti chiar atât de obosit dragul meu?

- Da, murmură el, fără s-o privească. Tu ce-ai făcut astăzi?

- Nu mare lucru.

Era dezamăgită de atitudinea soţului ei. După pasiunea nopţii trecute, acum nici măcar n-o sărutase!

- Am primit o invitaţie pentru seara asta.

Rex îşi ridică privirea, surprins.

- Ce înseamnă asta? Cine ne-a invitat?

- Ii cunoşti pe generalul Pentyre şi pe soţia lui?

Rex se încruntă şi clipi des.

- N-am auzit niciodată de ei. Numai dacă... Doar nu e vorba de Penwiper, comandantul trupelor engleze?

- Ba da, dacă preferi să-i spui aşa, zâmbi Phil.

- Unde Dumnezeu i-ai cunoscut?

Phillida îi explică.

- Sunt oameni foarte drăguţi, foarte amabili. Hai să mergem!

Rex puse paharul pe masă.

- Ce prieteni îţi faci, Phil! Nu-l cunosc personal pe general şi nici pe soţia lui, dar are reputaţia unui bătrân idiot. Urăsc să fiu nevoit fac sluj în faţa lui toată seara! Nici măcar nu e comandantul meu! N-am chef să mergem până la Moascar numai ca să spun toată seara „Da, domnule", „Nu, domnule".

Phil simţi că o părăseşte curajul.

- Înţeleg.

- Tu chiar vrei să mergi? se încruntă el.

Ea se îmbujoră.

- Am crezut că ar fi plăcut. Soţii Pentyre mi s-au părut foarte simpatici.

Brusc, Rex începu să râdă.

- Abia acum am priceput! Ofiţerul tău de marină o să fie acolo! Cu el vrei să stai de vorbă, nu cu soţii Penwiper.

Phil rosi violent.

- Nu vorbi prostii, Rex!

Dar el continuă, pentru că-l amuza si-l făcea să nu se mai simtă atât de vinovat pentru modul în care-si petrecuse după- amiaza.

- Bine, bine! Nu e nimic rău în asta si nu trebuie să rosesti pentru că îţi place un bărbat! N-am de gând să te încui în casă, să stii... Eram sigur că e ceva la mijloc, având în vedere că erai deja aranjată să iesim în oras.

Păpuşa mea!

- Nu-ţi permit să-mi vorbesti asa! ridică ea vocea, furioasă. Martin Winters n-are nici o legătură! Îl plac foarte mult, dar soţii Pentyre sunt cei care ne-au invitat, pentru că voiau să te cunoască si...

Lacrimile o împiedicară să continue. Îl ura pe Rex pentru că răstălmăcise lucrurile!

- O s-o sun pe doamna Pentyre si o să-i spun că nu poţi să vii. Oricum, i-am spus de la început că nu sunt sigură că mergem...

Rex stia că era egoist si antipatic.

- Mergem, dacă insisti. Dar nu cred c-o să mă distrez prea bine alături de soţii Penwiper si îngâmfatul ăla de Winters.

- Nu e deloc îngâmfat!

Rex începu din nou să râdă.

- Cred că te-ai îndrăgostit de tipul ăsta!

Phil dădu din mână, exasperată, şi se îndreptă spre uşă. Înainte s-o deschidă, se întoarse către soţul ei.

- Îngâmfatul ăsta, cum îi spui tu, ne-a invitat la cină săptămâna viitoare. I-am spus că ne vom întâlni la soţii Pentyre, pentru că el rămâne acolo peste noapte, şi o să stabilim o zi. Ce mesaj să-i las?

- Spune-i că o să ne întâlnim, într-o zi, răspunse el, vag. Nu vreau să mi se facă program.

- Nu e cam nepoliticos, Rex?

- Bine, atunci spune-i că o să iei cina cu el, în ziua în

care eu sunt de serviciu până la miezul nopţii.

Ea îl privi neîncrezătoare.

- Serios?

- Spune-i ce vrei! se răsti el. Mergem la cină oricând vrei tu şi promit să nu scot nici o vorbă în timp ce tu te distrezi cu marinarul tău! Nu-mi pasă... Dar urăsc să fiu cicălit chiar din clipa în care intru în casă!

Fără să mai spună nimic, Phil se îndreptă spre telefon. Încă o dată, speranţele şi iluziile ei erau năruite de bărbatul pe care nu-l mai recunoştea.

- Ai anunţat că nu mergem? o întrebă Rex când reveni în cameră.

- Da.

Nu-i spuse că nu lăsase nici un mesaj pentru Martin Winters.

- Bun, răsuflă el uşurat. Sunt prea obosit ca să fac faţă unei petreceri formale. Te rog să mă ierţi că sunt atât de egoist, draga mea!

- Nu voiam neapărat să merg, dar ce ai spus despre Martin Winters... Îl cunosc numai de câteva zile!

Rex zâmbi larg. După ce obţinuse ce urmărise şi băuse trei pahare de whisky, se simţea mult mai bine.

- Ştiu, păpuşă, te tachinam numai. Dar să nu-mi spui că Winters nu vreau mai mult de la tine. Sunt sigur că aşa e!

- Eu sunt convinsă că nu e aşa! replică ea, indignată.

- Nu mă deranjează, scumpo. Nu mi-ar plăcea să fii

o femeie după care nimeni n-ar întoarce capul.

Phil îl privi tăcută. Noul Rex o uimea peste măsură - dacă era îndrăgostit de ea, cum putea să accepte ca un alt bărbat să-i facă avansuri? Ce fel de căsătorie aveau? Oare Rex dorea o căsnicie în care fiecare avea viaţa lui? Ideea o îngrozea.

- Hai, nu te îmbufna! La ora şapte o să mergem la clubul grecesc. Au un bar foarte bun acolo.

Club, bar, băuturi - aceasta era ideea lui Rex despre o seară plăcută.

- Îţi place să fii singură cu mine, nu? Înainte îţi plăcea.

- Sigur că da, răspunse ea repede. E tot ce-mi doresc!

Ştia că nu putea să fie numai cu el, atâta vreme cât mergeau în baruri unde întâlneau prieteni de-ai lui Rex - bărbaţi şi femei, deopotrivă. Dar dorea să-i facă pe plac şi să-l simtă din nou alături, aşa cum se întâmplase noaptea trecută.

- Sunt gata în câteva clipe, spuse ea, încercând să-şi ascundă supărarea.

- Păpuşa mea! exclamă Rex, sărutând-o pe frunte.

Îi plăcea faptul că soţia lui nu era dificilă. Nu ca Becki, în orice caz. Oare o va întâlni la Clubul Grecesc? Îi spusese că urma să meargă la o petrecere şi regreta că nu putea s-o însoţească.

Clubul era plin de piloţi şi ofiţeri de armată. Şi - ce

coincidenţă! - Rebecca stătea la bar, cu un cocteil în mână şi înconjurată de câţiva piloţi. Când o văzu, Phillida îngheţă, dar Rebecca o salută zâmbind, după ce îi aruncă o privire complice lui Rex.

- Bună! Ce bine îmi pare să vă văd!

Cu mâinile în buzunare, Rex i se adresă pe un ton nepăsător:

- Bună, Becki. Ce mai faci?

Cineva trase un scaun pentru Phillida. Becki făcu prezentările, dar nu reţinu decât prenumele - Sam, Pete, Jock. Toţi aveau pahare de băuturi în mână şi se mirară când Phil comandă suc de roşii.

- E cam ciudată soţia mea, nu? interveni Rex. Preferă sucul de roşii în locul ginului! N-o înţeleg...

Phil râse, alături de ceilalţi, dar nu era foarte amuzată. Băieţii erau foarte plăcuţi şi puşi pe distracţie, dar se simţea din atitudinea lor că nu le plăcea Egiptul. Se săturaseră de soarele arzător şi de nisip şi-şi doreau să se întoarcă acasă. Rex era singurul care nu era de aceeaşi părere.

- Anglia nu e de mine! Eu vreau să rămân în Orientul Mijlociu, dacă se poate chiar în Orientul Îndepărtat. Nu cred că eu şi Phil o să ne stabilim vreodată într-un loc. Chiar şi când o să mă pensionez, o să călătoresc!

Un tânăr roşcat, cu pistrui, căruia toţi îi spuneau Jock, o privi cu atenţie pe Phil.

- Vă place să călătoriţi, doamnă Maltern?

Simţi privirea lui Rex aţintită asupra ei şi vru să-i facă pe plac.

- Da. Şi mie, şi lui Rex, ne place foarte mult.

- Eu sunt scoţian, spuse Jock. Iubita mea mă aştepată acasă şi abia aştept să mă întorc acolo.

Phil începu să discute cu el despre Scoţia şi natura vie, verde a Scoţiei. Profitând de acest moment, Rex se apropie de Rebecca.

- Arăţi grozav, îi şopti el.

Ea îi zâmbi şi-şi flutură genele lungi.

- Ai avut necazuri pentru că ai întârziat? întrebă ea, ţinând paharul la buze.

- Sigur că nu, răspunse el. Fac ce vreau, când vreau!

- Am primit o telegramă de la Kipps. Se întoarce mâine după-amiază.

Rex se strâmbă.

- Află exact programul lui şi apoi sună-mă la birou.

Rebecca puse paharul pe bar şi o privi pe Phil.

- Soţia ta e tare drăguţă. Sunt geloasă.

- Ştii foarte bine că n-ai nici un motiv!

Apoi se adresă tuturor:

- Încă un rând, pentru toată lumea! Fac eu cinste!

Jock se retrase, nemulţumit că nu mai putea discuta cu doamna Maltern. Îi plăcuse foarte mult tânăra blondă şi era sigură că soţul ei n-o merita.

Plictisită şi deja înfometată, Phil făcu eforturi să suporte discuţiile din jurul ei şi deplinul dezinteres al lui

Rex. Pe la opt şi jumătate, simţi că nu mai putea face faţă.

- Ce-ai zice să luăm cina, dragul meu? îl întrebă ea.

- Nu-i nici o grabă, scumpo! Mai bea un pahar de suc de roşii, că tot îţi place atât de mult!

- Aş vrea să mănânc ceva.

El se încruntă.

- Am spus că nu-i nici o grabă, Phil!

Brusc, îşi dădu seama că Rebecca o privea insistent, iar toţi ceilalţi bărbaţi erau atenţi la discuţia lor.

- A trecut destul timp de la prânz şi n-am luat ceaiul, îşi păstră ea poziţia.

Simţind privirea batjocoritoare a Rebeccăi, Rex decise pe loc că nu era unul din bărbaţii care ascultau orbeşte de soţiile lor.

- O să mergem imediat, păpuşă. Ia nişte alune sau chipsuri... Becki, mai vrei să bei ceva? Pete, tu ce vrei?

Phil avu impresia că vede o urmă de triumf în privirea Rebeccăi şi simţi cum o cuprinde furia. Nu putea să plece singură, aşa că aşteptă până când soţul ei se hotărî să meargă la masă. Avea să descopere, însă, că soţul ei uitase de promisiunea de a cina în doi.

- Ce-ar fi să mergem toţi la masă? spuse el la un moment dat, privind către Rebecca.

Dar însoţitorul Rebeccăi, un bun prieten al lui Kipps Rendleton, nu-l plăcea pe Rex Maltern.

- Mă tem că noi nu putem să mergem. Avem alte

planuri.

Rex ridică din umeri, în vreme ce Becki zâmbi, încântată că
bărbaţii se certau din pricina ei.

- Ne mai vedem, Rex, nu-i aşa? Şi pe dumneata, doamnă Rex...

Phil murmură ceva ininteligibil. Toată seara fusese un calvar, mai ales din pricina Rebeccăi, dar încercă să nu arate acest lucru în timpul cinei. Rex, însă, era foarte supărat, din pricina ofiţerului care stătea în preajma lui Becki.

Tăcută, Phil îşi puse ochelarii şi consultă meniul, iar el o privi nemulţumit. Cum de o considerase atrăgătoare? Părea o şcolăriţă insipidă, mai ales dacă o compara cu voluptuoasa Becki, care stătea într-un alt restaurant, cu un alt bărbat alături.

- Ospătar! Vino, să terminăm odată cu masa asta!

Palidă, Phil îl privi pe soţul ei peste rama ochelarilor.

- Nu striga, Rex, îi sopti ea. Nu-mi place să se uite lumea la noi.

- Nu mă învăţa tu ce să fac!

Ea îşi muşcă buza şi privi din nou meniul, dar nu mai putea citi nimic din pricina lacrimilor. Acum era convinsă că soţul ei n-o dorea pe ea, ci pe tânăra siriancă, Rebecca Rendleton.

Întreaga ei lume de speranţe şi iluzii se prăbuşi definitiv.

Capitolul 4

Peste câteva zile, Phil o cunoscu pe Doreen Angus, care se întorsese de la spital împreună cu micul Bill. Era o tânără simpatică, dar cam răsfăţată, care profitase de condiţia ei, pe toată perioada sarcinii. Jimmy o iubea şi era gata să facă tot ce-i stătea în puteri, dar ea nu-şi dorea decât să se întoarcă în Anglia, la mama ei, pentru ca aceasta să aibă grijă de bebeluş.

Vizita lor în apartamentul familiei Angus veni într-un moment foarte nepotrivit, când micul Bill plângea fără întrerupere, iar părinţii erau foarte nervoşi pentru că nu-l puteau linişti. Phil îşi păstră calmul şi o ajută, spre mulţumirea lui Rex, care o lăudă tot timpul. Cuvintele lui frumoase nu-i făceau plăcere, pentru că ştia că nu le spune din suflet, ci pentru că dorea să facă o impresie frumoasă în faţa colegului său. Când rămaseră câteva clipe singuri, Rex îi şopti pe un ton tăios:

- N-o mai ajuta atâta pe nepriceputa asta! Profită cât poate de bunătatea ta! Nu vreau să ajungi să stai aici toată ziua, să-i îngrijeşti plodul!

- Dar pot s-o ajut cât eşti tu la serviciu. Îmi pare rău pentru ea. Abia a venit de la spital şi n-are pe nimeni alături.

- Mă plictiseşte de moarte! Dacă n-aş fi avut nevoie de Jimmy la serviciu, n-aş fi venit aici! S-ar putea să fie avansat, aşa că nu strică să am relaţii bune cu el.

Când ajunseră acasă, Phil îşi dădu seama că o invidia pe Doreen. Era adevărat tot ce spusese Rex

despre ea - era o femeie insipidă, lipsită de curaj, care se temea de viaţa într-o ţară străină şi suferea din pricina dorului de casă. Totuşi, nu era singură. Avea un copil, iar soţul ei, care o iubea, îi era alături.

A doua zi, cu o încăpăţânare de care nu părea capabilă la prima vedere, Phillida se duse la familia Angus, ca s-o ajute pe Doreen.

***

Trei săptămâni mai târziu, Martin Winters intră în Clubul Francez. Familia Pentyre îl invitase la o petrecere, cu ocazia zilei de naştere a generalului. Martin era foarte abătut, pentru că aflase că Phillida refuzase invitaţia făcută de Mabyn Pentyre. Aceasta mai făcuse alte două invitaţii, care primiseră acelaşi răspuns negativ şi, ca şi Martin, era convinsă că cel care nu voia să vină era Rex.

Martin se întrebă care era motivul refuzurilor; presimţea că lucrurile nu mergeau prea bine pentru tânăra care semăna atât de mult cu Bridget. De când se mutase cu serviciul la
Fayid, Martin venise adesea la Ismailia şi se întâlnise uneori cu familia Maltern. Stătuseră de vorbă, băuseră ceva împreună, dar Rex avea tot timpul un aer superior, de aroganţă. Întotdeauna o lua de mână pe Phillida, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ai grijă , bătrâne! E a mea!".

Martin nu putea să-l sufere şi făcea mari eforturi să nu-l pocnească. Dacă n-ar fi fost Phillida, ar fi făcut tot

posibilul să nu-l mai întâlnească niciodată.

Intră în club cu jumătate de oră înainte de ora stabilită, iar prima persoană pe care o văzu fu Phillida Maltern. Stătea într-un scaun de răchită, cu o carte în mână şi ochelarii pe nas. Purta o rochie gri, cu guler alb, iar părul era strâns în coc. Ca întotdeauna, Martin îşi dădu seama că era foarte atras de ea.

Phil ridică privirea şi chipul i se lumină când îl văzu.

- Bună, Martin!

Era pentru prima oară când îl vedea în uniformă şi se gândi că-i venea foarte bine.

- În onoarea generalului, răspunse el întrebării nerostite.

Pe chipul ei se citi regretul. Rex n-o lăsase să accepte
invitaţia, spunând că-i invitase deja la cină pe comandantul de pluton Rendleton şi pe soţia sa. Phil îl rugase să amâne această cină pentru o altă seară, dar el spuse că nu voia să facă acest lucru pentru „o petrecere plicticoasă, la care n-am chef să merg".

- Se poate? întrebă Martin, trăgând scaunul de lângă ea.

- Te rog, ia loc.

- Soţul tău n-a sosit încă?

- Nu.

- Lucrează?

- Da. Ieri a fost la Cairo şi a rămas acolo peste

noapte. Încă nu s-a întors, dar mi-a telefonat şi m-a anunţat că o să ajungă la ora opt. Trebuie să luăm masa cu... cineva.

Martin chemă ospătarul şi comandă un suc de roşii şi un gin. ^

- Îmi pare rău că nu vii la petrecerea generalului.

- Şi mie.

- Aşadar, ai fost singură aseară? Dacă aş fi ştiut, te-aş fi invitat la cină.

- Mi-ar fi plăcut, răspunse ea simplu.

Se afla în Egipt de o lună - o lună grea, plină de îndoieli. Avea o singură certitudine şi anume că trebuia să facă ceva pentru a-şi salva căsnicia. Rex nu părea interesat de acest lucru şi se purta rece, chiar dur cu ea. Rareori se arăta pur şi simplu fermecător şi voia să facă dragoste cu ea, dar Phil înţelesese că Rex n-o iubea. Momentele de pasiune, oricât de fierbinţi ar fi fost, nu însemnau o căsnicie.

În plus, între ei se afla în permanenţă umbra Rebeccăi. Phil nu deschisese niciodată acest subiect, ca şi când s-ar fi temut de ceea ce ar fi putut să audă sau să-i spună soţului său. Ar fi vrut să-şi facă prieteni, dar Rex nu-i permitea. Singura persoană pe care o vedea mai des era Doreen; fără să-i spună lui Rex, o vizita adesea, pentru că ştia cât de multă nevoie de ajutor avea tânăra mămică. Adevărul era că n-o plăcea pe Doreen, pentru că era o persoană care nu oferea nimic,

niciodată. Phillida, pe care singurătatea o măcina din ce în ce mai tare, avea nevoie de afecţiune şi înţelegere şi era sigură că Martin Winters era exact persoana care ar fi putut să i le ofere.

Rex, însă, era hotărât să nu accepte nici o invitaţie din partea lui Martin sau a unor prieteni de-ai lui şi-l critica ori de câte ori Phil menţiona numele lui.

- Cred că ar fi cazul să ne întâlnim la cină, spuse Martin la un moment dat. Am amânat prea mult!

- Ar fi minunat, spuse ea repede. Într-una din zilele astea...

Martin observă stânjeneala ei şi înţelese că avusese dreptate când presupusese că Rex era cel care refuzase invitaţiile. O privi cu atenţie pe Phil şi-şi dădu seama cât de mult se schimbase în ultima lună. Când venise în Egipt, era plină de speranţe şi foarte îndrăgostită. Acum... era ca un animal prins în cursă.

Schimbă subiectul discuţiei, încercând s-o facă să se simtă în largul ei. Îi vorbi de Egipt, de egipteni, de vegetaţie, dar observă că, în ciuda interesului arătat, tristeţea nu dispăruse din ochii ei.

Cum pot s-o ajut? se întrebă el. Oare ar fi mai bine dacă nu m-aş implica? În ora pe care o petrecuse alături de ea, Martin înţelesese că, dacă va continua s-o vadă pe Phillida Maltern, se va îndrăgosti de ea. Alungă repede aceste gânduri şi ceru ospătarului un pachet de ţigări.

- Locuieşti în continuare la familia Martial?

- Da, pentru că n-am putut să găsim un apartament.

Îi povesti o întâmplare amuzantă legată de servitorul sudanez al familei Martial, iar inima lui începu să bată mai repede când o văzu râzând. Gropiţa ei reapăru în obraz, făcându-l pe Martin să-şi spună că merita să râdă mai des.

Lângă ei apăru, pe nesimţite, Rex.

- Bună seara, domnule, salută el, cu răceală.

Apoi se întoarse către Phil:

- Petrecerea noastră s-a anulat. Tocmai l-am văzut pe Kipps Rendleton, în sfârşit! Mi-a spus că Becki nu se simte bine.

Phil, ca şi Martin, se ridicase în picioare la vederea lui Rex, dar toată buna ei dispoziţie dispăru.

- Îmi pare rău, Rex.

- Am mare nevoie de un pahar de whisky. Călătoria de la Cairo a fost absolut îngrozitoare. Dacă aş fi ştiut că cina s-a anulat, nu m-aş fi grăbit atât!

Continuă pe acelaşi ton morocănos, fără să spună nimic despre faptul că-i făcea plăcere să ia cina cu soţia lui. Din nou Rebecca... Acum înţelegea de ce nu-i spusese Phillida cu cine urma să ia masa. Poate că, până la urmă, era ceva adevărat în zvonurile despre Maltern şi tânăra siriancă.

- Veniţi la bar, să beţi ceva cu noi, domnule?

De asemenea îmbrăcat în uniformă, Rex era obligat să recunoască superioritatea gradului lui Martin.

- Nu, mulţumesc. Cred că prietenii cu care mă întâlnesc vor sosi dintr-un moment în altul.

- Vii, Phil? întrebă Rex, iritat.

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea Phil - să stea la bar şi să-l privească pe Rex, şi aşa prost dispus, dând pe gât pahar după pahar. Totuşi, reuşi să pară veselă.

- La revedere, Martin. Sper să ne revedem curând.

Acesta profită de moment şi i se adresă lui Rex:

- Cum e cu cina aceea? Ar trebui să-mi permiţi să-ţi întorc generozitatea. N-am uitat că, în seara în care ne-am întâlnit, ai făcut cinste.

- Sunteţi foarte amabil, domnule.

- Pot să vin de la Fayid în orice seară şi mi-ar plăcea să punem la cale o mică petrecere, poate chiar să dansăm. Sâmbătă ar fi bine?

Phillida se uită la soţul ei, cu inima bătându-i nebuneşte. Ştia că acum n-avea ce face şi nu putea să refuze invitaţia lui Martin.

- Mulţumim foarte mult, murmură el. Suntem liber, Phil?

- Da.

- Grozav! spuse Martin. Atunci, rămâne pe sâmbătă, la ora opt? Ne vedem aici.

Soţii Pentyre intrară în club. Martin îşi luă rămas-bun

şi se îndreptă spre ei, nu înainte de a o privi lung şi insistent pe Phil, parcă spunându-i „Curaj, draga mea".

Ea simţi căldura, bunătatea lui şi înţelese că nu mai era singură în Egipt. Avea nevoie de sprijinul lui şi era bucuroasă că-l primise necondiţionat, fără să-l ceară.

Phil se răsuci pe călcâie şi-l urmă pe soţul ei la bar. Acesta bău două pahare de whisky pe nerăsuflate şi încercă s-o facă pe Phil să bea ceva. Ea, însă, refuză, mult prea conştientă de prezenţa soţilor Pentyre şi a lui Martin la câţiva metri de ea.

- Hai să plecăm de aici! îi ceru Rex, la un moment dat.

Noaptea de martie era destul de caldă şi îndemna la romantism. Phillida nu avu parte de aşa ceva, pentru că Rex se năpusti asupra ei din clipa în care intrară în maşină.

De ce l-a pus într-o asemenea poziţie cu blestematul de Winters? De ce nu şi-a amintit că în această seară era petrecerea lui Pentyre? Dacă ar fi ştiut, n-ar fi pus piciorul în club! Nu-i păsa ce credea Winters, dar cu siguranţă generalul se întreba acum de ce refuzaseră invitaţia!

- Şi nici nu cred că Becki e bolnavă! încheie Rex, furios. Cred că idiotul de Kipps i-a spus ceva şi nu i-a permis să vină în seara asta!

Phil ascultă fără să comenteze torentul lui de

cuvinte dure. Era destul de plictisită de răbufnirile lui şi ştia că iritarea lui era pricinuită de faptul că Rendleton îşi exercitase autoritatea în faţa soţiei sale.

În această seară, însă, îşi pierdu şi ea cumpătul.

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, Rex?! N-ai nici un drept! Ai fost la Cairo două zile şi m-ai lăsat singură, iar acum ţipi la mine pentru că lucrurile nu sunt aşa cum ţi-ai dori! Ştii foarte bine că m-am întâlnit cu Martin din întâmplare şi nu te-am pus în nici o poziţie! Ai fost de-a dreptul grosolan când ai refuzat toate invitaţiile lui şi cred că e foarte amabil că ne-a invitat încă o dată.

În faţa clubului grecesc, Rex frână brusc.

- Mă iei drept prost? Crezi că nu ştiu că Winters ne tot invită pentru că vrea să te vadă pe tine?

- Şi chiar dacă ar fi aşa, dă-mi voie să-ţi atrag atenţia că tu i-ai invitat la masă pe soţii Rendleton pentru că voiai s-o vezi pe Rebecca. Ai spus de nenumărate ori că nu poţi să-l suferi pe Kipps!

Rex rămase fără cuvinte, neobişnuit ca Phil să-i ţină piept. Îşi aprinse o ţigară şi trase adânc fumul în piept.

- Bine. Hai să stabilim ceva - eu o să fac ce vreau cu Rendleton, iar tu poţi să te întâlneşti cu Winters şi cu prietenii săi de câte ori vrei.

- Nu, Rex, spuse ea încet, dar foarte apăsat. Înţeleg ce vrei să faci, dar nu accept. Suntem căsătoriţi de trei ani, dar am trăit împreună doar câteva luni. Mi se pare

de neconceput ca mariajul nostru să se transforme atât de curând în aşa ceva. Nu accept!

Din nou, Rex nu ştia cum să reacţioneze. Nu se aşteptase la un asemenea comportament din partea soţiei sale, de obicei atât de liniştită şi de timidă.

- Hai să intrăm, să mâncăm ceva. Sunt obosit, mi-e foame şi n-am chef să ascult învinuirile tale.

Mai târziu, Rex i se adresă pe un ton mult mai conciliant:

- Păpuşă, hai să fim prieteni. Nu putem să stăm aici, urându-ne unul pe altul.

Ea îşi ridică ochii cenuşii şi-l privi cu o expresie care-l făcu pe Rex să se simtă ruşinat.

- Mă urăşti, Rex?

El tuşi, stânjenit, dar susţinu privirea tinerei sale soţii.

- Nu vorbi prostii! Ştii că nu te urăsc. A fost doar un mod de exprimare... Vreau să spun că nu vreau să ne mai certăm. Tu mă urăşti?

- Nu. Dar cred că o să încep curând, dacă te mai porţi aşa.

- Dacă mă cicăleşti...

- Nu vreau să te cicălesc, îl întrerupse ea. Pot să nu-ţi mai vorbesc deloc, dacă asta vrei. Dar nu mai accept să strigi la mine şi să-mi faci scandal de câte ori vii acasă. Ştiu că asta se întâmplă pentru că nu mă mai iubeşti.

El făcu ochii mari.

- Cine spune asta?

- Mă mai iubeşti? îl întrebă ea, direct.

Rex clipi de câteva ori înainte să răspundă.

- Eşti foarte romantică, Phil. Un bărbat nu trebuie să spună într-una „te iubesc", să citeze din poeţi sau să te ţină de mână ca să-şi demonstreze dragostea. Am făcut toate astea la început, când ne-am îndrăgostit, dar acum... Sper că nu mai aştepţi toate astea de la mine acum, nu? Mă rog, poate la anumite intervale de timp.

Phillida rămase nemişcată câteva secunde. Cu o detaşare de care nu s-ar fi crezut capabilă, privea chipul familiar şi atrăgător al celui care era soţul ei. Cuvintele lui o făcură să înţeleagă, în cele din urmă, cât de puţin o iubea.

- Şi care ar fi acel interval de timp, Rex? întrebă ea, brusc.

- Pentru Dumnezeu, nu mai analiza atâta!

- Bine, acceptă Phil.

În sfârşit, îşi găsise curajul de a-i spune tot ce gândea.

- Bine! Nu se mai pune problema dacă mă mai iubeşti sau nu, pentru că ştiu că eşti îndrăgostit de altcineva. Adevărul e că n-ai nici un drept s-o iubeşti, pentru că eşti căsătorit, ca şi ea!

- Pot să te întreb ce vrei să sugerezi? întrebă el

foarte încet, roşu la faţă.

- Rebecca, spuse ea, foarte clar. Rebecca Rendleton! Nu e numai o bănuială de-a mea. Toată lumea ştie! Toată lumea din Ismailia vorbeşte despre voi! În prima seară, când te aşteptam la club, o femeie care nu ştia cine sunt mi-a povestit despre voi. Când aţi intrat, mi l-a arătat pe ofiţerul englez care are o aventură cu o tânără siriancă. A fost îngrozitor! Am încercat să mă conving că nu este adevărat şi am evitat să discutăm despre asta. Dar acum... Gata! Nu vreau să mai continuăm aşa. Nu vreau să te mai porţi rece şi indiferent cu mine şi să trăieşti numai pentru întâlnirile cu femeia aia! Nu mai accept!

Cuvintele trădau toată amărăciunea şi umilinţa pe care le îndurase în ultima lună. Îngrozită să nu izbucnească în plâns în public, îi şopti lui Rex:

- Te rog, plăteşte nota şi du-mă acasă!

El făcu acest lucru, fără să fie în stare să comenteze. Era şocat de dezvăluirile Phillidei, pentru că nu-şi imagina că bănuieşte ceva despre el şi Rebecca. Aşa cum nu ştia nimic despre faptul că oamenii bârfeau.

În primul moment, nu simţi ruşine sau regret pentru căsătoria lui pe cale să se destrame, ci teamă. Dacă zvonurile ajungeau la urechile superiorilor săi, cariera sa era în pericol. Încă un scandal pe teme sexuale era tot ce-i lipsea! Trebuia să găsească o modalitate de a

rezolva lucrurile cu Phil şi de a continua să se vadă cu Rebecca.

Pentru prima dată, vedea că soţia sa nu era doar o femeie supusă, care nu ieşea din cuvântul soţului, ci una puternică, stăpână pe viaţa ei.

Când intrară în dormitor, încercă s-o ia în braţe.

- Păpuşă, vino la mine...

Ea se smuci şi se depărtă de el.

- Lasă-mă, Rex. Sunt foarte obosită şi vreau să mă culc.

El o sili să se aşeze pe marginea patului.

- Draga mea, ascultă-mă! Nu putem să continuăm aşa. Nu e adevărat că nu te mai iubesc. Te iubesc, jur!

Ea clătină din cap, încercând să se elibereze.

- Nu pot să te cred, Rex. Cum să te cred, după tot ce ai spus şi ai făcut?

- Iubita mea, ştii că mă aprind uşor. Am avut o perioadă foarte grea: cei doi în Burma, apoi staţionarea în Egipt. Poate că a venit timpul să merg acasă. Te asigur că mulţi bărbaţi calcă strâmb după ce stau departe de casă ani în şir. Trebuie să faci compromisuri, Phil!

Ea îl privi, neştiind ce să creadă. Nu ştia dacă putea să aibă încredere în vorbele lui, dar ştia că mângâierile lui nu mai aveau nici o importanţă pentru ea. Nu voia decât să stea cât mai departe de el, pentru că nu

suporta ideea să facă dragoste cu el în acea noapte.

Dar Rex continuă s-o ţină lângă el şi să-şi ceară scuze.

- E îngrozitor dacă oamenii vorbesc despre mine şi Rebecca. Kipps e prietenul meu! Ştie că ies în oraş cu Becki atunci când el e plecat... Sau, cel puţin, făceam acest lucru înainte să vii tu. Dar aici e suficient ca o femeie şi un bărbat să fie văzuţi împreună de mai multe ori, pentru ca oamenii să spună că au o aventură.

Phil îl privi cu atenţie pe soţul ei şi-şi dădu seama că nu-l mai consideră atrăgător. Recunoştea că era chipeş, dar ochii şi gura lui nu mai aveau tandreţe sau căldură. Dintr-un motiv inexplicabil, chipul lui Martin Winters îi apăru în faţa ochilor

- chipul cu trăsături fine, ochii albaştri care o priviseră cu atâta afecţiune cu câteva ore în urmă. Phil era convinsă că nu-l mai iubea pe soţul ei; el ucisese acea dragoste, chiar din prima zi pe care ea şi-o petrecuse în Egipt.

Rex continuă să se scuze şi să-i explice că ieşise de câteva ori cu Rebecca, dar nu se punea problema unei relaţii.

- Nu-ţi dai seama că ţi-am reproşat prietenia cu Martin Winters pentru că eram gelos pe el? Cred că te place şi nu suport gândul că poţi să te apropii de un alt bărbat. Dar ştiu că n-ai face aşa ceva! Eşti atât de loială! Păpuşa mea dragă... Îmi pare rău pentru tot ce ţi-

am făcut. Dacă mă ajuţi, îţi promit că totul se va rezolva. O să fim din nou fericiţi! Când o să luăm masa cu Winters, o să vezi că nu sunt chiar atât de rău. Mergem şi în vizită la familia Pentyre... Fac tot ce vrei tu!

Obosită de discuţiile contradictorii, Phillida îşi ascunse faţa la pieptul lui şi începu să plângă în hohote.

- Nu ştiu! Nu mai ştiu nimic...

- Nu plânge, păpuşă. Te rog, crede-mă. Hai s-o luăm de la capăt.

Nici un răspuns.

- Te rog, mai dă-mi o şansă. Nu-i aşa că mă mai iubeşti?

O strânse la piept, dorindu-şi din toată inima ca Phil să-i spună că-l iubeşte. Ca întotdeauna, îşi dorea cu ardoare un lucru atunci când nu putea să-l aibă. Imaginea lui Becki păli în mintea lui.

- Păpuşa mea! Te rog, iartă-mă!

Phil nu ştia ce să-i răspundă. Ştia numai că nu-l mai putea iubi ca la început, pentru că nu-l mai respecta şi nu mai avea încredere în el. Dar, pentru că era atât de singură, de confuză, de dornică să-şi salveze căsătoria, cedă îmbrăţişărilor lui. Inima ei, însă, era frântă.

Capitolul 5

În prima săptămână a lunii iunie, două scrisori lungi luară drumul Angliei, pornind din Egipt.

Prima era scrisă de Phillida Maltern şi adresată bunicii ei, doamna Milverton.

„ Draga mea bunică,

Ştiu că eşti convinsă că te-am neglijat în ultima vreme, dar adevărul este că n-am fost în stare să scriu nimănui. N-am vrut să-ţi faci griji pentru mine, aşa că nu ţi-am spus cât de rău m-am simţit. Dar acum, când ştiu exact despre ce e vorba, pot să-ţi dau mai multe amănunte.

O să am un copil, buni!

Am fost la doctor şi mi-a spus că sunt însărcinată în trei luni. Aşadar, în decembrie o să devin mămica unei fetiţe sau a unui băieţel. Cred că Rex e încântat, deşi se teme puţin de responsabilităţile care-i revin, în calitate de părinte. Am impresia că nici nu crede că este adevărat.

Acum două zile am plecat din casa familiei Martial. Mi-a părut foarte rău, pentru că mă apropiasem foarte mult de Sophie, Emile şi micul Pierrot. Dar ştiam că nu mai puteam sta acolo, de vreme ce urma să avem un copil. Rex a făcut un efort şi a găsit o casă foarte drăguţă, în care ne-am mutat deja. E o casă în cartierul grecesc, cu grădină, salon şi două dormitoare, din care unul va fi transformat în cameră pentru copil.

Avem un servitor sudanez, pe nume Ahmed, care găteşte destul de bine şi face toată treaba în gospodărie. Din păcate, nu ştie decât câteva cuvinte în franceză şi câteva în engleză, aşa încât comunic cu el prin gesturi.

Adevărul este că e mai multă gălăgie şi nu e la fel de plăcut ca în cartierul francez. Am fi putut să locuim în Fayid, dar Rex n-a vrut să stăm într-o garsonieră - un căpitan de armată nu poate primi altceva. Măcar aici pot transforma casa într-un cămin pentru noi şi copilul ce va veni.

Să nu-ţi faci griji din cauza mea, pentru că am nişte prieteni minunaţi. Soţia generalului Pentyre, Mabyn, se poartă foarte frumos cu mine şi a început deja să croşeteze hăinuţe pentru bebeluş. Steve Cubbit vine de la Fayid o dată sau de două ori pe săptămână, la fel ca şi Doreen Angus. Din păcate, nu-mi face plăcere s-o văd, pentru că se plânge în permanenţă, iar copilul ei e foarte slăbit. Sper ca al meu să nu fie aşa! Clima e foarte dificilă, iar Doreen e una din persoanele care nu poate suporta căldura asta umedă.

Mai ţii minte că ţi-am scris despre Martin Winters, ofiţerul de marină care m-a ajutat când am venit aici? A devenit un bun prieten al nostru şi se înţelege din ce în ce mai bine cu Rex. Vine adesea şi-mi aduce flori şi cărţi de citit.

Dacă ai vedea cât de frumoasă este Ismailia acum! Toate florile au înflorit şi este atâta culoare pe străzi...

Cred că asta e cea mai lungă scrisoare pe care ţi-am scris-o. Ai grijă de tine şi nu munci prea mult în grădină. Spune-i lui Patsy că am să mă gândesc la ea săptămâna viitoare, în ziua nunţii ei.

Cu toată dragostea, Phill".

Cealaltă scrisoare era scrisă de Martin Winters şi adresată mătuşii sale, doamna Mackay, din Ayshire.

„Nu ţi-am scris în ultima vreme pentru că am fost foarte ocupat cu mutatul la Fayid. Noua mea slujbă este interesantă, deşi aş fi preferat să rămân în continuare în Port Said. La urma urmei, sunt marinar, obişnuit cu marea, şi nu pot aprecia aşa cum se cuvine deşertul. Fayid înseamnă un oraş plin de drumuri prăfuite şi de familii de militari, ale căror soţii încearcă din răsputeri să transforme locuinţele austere în cămine.

Dar am avut şi alte probleme, mătuşă Kate. Pentru că n-am avut niciodată secrete faţă de dumneata, o să-ţi spun şi acum adevărul. Când a murit Bridget, cred că n-aş fi putut să merg mai departe dacă n-ai fi fost dumneata şi Killoun.

Iată despre ce e vorba - m-am îndrăgostit.

N-o să-ţi placă ce o să afli! Ştiu că, deşi ai iubit-o foarte mult pe Bridget, ţi-ai dorit să cunosc o fată tânără, drăguţă, pe care s-o aduc acasă, la Killoun. În

cinci ani, de când iubita mea Bridget nu mai este, nu m-am uitat la o altă femeie şi am considerat că nimeni nu poate s-o înlocuiască. Am întâlnit, în sfârşit, o femeie pe care sunt sigur c-o pot iubi din toată inima, dar... ironia sorţii - este căsătorită.

Ti-am spus numele ei în scrisoarea mea anterioară. Este vorba de Phillida Maltern, tânăra pe care am ajutat-o în ziua în care a sosit în Egipt. Simt nevoia să-ţi scriu despre ea. De când eram copil, ţi-am povestit toate problemele care mă frământau. Mă înţelegi, nu-i aşa?

Phillida seamănă uimitor de mult cu Bridget - au aceeaşi înălţime, acelaşi păr lung, blond, aceleaşi mâini delicate. Bridget, slavă Domnului! a fost fericită până în ultima clipă a vieţii sale. Biata Phillida este, însă, teribil de nefericită.

A venit aici plină de entuziasm, aşteptând cu nerăbdare momentul în care se va reîntâlni cu soţul ei, pe care nu-l mai văzuse de trei ani. Era extrem de îndrăgsotită de eL! Dar în prima seară a aflat că el avea o aventură cu o tânără siriancă, soţia unui ofiţer de aici. Nu intru în detalii, pentru că ştiu că nu-ţi plac aceste lucruri. Dumneata eşti o persoană loială şi n-ai acceptat abateri de la moralitate. Phillida Maltern a fost în stare să suporte separarea de soţul ei, dar el este un tip slab şi foarte arogant, asaltat de femei pentru că arată bine. Nu a rezistat acestor avansuri, a dezamăgit-o pe soţia sa şi continuă să facă acest lucru chiar şi acum, după

sosirea ei în Egipt.

Din clipa în care am văzut cât de mult mă afectează problemele ei, am înţeles ce pericol mă pândea. Ea nu gândea la fel, sunt convins, pentru că dorea din toată inima să recâştige încrederea şi dragostea soţului ei. Toate eforturile ei au fost sortite eşecului, s-a văzut foarte clar. Nu s-a plâns nici o clipă şi am admirat-o pentru asta. Biata Phillida! Nu a avut nici o şansă în faţa tinerei sirience care-l prinsese pe Rex Maltern în mreje şi n-avea de gând să-i dea drumul.

Dar prefer să-ţi vorbesc despre Phillida. La început, n-am văzut-o câteva săptămâni. Soţul ei mă evita şi era clar că nu mă putea suferi. Sentimentul era reciproc... M-am întâlnit întâmplător cu Phillida de vreo două ori şi am observat că s-a bucurat să mă vadă. Îi era dor de casă şi-i plăcea să mă asculte vorbindu-i despre Killoun.

E atât de deosebită de toate acele tinere care nu doresc să se distreze prin cluburi şi baruri! Soţul ei ar fi trebuit s-o întâmpine cu braţele deschise, dar sistemul lui de valori e cu totul altul. Phil îl plictiseşte, pentru că e prea serioasă şi prea liniştită pentru el.

Purtarea lui a fost îngrozitoare! Nopţi lipsă de acasă sub pretextul unor misiuni, petreceri alături de acea Rebecca, dar fără soţul ei... Am văzut-o încercând să facă haz de necaz, încercând să-l convingă pe soţul ei să nu mai bea atât de mult, încercând să respingă avansurile unor imbecili care deveniseră mult prea

familiari cu ea.

Într-o seară, am văzut-o plecând singură acasă şi lăsându-l pe Rex pe ringul de dans, în compania unor femei atrăgătoare şi disponibile. M-am oferit s-o conduc acasă, dar a preferat să plece cu un taxi. Era atât de obosită şi de ruşinată! M-a durut inima, mătuşă Kate.

Într-o zi, când îl aştepta pe soţul ei care întârzia ca întotdeauna, Phillida mi-a spus că prietenia noastră este foarte importantă pentru ea. A fost singura dată când mi-a spus ceva despre noi doi.

La un moment dat, s-a întâmplat ceva între ei. Nu ştiu ce, dar rezultatul a fost o schimbare de tactică din partea lui. A devenit mai amabil faţă de ea, cel puţin în public; a început că accepte invitaţii la cină, chiar şi din partea mea. Încerca să se facă plăcut şi trebuie să recunosc că are farmec - cântă la pian, dansează foarte bine. După părerea mea, n-are ce să caute în armată. Nu este bărbatul portivit pentru Phillida şi cred că şi ea a înţeles acest lucru.

De puţină vreme, s-au mutat într-o casă din cartierul grecesc şi au dat o petrecere, la care am fost şi eu invitat. Phillida mi-a dat o veste care m-a şocat - va avea un copil. Ştiu că n-am dreptul să spun asta, dar nu vreau să aibă un copil de la Maltern. E atât de slăbită! Mabyn Pentyre a văzut-o ieri şi mi-a spus că nu este pregătită, din punct de vedere fizic şi psihic, să aibă un

copil.

Ea, însă, mi-a spus că este fericită, aşa că am felicitat-o. Mi-am propus să fac tot ce pot ca să n-o mai văd. Faptul că va avea un copil o face inaccesibilă, ştiu asta. Când am plecat de la petrecere, i-am spus că, în starea ei, n-ar trebui să mai primească musafiri. Răspunsul ei m-a surprins plăcut - m-a rugat să-i fac şi alte vizite şi m-a asigurat că sunt binevenit oricând.

În clipa în care am văzut privirea ei rugătoare, am ştiut că nu pot să stau departe de ea, atâta timp cât are nevoie de mine. Am continuat s-o vizitez şi am observat că Rex m-a primit întotdeauna cu amabilitate. Chiar m-a încurajat să vin... Nu ştiu ce urmăreşte! Am mers la plimbare după-amiezele, când căldura nu mai era atât de puternică. Pentru mine, acele momente au fost fericite şi nefericite în acelaşi timp. O iubesc, mătuşă Kate, aşa cum am iubit-o pe Bridget. N-am întâlnit niciodată un suflet care să aibă mai multă nevoie de dragoste şi de blândeţe decât Phil!

Desigur, nu i-am spus ce simt. Pentru ea, sunt doar un prieten bun, de încredere. Am convingerea că poartă tot timpul o mască şi nu ştiu ce crede sau ce simte pentru soţul ei sau despre copilul care va veni. Ce mult mi-aş dori ca acel copil să fie al meu...

Mi-a spus că Rex nu vrea să se întoarcă în Anglia şi că va încerca să rămână în Orient. Am vorbit şi despre

mama lui şi mi-a mărturisit, cu amărăciune, că nu era interesată de Rex şi-i spusese deja acestuia că nu voia să aibă de-a face cu bebeluşul, chiar dacă era nepotul ei.

Ce bine ar fi fost dacă aş fi cunoscut-o înaintea lui Rex! Eu şi dumneata am fi primit copilul cu inima deschisă şi l-am fi înconjurat cu dragostea de care are atâta nevoie. Dar ştiu că între noi nu poate fi nimic. Cred că ar trebui să plec de aici înainte ca lucrurile să se complice. Şi totuşi, nu pot s-o părăsesc...

Aştept cu nerăbdare părerea ta.

Cu dragoste, Martin".

***

În mica ei locuinţă, Phillida încerca să facă faţă căldurii. Sarcina îi punea probleme şi era foarte slăbită, adesea cu accese de febră. Ajunsese să urască Egiptul, dar se străduia să fie veselă şi bine dispusă, aşa cum îşi dorea Rex.

Din seara în care îl acuzase că avea o relaţie cu Rebecca, comportamentul lui se schimbase radical în bine. Când îl anunţase că urma să fie tată, păruse foarte fericit şi mândru; cu toate acestea, se arătase nemulţumit de cheltuielile şi de schimbările care urmau să apară. O avertizase că nu avea să fie la fel de săritor şi înţelegător ca Jimmy Angus şi că nu voia să vadă scutece şi biberoane prin toată casa. Phil vedea foarte

clar că grija pentru ea nu durase mult şi era înlocuită, încet, dar sigur, de egosimul lui. Bărbatul încântător din Alvercombe nu mai exista - acum era căsătorită cu un bărbat superficial, egoist, insensibil. Era clar că nu-l mai iubea şi nu mai încerca să se convingă de acest lucru.

Adevărata ei tragedie era că nu dorea copilul care urma să se nască şi ştia că nu va mai putea să simtă nici afecţiune, nici respect pentru tatăl lui. Spera, însă, din toată inima că sentimentele ei se vor schimba în clipa în care îşi va ţine în braţe bebeluşul.

Ameninţarea pe care o reprezenta Rebecca Rendelton dispăruse, o dată cu mutarea soţului ei în Grecia. Imediat după plecarea iubitei, Rex fusese ca un leu în cuşcă şi ridicase tonul la Phillida, făcând-o să plângă.

Nu trecuse mult şi în viaţa lui apăruse o nouă tentaţie - o tânără de nouăsprezece ani, fiica unui colonel locuind în Moascar. Deşi abia ieşită de pe băncile şcolii, Cooper era foarte sofisticată şi chiar experimentată în relaţiile cu bărbaţii. Profita din plin de aspectul ei fizic - era înaltă, suplă, cu părul roşu şi ochii verzi, cu gene lungi; juca tenis şi înota foarte bine. Declarase deja că-i plăceau bărbaţii mai în vârstă, iar faptul că Rex era însurat, iar soţia lui urma să aibă un copil nu părea să conteze prea mult. Semăna mult cu Becki, dar avea mai multă prospeţime şi tinereţe, fiind, aşadar, cu atât mai periculoasă.

El nu vorbea despre Cooper, dar Phil observase că ea participa la toate petrecerile la care mergeau şi nu ştia - sau nu voia - să-şi ascundă pasiunea pentru Rex.

Într-o seară, după o petrecere la care Rex dansase aproape numai cu tânăra Cooper, Phil îi atrăsese atenţia:

- Nu crezi că e păcat ca toată lumea să vorbească despre fiica soţilor Deacon? Are numai nouăsprezece ani şi nu ştie cum să se poarte. De ce o încurajezi?

Ochii lui Rex avură o sclipire ciudată, dar îşi revenise repede şi o bătuse pe umăr pe Phil.

- Ce prostii spui, păpuşă! Cooper se simte bine, nimic mai mult! Am dansat de vreo două ori cu ea... Te superi?

- E problema ta, Rex, replicase ea, pe un ton de gheaţă. Nu vreau să-ţi spun ce să faci, dar mă gândeam la ce simt părinţii ei.

Rex izbucnise în râs şi schimbase subiectul.

Dar Phil începea să-l cunoască pe soţul ei şi vedea în ochii lui interesul şi dorinţa pentru Cooper. Rex era îndrăgostit din nou! El numea acel sentiment „dragoste", dar ea ştia că era ceva pe cât de pătimaş, pe atât de trecător. Îşi dădea seama că ea îl plictisea - arăta rău, cu cearcăne, pielea uscată şi părul lipsit de strălucire. Se gândise la un moment dat să se tundă şi-l întrebase pe Rex ce părere avea.

- Nu mă interesează ce faci cu părul tău, păpuşă,

răspunsese el, plictisit.

În aceeaşi zi, îi menţionase ideea lui Martin, care reacţionase complet diferit.

- Phillida, te rog să nu te tunzi! Părul tău e atât de frumos şi de deosebit! Ar fi o crimă să-l tai, ca celelalte tinere!

Răspunsul lui îi încălzise inima şi o făcuse să nu se mai gândească la schimbarea tunsorii.

Martin îi era un bun prieten şi-i era alături atunci când Rex juca tenis, înota sau făcea alte lucruri, interzise ei de către doctor. Prefera să nu-i spună soţului ei că doctorul o sfătuise să fie foarte atentă şi să se odihnească foarte mult.

- Nu ştiu de ce te plângi atâta, îi spusese el, la un moment dat. Doar nu eşti prima femeie care va avea un copil!

Îi vorbise despre soţia unui coleg care, însărcinată fiind, înota, dansa şi mergea în cluburi. Phil nu avea chef de ceartă şi nu-i răspunse. Ştia că acum semăna din ce în ce mai mult cu Doreen, dar nu putea să nu se gândească la faptul că Jimmy o ajuta şi era mereu la dispoziţia ei, spre deosebire de Rex.

Ar fi vrut să mărturisească bunicii, lui Steve sau lui Patsy tot chinul prin care trecea, dar nu îndrăznea. Singura ei mulţumire era că Rex nu mai avea comentarii negative despre Martin şi nici n-o mai tachina, numindu-l „iubitul ei". Totuşi, nu avea o părere prea bună despre

el.

- Îl compătimesc pe tipul ăsta tăcut şi timid. Nu ştie să se distreze!

Phil ştia, însă, că soţul ei trebuia să fie compătimit - în câţiva ani, se va transforma într-o umbră a celui de acum. Se va îngrăşa, nu va mai face sport şi nu va mai fi atrăgător în ochii tinerelor fete, ca acum; din păcate pentru el, nu va avea parte de linişte sufletească, de confortul oferit de lectură sau de un cămin primitor în care putea să se refugieze. Martin, în schimb, chiar dacă un accident l-ar fi obligat să rămână în pat tot restul vieţii, avea cărţile sale, mintea sa receptivă, deschisă la tot ce era în jurul lui, intereseul şi simpatia pentru oamenii din preajma sa.

Phil ajunsese să-l respecte foarte mult pe Martin. Preţuia prietenia lui şi se gândea uneori că-i va simţi lipsa dacă va fi detaşat în altă zonă. Ori de câte ori discuta cu el simţea că prindea puteri şi putea să suporte mai uşor abuzurile şi duritătile lui Rex. Nu vorbeau niciodată despre soţul ei şi despre problemele din căsnicia ei; îi povestea despre Killoun, despre mătuşa lui, aşa cum şi Phil vorbea despre bunica ei şi despre grădina acesteia. Încercase de câteva ori să discute despre acestea cu Rex, dar el refuzase, spunând că aceste subiecte îl plictisesc.

În acea după-amiază călduroasă, Ahmed îi servi ca de obicei ceaiul. Phil nu-l plăcea şi credea că nu este un

servitor bun; nu era respectuos cu ea, în schimb ştia exact cum să se poarte cu Rex pentru ca orgoliul lui să fie satisfăcut. Ajunsese să creadă că Ahmed îi voia răul şi nu mânca aproape nimic din ce-i aducea el.

Tocmai începuse să bea ceaiul, când servitorul îl conduse în cameră pe Martin.

- Nu te ridica, draga mea, îi spuse el. Cum te simţi astăzi? Iau cina la Garrison şi m-am gândit să trec pe la tine, să văd ce mai faci. Rex este acasă?

Phil se relaxă in scaun şi-i zâmbi lui Martin. În prezenţa lui se simţea liniştită şi în siguranţă.

- Rex a primit o misiune. Ar fi trebuit să fie acasă la prânz, dar a fost trimis în Quassassin.

Martin ridică o sprânceană, neîncrezător. Pe drumul de la Fayid la Ismailia întâlnise maşina lui Rex Maltern şi o recunoscuse pe Cooper Deacon, ale cărei bucle de un roşu aprins ieşeau în evidenţă. Părerea lui Martin despre Rex era la fel de proastă ca acum câteva luni. Nu numai că alerga după toate femeile care-i apăreau în cale, dar făcea acest lucru pe faţă, fără să se ascundă de soţia sa.

O privi cu atenţie pe Phillida. În prima zi când o văzuse, o comparase cu o floare, plină de culoare şi de tinereţe; acum era convins că, smulsă din pământul englezesc, floarea se ofilea şi murea încet, cu fiecare zi care trecea departe de casă. Era foarte îngrijorat din pricina ei şi ar fi vrut să poată s-o trimită la mătuşa lui,

la castelul Killoun. Ştia că i-ar fi făcut bine să stea pe malul râului, să admire apusul soarelui în liniştea acelei zone. Cu un efort considerabil, Martin încercă să-şi amintească ce-i scrisese mătuşa lui:

„Cred că este o tânără foarte drăguţă. Dacă seamănă cu scumpa noastră Bridget, sunt convinsă că aş putea s-o iubesc şi eu. Dar nu uita, dragul meu, că este soţia altui bărbat! Nu te gândi la ea decât ca la o bună prietenă. Întotdeauna ai fost cinstit şi onorabil şi n-ai putea să suporţi gândul că tu eşti cel care a provocat probleme în căsnicia lor. Biata de ea... Înţeleg că e nefericită, dar nu te ataşa prea mult de ea, pentru că veţi suferi amândoi".

Martin avea scrisoarea în buzunarul de la piept. Ştia că mătuşa Kate avea dreptate, dar sfatul ei venise prea târziu - deja Phillida era în mintea şi-n sufletul lui. Nu credea, însă, că şi ea simţea la fel.

- Trebuie să mănânci ceva, draga mea. Uite, Ahmed ţi-a adus nişte sandvişuri.

Ea refuză, clătinând hotărâtă din cap.

- Haie, nu fi încăpăţânată, îi zâmbi el. Arată foarte bine!

Phil privi sandvişurile cu mare atenţie, apoi îşi scoase
ochelarii.

- Nu vreau, spuse ea, foarte serioasă. Şi nu mânca nici tu, Martin!

- De ce?

Se uită în jurul ei, apoi îi şopti:

- Ahmed vrea să-mi facă rău. Mi-e frică de el şi cred că vrea să mă otrăvească...

Zâmbetul lui Martin dispăru şi înţelese că starea lui Phil era mult mai gravă decât crezuse iniţial.

- Cum poţi să spui aşa ceva, Phillida? De ce ar vrea să te otrăvească?

- Nu ştiu.

- Nu există nici un motiv. Şi dacă nu-ţi place sau n-ai încredere în el, concediază-l, draga mea. Poţi să-ţi iei oricând un alt servitor!

- Rex... Rex îl place. Iar Ahmed ar face orice pentru Rex... Pe mine nu mă poate suferi! Rex mi-a spus că arabii dispreţuiesc femeile şi primesc ordine numai de la bărbaţi.

Martin era gata să-i spună că nu mai auzise niciodată o asemenea inepţie, dar se abţinu.

- Cred că exagerezi. Arabii le consideră inferioare pe femeile lor, dar majoritatea lor sunt servitori devotaţi şi respectuoşi.

- Nu ştiu!

După o noapte în care nu dormise şi o zi mult prea călduroasă, Phillida îşi pierdu controlul. Izbucni în plâns şi-şi acoperi chipul cu palmele.

Martin ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o liniştească şi s-o asigure că va avea grijă de ea, dar nu îndrăznea să se

apropie.

- Nu te lăsa înfrântă, Phillida. Tu eşti foarte curajoasă! o să fie bine, ai să vezi! Nu te-ai simţit bine în ultima vreme, iar căldura asta înfiorătoare...

Phil ridică privirea, iar Martin văzu un zâmbet slab pe buzele ei. Îi dădu batista lui şi încercă s-o facă să râdă:

- Am spălat-o azi dimineaţă şi n-am folosit-o de atunci!

Continuă să-i vorbească şi reuşi s-o convingă să mănânce
un sandviş, în timp ce-i povesti ultimele ştiri din Scoţia, primite de la mătuşa lui.

- I-am trimis fotografii de la ultimul picnic la care a mers împreună şi mi-a spus că semeni foarte mult cu Bridget.

- Serios?

Martin îi evită privirea.

- Da. Numai că ea n-a refuzat niciodată să mănânce de teamă că cineva încearcă s-o otrăvească.

- Ştiu că a fost o prostie! Nu e de mirare că Rex se supără pe mine!

Rex ar trebui să fie spânzurat pentru cum se poartă cu tine, îşi spuse Martin în gând. Eşti foarte bolnavă, fizic şi psihic, şi ar trebui să te trimită acasă cât mai repede.

Pentru moment, însă, Phil părea veselă şi mult mai liniştită. De fapt, aşa se întâmpla ori de câte ori o vizita

Martin - în primele ore era supărată, apoi se transforma într-o altă persoană. Era flatant pentru Martin, dar ştia că nu poate face nimic şi nu putea să uite că este soţia lui Maltern, însărcinată cu copilul lui.

Puţin după ora şase, Martin anunţă cu regret că trebuia să plece, iar Phil rămase singură. Cât de goală părea casa...

***

Duminica următoare, Phil şi Rex se duseră, împreună cu alţi amici, la plajă. Pentru că doctorul îi interzisese să înoate, Phil se văzu nevoită să stea pe mal şi să-l privească pe soţul ei în apă, alături de Cooper Deacon.

Doreen Angus fu prima care ieşi din apă şi veni lângă ea.

- Apa asta e singurul lucru pentru care merită să stai în Egipt!

- Mai sunt şi alte lucruri. Martin mi-a povestit multe despre Egipt şi mi-a spus că n-am ajuns să cunoaştem adevăratul Egipt.

Doreen îi făcu semn cu ochiul prietenei sale.

- Martin al tău...

- Nu e al meu! protestă Phil, îmbujorată.

- Dar ar vrea să fie!

- Doreen! Nu trebuie să spui aşa ceva!

- Stai liniştită, nu mai spun nimănui! Ştiu ce înseamnă bârfa... Dar te adoră, Phil! E un bărbat minunat şi foarte serios şi nu ţi-ar mărturisi niciodată

asta, dar se vede foarte clar. Eu şi Jimmy suntem siguri că aşa stau lucrurile!

Phil refuză s-o asculte şi schimbă subiectul.

Rex şi Cooper ieşiră din apă şi se apropiară de ele. Cooper arăta grozav şi ştia că toţi bărbaţii de pe plajă o priveau.

- Păcat că nu poţi să intri şi tu în apă, Phil. Cred că ţi-e foarte cald, biata de tine!

Phil o privi cu atenţie şi înţelese de ce Rex era atras de ea

- era atât de tânără, de plină de viaţă, de atrăgătoare. Nu simţea nici o urmă de gelozie, dar o deranja faptul că mariajul şi reputaţia ei erau distruse.

- Nu se simte prea bine, interveni Rex.

- Nici nu arăt bine! încercă să glumească Phil.

- Eu cred că arăţi întotdeauna minunat!

Entuziasmul lui Cooper era fals, chiar ipocrit.

- E prea cald pentru tine? se prefăcu Rex preocupat. Vrei să te duc acasă?

- Nu e nevoie, Rex. Mă simt bine.

- E foarte palidă, spuse Doreen, în apărarea prietenei sale.

- Nu trebuie decât să spună că vrea să meargă acasă, replică tăios Rex.

- Vă rog, nu mai discutaţi despre mine! Totul e în regulă.

- Biata mea păpuşă! spuse el, înconjurându-i umerii

cu braţul. E o perioadă foarte grea pentru ea...

Phil ştia că farmecul şi grija lui sunt doar de faţadă, pentru a o impresiona pe Cooper. Nu încercă să se elibereze, dar văzu că purtarea lui avea efectul scontat:

- Eşti foarte norocoasă să ai un asemenea soţ, Phillida!

Rex o privi încântat pe tânăra care stătea lângă el pe nisip,
admirându-i talia îngustă, picioarele lungi. Şi ce gură avea! O sărutase de mai multe ori şi ştia că nu era prea experimentată, dar era încântată să înveţe. Becki era, deja, de domeniul trecutului, cât despre Phil... Nu era deloc amuzant să fie căsătorit cu o femeie care era mai mereu bolnavă. Era mândru să fie tată, dar nu avea răbdare să treacă prin lunile care se dovedeau lungi şi grele pentru Phil. Acum regreta acea noapte fierbinte în care încercase să se împace cu ea; relaţiile dintre ei nu se îmbunătăţiseră şi nu-i plăcea faptul că era responsabil, moral şi financiar, pentru Phil şi copilul care avea să vină.

Era foarte uimit că ajunsese să se însoare cu o tânără ca Phil
- era foarte drăguţă, foarte educată, dar plictisitoare. Bărbatul care i s-ar fi portvit era Martin Winters. Ce păcat că nu s-au îndrăgostit unul de altul! Rex ştia că amândoi erau mult prea corecţi să facă aşa ceva. Iar despre divorţ nu putea fi vorba, din pricina copilului. De

aceea, era hotărât să se distreze cât mai bine, fără să ţină cont de bârfele care circulau.

Îi zâmbi lui Cooper şi începu să discute în şoaptă cu ea. Văzându-i, Phil simţi nevoia să fie cât mai departe de ei şi de toată lumea de pe plajă.

- Rex, te-ai supăra foarte tare dacă te-aş ruga să mă duci acasă? Nu mă simt prea bine.

Fără tragere de inimă, Rex îşi îndreptă privirea asupra ei.

- Sigur că da, spuse el repede, vrând să arate că respecta rugăminţile soţiei sale. O să mă întorc repede, s-o conduc pe Cooper acasă. I-am promis mamei ei c-o duc acasă până la prânz.

Tânăra se ridică brusc în picioare.

- Mama mi-a spus să vă invit pe amândoi la prânz. A pregătit gâscă! Era vie, când a cumpărat-o de la Negrelli. Aseară, servitorul nostru i-a tăiat gâtul şi a început să ţipe şi să se zvârcolească...

Începu să râdă, dar se opri brusc când o văzu pe Phillida.

- O să leşine! exclamă Doreen, care sări în picioare şi o sprijini.

Îi aruncă o privire dură lui Cooper:

- Cum poţi să fii atât de proastă? Vorbeşti aşa când ştii foarte bine în ce stare e!

Rex, care nu suporta astfel de scene, o prinse de mână pe soţia sa.

- Revino-ţi, Phil! Hai să mergem la maşină. O să conduc aşa, fără să mă mai schimb!

Phil încercă să se stăpânească şi rămase tăcută tot drumul până acasă.

- Poate ar trebui să nu mai mergi la petreceri şi la picnicuri, dacă nu te simţi bine.

Se părea că uitase că, doar cu o zi în urmă, îi spusese Phillidei că trebuia să facă un efort şi că i-ar prinde bine să mai iasă din casă.

- Dacă ştiam că o să te afecteze atât de mult, nu te-aş fi lăsat să păstrezi copilul, îi spuse el când o ajută să coboare din maşină. Nu e o perioadă prea bună pentru nici unul dintre noi!

- Mă bucur că te gândeşti şi la mine, adăugă ea cu amărăciune.

- Asta primesc pentru că încerc să mă port frumos cu tine? ridică el tonul.

- Te rog, Rex, hai să nu ne certăm.

- Ştiu foarte bine de ce te porţi aşa. Eşti geloasă! Ai văzut că mă simt bine cu Cooper şi nu ţi-a convenit!

- Chiar crezi că m-am prefăcut că mi-e rău ca să te iau de lângă fata aia?

- Eşti în stare! Nu cred că eşti chiar atât de bolnavă. Şi să faci o scenă doar pentru că ai auzit că a fost omorâtă o gâscă. Phil, poţi să înnebuneşti şi un bărbat perfect sănătos!

Phil ajunse la capătul răbdării.

- Nu mă mai cicăli! Nu mai suport! Du-te înapoi la Cooper... Fă ce vrei, spune ce vrei, dar lasă-mă în pace! Ai spus că ţi-ai dorit să n-ai copilul ăsta? Şi eu simt la fel!

Se prăbuşi într-un scaun şi începu să plângă cu sughiţuri, tremurând. Rex o privi câteva clipe, apoi turnă un pahar de coniac şi îngenunche lângă ea.

- Gata, draga mea! Te rog, nu plânge. Hai, bea puţin... Sunt un ticălos. Ştii bine că-mi doresc copilul!

Dar Phil nu se putea linişti, pentru că nu credea nici un cuvânt din cele spuse de soţul ei.

***

Spre sfârşitul săptămânii următoare, Rex o anunţă că fuseseră invitaţi la o petrecere în Fayid.

- Nu mă atrage foarte tare, dar cred că ar trebui să mergem, pentru că toţi colegii mei vor fi acolo.

Era ora şase şi jumătate dimineaţa, iar Phil se resimţea după o noapte de nesomn.

- O să mergem, dacă tu crezi că ar trebui, dragul meu, dar nu sunt în cea mai bună formă.

- Nici nu se observă că eşti însărcinată. Pune-ţi rochia neagră, pentru că te subţiază, şi strânge-ţi părul în coc, ca de obicei.

- E destul de lung drumul până la Fayid şi mi se face rău în maşină.

Rex era gata să-i spună să rămână acasă, pentru că va invita pe altcineva să-l însoţească. Ar fi preferat să-şi

petreacă seara cu atrăgătoarea Cooper Deacon, dar ştia că era o petrecere formală, la care era necesară prezenţa soţiei.

- Când o să încetezi cu stările astea? se încruntă el.

- Nu ştiu, n-am mai fost însărcinată până acum.

El o privi cu atenţie - părea extenuată şi nu-l atrăgea deloc.

- Uneori mă gândesc că ar fi mai bine să te trimit în Anglia, dar nu-mi permit să fac asta, din motive financiare. Aş pierde alocaţia şi ar mai trebui să-ţi trimit şi ţie bani. Nu se poate!

- Sigur că nu se poate, îl aprobă Phil, cu tristeţe în glas. Nu vreau să fiu o povară şi din acest punct de vedere. Cred că lucrurile se vor rezolva. Ai puţină răbdare, Rex.

- N-am avut şi până acum? răspunse el, iritat. Dar ne-am abătut de la subiect. Ce fac, accept invitaţia la petrecere sau nu?

- Dacă asta vrei... În cazul în care nu mă simt bine în ziua respectivă, va trebui să mă scuzi în faţa gazdei.

- Dumnezeule, ce rău e să fii femeie!

Se îndreptă spre uşă.

- Ahmed! Micul dejun!

- La ce oră te întorci, Rex?

- Lucrez până târziu, nu mă aştepta cu cina.

Phillida îşi petrecu dimineaţa scriind o scrisoare buncii ei, după care ieşi în oraş, să bea o cafea cu

Doreen. Se întoarse la prânz, vlăguită din pricina căldurii, şi abia fu în stare să mănânce prânzul pregătit de Ahmed. Când se pregătea să se întindă în pat, servitorul o abordă şi-i ceru plata pentru acea săptămână.

Vechea poveste! se gândi Phil. Phil era foarte generos când era vorba de distracţie, băuturi, cadouri; când era bine dispus, venea acasă cu braţele pline de trandafiri sau garoafe, dar uita mai mereu să plătească cheltuielile casei.

Îi spuse lui Ahmed să aştepte şi căută în poşetă, dar nu găsi decât câţiva piaştri. Încercă să-l convingă să aştepte întoarcerea lui Rex, dar nu reuşi.

- Trebuie bani, spuse el, fără urmă de zâmbet.

- Mai târziu, Ahmed. Aşteaptă-l pe Rex, pe căpitanul Maltern, bine?

Nu era sigură dacă înţelesese sau nu, dar era mulţumită că plecase din salon. Phil se retrase în dormitor şi încercă să doarmă câteva ore. Fără să reuşească, se îmbrăcă din nou, cu gândul să-i ceară lui Doreen s-o împrumute.

În hol, se întâlni cu Ahmed.

- Trebuie bani!

- Da, ştiu, spuse ea, tremurând. Mă duc să fac rost.

Se duse până la apartamentul soţilor Angus, dar descoperi îngrozită că nu era nimeni acasă. Se întoarse, obosită, fără bani şi fără speranţa de a-i obţine din altă

parte. Ahmed era în hol, de parcă nu s-ar fi mişcat din loc.

- Trebuie să-l aşteptăm pe căpitan. Nu am bani!

- Nu bani?

- Trebuie să-l aşteptăm pe căpitan, repetă ea.

Ahmed îi aruncă o privire dură, tăioasă, apoi dispăru în bucătărie. Phil se duse în salon, unde încercă, fără succes, să citească o carte. Când se lăsă seara, decise să mai facă o încercare la familia Angus, care trebuia să se fi întors acasă. În hol, însă, îl întâlni pe Ahmed, îmbrăcat în haine de oraş.

- Mă duc în oraş, să caut bani, îi explică ea servitorului.

- Trebui bani!

Se apropie de ea, iar Phil luă gestul lui ca pe o ameninţare şi simţi cum o cuprinde frica. Alergă spre uşă, iar poşeta îi alunecă de pe umăr şi căzu pe podea. Încercând s-o facă atentă, Ahmed o prinse de mână. Îngrozită, Phil scoase un ţipăt lung, ascuţit.

În faţa casei, opri o maşină, iar Martin, îmbrăcat în uniformă, coborî şi se îndreptă spre intrare. N-o mai vizitase pe Phillida de două săptămâni, pentru că avusese mult de lucru şi pentru că sentimentele erau prea puternice ca să rămână indiferent în preajma ei.

Ce Dumnezeu se întâmplă în casă? se întrebă el, când auzi ţipătul. Grăbi pasul şi încercă să deschidă uşa, dar era încuiată. Începu să bată cu pumnul în uşă.

- Hei! Ce s-a întâmplat? Deschideţi! Phillida, deschide-mi!

Uşa se deschise brusc şi Martin o văzu pe Phillida, cu o
mască îngrozită pe chip. În spatele ei, servitorul sudanez făcu ochii mari când îl văzu pe Martin, lăsă să cadă poşeta lui Phil pe podea şi dispăru în direcţia camerei sale.

Tremurând, Phillida căzu în braţele lui Martin şi începu să plângă în hohote.

- Martin! Oh, Martin!

El o ridică în braţe şi o duse în salon. Nu înţelegea ce se întâmplase, dar vedea că este teribil de înspăimântată. Fără să se controleze, îşi lipi obrazul de al ei.

- Draga mea! Phillida, totul e în ordine. O să am grijă de tine. N-ai de ce să te temi, draga mea.

O sărută pe frunte şi pe păr şi continuă să-i şoptească la ureche cuvinte liniştitoare până când simţi că se calmează.

- Hai, nu mai plânge! Ce s-a întâmplat? Ce te-a speriat atât de tare?

Phil reuşi cu greu să-i explice ce s-a întâmplat

- Poate că exagerez, dar...

Vocea i se frânse. Martin se gândi că de data asta, Rex întrecuse măsura. Era de necrezut că o expunea unei asemenea situaţii!

- Trebuie să pleci de aici!

- Nu pot, şopti ea. Cum aş putea?

- Du-te acasă, Phillida. Du-te la bunica ta.

- Nu cred că ar trebui să-l părăsesc pe Rex.

- De ce nu?!

- Locul meu e lângă el. Nu-i aşa, Martin?

Îi era mult prea greu să-i răspundă la această întrebare. Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice.

- Nu mă întreba asta, Phillida. Nu pe mine!

Tuşi de câteva ori.

- Ar trebui să te duci la culcare, dar nu pot să te las singură cu Ahmed. O să-l dau afară, iar tu o să încui uşa. După aceea, o să mă duc s-o aduc pe sora lui Doreen Angus, ca să stea cu tine până se întoarce Rex.

Lipsită brusc de îmbrăţişarea lui puternică şi sigură, Phil se simţea pierdută şi foarte înspăimântată.

- Nu pleca, Martin. Te rog, nu pleca!

Fără să se gândească, o trase aproape de el.

- Nu ar trebui să mă rogi să rămân. Te iubesc, Phillida. Ştii asta!

Ea simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

- Te iubesc, Martin, şopti ea. Martin... şi eu te iubesc!

O sărută pe păr, străduindu-se din răsputeri să se stăpânească. Acum, când aflase că şi ea îl iubea, îi era greu să nu-i ceară să plece cu el, să-i permită să fie alături tot restul vieţii. Dar nu putea şi nu trebuia să uite că era soţia altcuiva şi, în câteva luni, avea să devină mamă.

Făcu un pas înapoi şi o conduse pe canapea.

- Iubita mea... Uită-te la noi! Ne iubim şi... amândoi ştiam asta de ceva vreme, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea către el.

- Da, cred că da.

- E îngrozitor, Phillida. Nu cred că puteam să ne aflăm într-o situaţie mai complicată! Vreau să ştii că, dacă n-ar fi fost copilul, ţi-aş fi cerut să-l părăseşti pe Rex şi să vii cu mine. Nu m-aş fi gândit la scandal, ci numai la tine. O să-ţi vorbesc sincer. Relaţia voastră s-a terminat, nu-i aşa? Staţi împreună pentru copil, dar adevărul este că nu mai vrei să fii cu el.

- Nu, nu mai vreau! repetă ea, înflăcărată.

Îl prinse pe Martin de mână şi-l strânse cu putere.

- Dar trebuie. Trebuie!

El trase adânc aer în piept.

- Nu ştiu ce să fac. Nu pot să văd cum suferi şi să nu fac nimic!

- O să fie bine, murmură ea. Probabil că o să mă duc acasă. Şi Rex mi-a sugerat asta azi-dimineaţă.

- Ţi-a sugerat să te întorci în Anglia?

- Da. A spus că nu-şi permite financiar, dar că este de părere că mi-ar fi mai bine acasă, cu bunica mea.

El îi sărută mâna.

- Ar fi bine să pleci, Phillida. Nu mi-e uşor să fiu departe de tine, dar e cea mai bună soluţie. Cu cât pleci

mai repede din acest oraş, cu atât mai bine.

- Nu mai pot să-l suport pe Rex, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nu mai pot! Ştiu că e tatăl copilului meu şi că ar trebui să-i fiu loială, dar a ucis toată dragostea pe care i-o purtam. Am încercat, Martin!

El îi înconjură umerii cu braţul.

- Ştiu, draga mea.

- Mi-ar plăcea să mă întorc la Alvercombe, la bunica, să nasc acolo. Dar mă întreb dacă... Rex bea prea mult şi are relaţii cu alte femei... Sunt atâtea probleme!

- Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru Rex, Phillida. Ştie să-şi poarte singur de grijă. Şi dacă nu... treaba lui!

Phil îşi puse capul pe umărul lui. Se simţea bine, în siguranţă alături de el şi ar fi făcut orice să fie a lui.

- De ce nu te-am aşteptat pe tine, Martin? De ce?

- Nu te gândi la aşa ceva, draga mea. Oricât de ciudat ar fi, poate că nu ne-am fi întâlnit dacă n-ai fi fost căsătorită cu Rex.

- Ai dreptate... Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-am cunoscut! Chiar dacă n-o să ne mai întâlnim, vreau să ştii c-o să rămâi în inima mea. N-o să te uit niciodată!

Martin, însă, nu era dispus să accepte că nu aveau să se mai întâlnească vreodată.

- Într-o bună zi, draga mea... O să ne întâlnim din nou.

Incapabilă să răspundă, Phillida dădu din cap. Martin o luă
în braţe şi o sărută pe păr, apoi, cu infinită tandreţe, o sărută pe obraji.

- Fii curajoasă, draga mea Phillida. Nu lăsa viaţa să te înfrângă!

- Mi-ai mai spus asta, Martin.

- Şi am s-o mai spun!

- Nu sunt aşa de curajoasă ca tine.

- Mai ai încă multe de înfruntat, dar ştiu că o să-ţi fie mai bine după ce o să pleci de aici.

- O să plec, spuse ea hotărâtă. Chiar de voi fi nevoită să-i ceri bunicii banii pentru drum! După ceea ce mi-ai spus, nu mai pot să stau cu Rex.

- Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun... Nu vreau să-ţi îngreunez situaţia!

Pentru prima oară în acea zi, Phil zâmbi.

- Mă bucur atât de mult că mi-ai spus! Te iubesc foarte mult, Martin, şi mă simt mai puternică la gândul că şi tu mă iubeşti.

- Draga mea copilă! Sunt atât de mândru de tine!

O îmbrăţişă, dar se retrase după câteva clipe.

- Trebuie să plec. Sunt aşteptat la cină în Fayid. Te simţi mai bine? Îţi mai este frică?

- Nu, şi nu cred c-o să-mi mai fie frică prea curând. Mi-ai dat multă forţă, Martin. Eşti minunat! Iar gândul că

mă iubeşti... Dacă voi avea un fiu, mă rog să semene cu tine, nu cu Rex. Mă rog din toată inima!

Profund emoţionat, Martin nu-şi putea alunga senzaţia că destinul făcuse ca drumurile lor să se intersecteze prea târziu.

- Îţi mulţumesc, iubito. Acum o să mă duc la familia Angus şi o s-o rog pe Peggy să stea cu tine până vine Rex. Nu vreau să stai singură.

Un zgomot de pe verandă o împiedică să răspundă. Phil se uită pe fereastră şi o văzu pe Sophie Martial.

- Doamna Martial a venit in vizită, aşa că n-o să fiu singură. Nu-ţi face griji, Martin.

- Noapte bună şi Dumnezeu să te binecuvânteze.

Phil îl privi îngrijorată.

- Mai vii pe la mine? Faptul că ne iubim o să ne împiedice să fim prieteni?

- Niciodată! O să fiu prietenul tău toată viaţa.

- Mulţumesc, zâmbi ea, uşurată.

- Dar convinge-l pe Rex să te trimită acasă. Cât mai curând! Phil se îndreptă spre uşa de la intrare. Pentru că se părea
că Ahmed părăsise casa, deschise chiar ea uşa. În spatele ei, Martin o salută pe doamna Martial şi se duse grăbit către maşină.

Phil făcu un efort să-şi îndrepte atenţia asupra doamnei Martial.

- Comment ţa va, madame?

Sophie Martial o privi cu atenţie şi o îmbrăţişă cu căldură.

- Ce e cu tine? Nu te simţi bine? Eşti tare palidă.

Phil îi povesti totul despre Ahmed şi frica ei exagerată, dar nu-i spuse nimic despre Martin. Era secretul lor şi aşa trebuia să rămână.

Capitolul 6

Rex întârzie foarte mult în acea seară. Reuşise să aibă o întâlnire cu tânăra Cooper, dar ea îi dăduse o veste foarte proastă - tatăl ei fusese mutat în Palestina şi toată familia urma să plece din Egipt imediat. Foarte îndrăgostită, Cooper îi ceruse lui Rex s-o părăsească pe Phillida şi să plece împreună în Anglia. Sugestia ei îl speriase şi încercase să-i explice că nu putea să demisioneze fără preaviz şi nu putea s-o părăsească pe Phil când era însărcinată cu copilul lui.

Cooper, însă, nu acceptase aceste răspunsuri şi începuse să strige că acel copil nu era al lui, că toată lumea ştia că Martin Winters era îndrăgostit de Phillida şi că cineva trebuia să-i deschidă ochii. Chiar dacă tânăra îşi ceruse scuze pentru ieşirea ei, Rex rămase cu impresia că Martin trebuia exclus din viaţa lui şi a soţiei sale. Avea încredere în Phil şi ştia că acel copil este al lui, dar se săturase de atitudinea cavalerească, mereu corectă, a lui Martin. În plus, nu voia ca soţia sa să fie subiect de bârfă.

Când ajunse acasă, o găsi pe Phil în pat. Alături de ea stătea doamna Martial şi micul Pierrot, care venise mai târziu, în căutarea mamei sale.

- Vă mulţumesc că aţi avut grijă de soţia mea, îi spuse el doamnei Martial. Te simţi mai bine, păpuşă?

- Da, mulţumesc. Am mâncat bine, doamna Martial mi-a pregătit o omletă.

- Dar unde este Ahmed? De ce a trebuit să se obosească doamna?

Phillida nu îndrăzni să vorbească, dar madame Sophie îi povesti totul despre purtarea îngrozitoare a servitorului. Rex îi dădu dreptate, îi mulţumi din nou pentru ajutorul dat soţiei sale şi-i conduse pe cei doi musafiri până la uşă.

Când se întoarse, continuă discuţia despre Ahmed. Voia să găsească momentul potrivit pentru a-i spune despre bârfele legate de ea.

- Chiar aşa tare te-a speriat Ahmed? Mereu te plângi de el.

- Ai auzit ce a spus doamna Martial!

- Ea nu ştie nimic despre Ahmed şi ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai vorbi cu străinii despre problemele noastre intime. Eşti la fel ca Doreen Angus - te plângi tot timpul!

Phillida roşi.

- Rex, ai venit acasă doar ca să te certi cu mine?

El îi aruncă o privire dură.

- Nu vreau ca doamna Martial sau oricine altcineva să-mi spună cum să mă port cu servitorii mei!

- A fost îngrijorată din pricina mea. M-am simţit ameninţată de el şi mi-a fost frică!

- Ameninţată? De ce să te ameninţe?

- Pentru că nu l-ai plătit şi nici nu mi-ai lăsat bani ca

să fac asta!

- Aha! Deci este vina mea...

- Rex, ştii că ţi se întâmplă foarte des să nu plăteşti facturile. Nu poţi să-l învinovăţeşti pentru că şi-a cerut salariul.

Ştia foarte bine că el este vinovatul - cheltuise prea mult pe băuturi şi pe cadouri pentru Cooper. Ştia că stătea foarte prost cu banii şi va fi nevoit să-i ceară, din nou, mamei sale.

- Îmi pare rău. O să rezolv problema asta mâine. Acum nu mă mai bate la cap cu arabul ăla, ne-am înţeles? Mie îmi place şi ştie exact ce şi când vreau. Să nu mai aud prostiile astea!

Phil îl privi fără să spună nimic, gândindu-se cât de mare era diferenţa între el şi Martin. Când auzise despre Ahmed, prima reacţie a lui Martin fusese să-l dea afară, de dragul ei. Pe când Rex...

- Vreau să-ţi spun ceva, Rex. M-am hotărât să plec acasă.

El se încruntă, nemulţumit.

- Să pleci acasă?

- Da. Chiar tu ai spus azi-dimineaţă că ar fi mai bine pentru mine. Atunci n-am crezut, dar acum ştiu că aşa e cel mai bine. Vreau să mă laşi să plec, Rex. E mai bine... pentru amândoi.

După o scurtă tăcere, Rex o întrebă:

- Pot să întreb ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Ea înghiţi în sec.

- Mai multe lucruri, Rex. Noi... relaţia noastră nu merge, nu-i aşa? Asta nu e bine pentru mine şi nici pentru copil. Vreau să fiu liniştită în următoarele luni şi cred că ar fi bine să mă duc la bunica.

- Aşadar, după câteva luni petrecute aici, vrei să renunţi? După ce m-ai implorat atâta să te aduc aici, vrei să renunţi?

- Nu e vorba de asta.

- Nu? Dai bir cu fugiţii!

- Nu e adevărat. Dar mă simt rău, iar căldura nu-mi face bine. Nu te ajut cu nimic şi nici tu nu vrei să stau aici. De ce nu recunoşti?

- De ce aş recunoaşte?

Ea îl privi cu reproş.

- Nu e cinstit! Întotdeauna m-ai acuzat pe mine pentru tot ce s-a întâmplat între noi. Nu te-ai gândit niciodată că tu eşti vinovat? De fapt, la ce bun să mai discutăm? Nu ne mai înţelegem şi ar fi mai bine să locuiesc în Alvercombe până la naşterea copilului.

Rex Maltern nu se mai putu abţine.

- Şi stimabilul Martin Winters va pleca în Anglia în acelaşi timp cu tine?

Ea făcu ochii mari.

- Rex! Ce vrei să spui? întrebă ea, cu obrajii în flăcări.

- Exact ce am spus, nevinovată Phillida. Ti-am pus o

simplă întrebare şi te rog să-mi răspunzi. Winters se întoarce în Anglia?

- Din câte ştiu eu, nu. Nu!

- Când l-ai văzut ultima oară?

- Ce urmăreşti, Rex? Nu vrei...

El o întrerupse, ridicând vocea.

- Răspunde-mi la întrebare, Phil. Când l-ai văzut ultima oară?

- A-astăzi, se bâlbâi ea. A venit chiar atunci când am avut incidentul cu Ahmed. El m-a salvat!

Mulţumit de răspuns, Rex începu să râdă - un râs încordat, ciudat, care o făcu pe Phil să se teamă de el.

- Aşadar, astăzi ai fost singură cu el. Din nou! Şi spui că te-a salvat? De la ce?! Ahmed nu-ţi făcea nimic, dar a fost foarte frumos din partea lui să intervină. Vreţi să-l daţi afară pe Ahmed? Părerea mea nu contează, nu-i aşa?

Phil începu să tremure.

- Rex, te rog...

- Te anunţ că Ahmed rămâne. Aşa cum şi tu rămâi acolo unde ţi-e locul. Alături de mine, în Ismailia!

- Dar de ce? De ce? Nu mă vrei aici şi ai preferat să locuieşti singur, ca un burlac. Mi-ai spus de o mie de ori ce bine te simţeai la petreceri, cu prietenii şi prietenele tale, înainte să apar eu.

- Se poate, dar mi-am schimbat părerea. Nu te las să pleci singură în Anglia, pentru că n-am încredere în

tine.

- Rex!

- Poţi să spui ce vrei, n-am încredere în tine! Toată lumea vorbeşte despre tine şi Martin Winters! Despre tine, care vei deveni mamă în câteva luni! E dezgustător!

Inima ei începu să bată nebuneşte.

- Nu se poate! şopti ea. Nimeni nu vorbeşte, pentru că n-are despre ce! Sunt doar nişte zvonuri nefondate.

El îi dădu dreptate, dar adăugă:

- Toate zvonurile astea ajung la urechile comandantului meu şi pot avea probleme. Nu vreau să las impresia că accept un astfel de comportament din partea soţiei mele, aşa că nu-ţi dau voie să pleci nicăieri. E reputaţia mea în joc! Aşa că stai aici liniştită şi poartă-te ca o soţie devotată ce eşti!

În timpul discuţiei, se ridicase de pe scaun şi acum o privea triumfător, cu mâinile înfipte în buzunarele pantalonilor.

- În plus, Winters nu mai are ce căuta în casa asta. Nu ai voie să-l mai inviţi aici, iar dacă îl întâlneşti în vreun club, îl saluţi şi mergi mai departe. Ai înţeles? A abuzat de ospitalitatea mea şi a transformat-o pe soţia mea în subiect de bârfă...

- Rex, nu e adevărat! interveni ea. E prietenul meu, dar nici eu, nici el n-am făcut ceva necuviincios. Faci o mare nedreptate! Îl acuzi din pricina unor bârfe

prosteşti? Cum rămâne cu relaţia dintre tine şi Cooper? Sunt sigură că jumătate din Ismailia te consideră iubitul ei şi aşa şi este, dar eu nu ţi-am cerut să renunţi la ea.

- Cooper pleacă de aici.

- Deci asta e! Ai pierdut-o pe noua ta iubită aşa cum ai pierdut-o pe Rebecca Rendelton şi te iei de mine!

- Nu schimba subiectul! Acum vorbim de tine şi de Winters.

Phil încerca din răsputeri să se calmeze, dar i se părea că Rex face o mare nedreptate - îl acuza pe Martin de ceva ce nu făcuse. Când îi mărturisise că o iubea, nici măcar n-o sărutase pentru că se simţea vinovat şi o părăsise, ştiind că va face tot posibilul să fie o soţie bună pentru Rex. Martin era cel mai onorabil bărbat pe care-l cunoscuse!

- Nu se poate să se spună aşa ceva despre mine şi Martin, îi luă ea apărarea. Suntem prieteni, atâta tot! Cum să am o aventură cu el, când eu sunt aşa bolnavă? Şi însărcinată cu copilul tău!

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Rex.

- Puteai să începi această relaţie mai de mult, nu-i aşa? Cineva, a cărui părere e foarte importantă pentru mine, mi-a sugerat că e posibil ca acel copil să fie al lui Winters, nu al meu.

Aceste cuvinte o lăsară fără replică pe Phil. Trecură câteva minute bune până când fu în stare să răspundă:

- N-o să te iert niciodată pentru ce ai spus. E o

minciună grosolană şi o insultă la adresa lui Martin şi a mea. O să mă întorc la bunica, în Anglia, chiar de-ar fi să împrumut banii pentru drum. Nu mai stau cu tine nici o clipă! După tot ce ai spus azi... Niciodată!

El îşi coborî ochii în faţa privirii pătrunzătoare a Philldei. Din clipa în care o auzise pe Cooper spunând aceste lucruri, ştiuse că nici Phil, nici Martin, nu erau în stare de aşa ceva.

- N-am spus că am crezut zvonurile...

- Dar le-ai repetat în faţa mea! Ai acceptat ca o altă persoană să susţină aşa ceva, fără să spui că nu este adevărat! Ai sugerat că ţi-am fost infidelă şi nu pot să accept asta! S-a terminat, Rex! Nu mai stau aici, cu tine. Mă duc acasă!

El înjură printre dinţi. Nu-i plăcea să fie contrazis şi ştia că acum exagerase.

- Taci din gură! strigă el. Ai să faci cum îţi spun şi ai să stai unde ţi-e locul - alături de mine. Dacă eşti atât de loială şi de devotată, n-o să te deranjeze că nu-l mai vezi pe Martin Winters.

Fără nici un cuvânt, Phil coborî din pat şi-şi puse papucii.

- Unde te duci?

- Plec de aici, reuşi ea să spună, tremurând din tot corpul. Mă duc la madame Sophie. Ştiu că o să mă primească... Nu vreau să mai stau aici, unde sunt

jignită.

- Gata, Phil. Iartă-mă, ştiu că e copilul meu. Sigur că ştiu! Uite...

O prinse de mână, dar ea încercă să se elibereze.

- Lasă-mă!

- Phil, ascultă-mă! Nu poţi să pleci aşa din casă!

- Ba pot. Nu mai stau aici nici un minut...

- Ascultă-mă!

- Nu!

Se smuci brusc şi alunecă pe podeaua lustruită. Căzu şi rămase nemişcată, simţind dureri ascuţite în tot trupul.

- Doamne!

Phil se aplecă asupra ei, speriat.

- Phil, îmi pare rău. Ti-e rău?

- Cheamă un doctor, Rex, şopti ea. Repede!

Ambulanţa ajunse repede, iar Rex o urmă în propria maşină. Doactorul avea să discute cu el după câteva ore - Phillida era într-o stare foarte gravă şi pierduse sarcina.

***

Vestea se răspândi foarte repede în Ismailia. Toată lumea îl compătimea pe Rex, care părea distrus de chinul prin care trecea Phil. Chiar dacă toată lumea auzise zvonurile despre el şi alte femei, acum era considerat un bărbat devotat soţiei sale. Numai două

persoane bănuiau adevărul despre căsnicia lor - Sophie Martial şi Doreen Angus. Deşi Phil nu vorbise cu nici una dintre ele, amândouă văzuseră purtarea lui Rex şi efectul pe care-l avea asupra bietei Phillida.

Martin, cel care ştia cel mai multe dintre toţi, îi telefonă lui Rex de îndată ce auzi vestea. Acesta nu era la birou, iar colegul lui îi spuse că era la spital, la soţia lui.

- Bietul Rex, suferă foarte mult.

Bietul Rex? se întrebă Martin, după ce puse receptorul în furcă. El era responsabil pentru tot ce păţise Phil!

Încercă să sune la spital, dar reuşi să obţină legătura abia după o oră şi jumătate.

- Cum se simte doamna Maltern?
- Cine întreabă?
- Ce contează?!
- Vrem să ştim cu cine vorbim. Sunteţi o rudă?
- Sunt un prieten. Vreau să ştiu în ce stare e.
- Cât se poate de bine, în situaţia dată.
- Ce înseamnă asta?
- Are temperatură, dar se află pe mâini bune şi nu trebuie să vă faceţi griji. Căpitanul Maltern este aici, dacă doriţi să vorbiţi cu el. Cum vă numiţi?

Era prea mult pentru Martin, aşa că mulţumi şi închise. Petrecu o dimineaţă îngrozitoare - nu-şi găsea

locul în casă, încercă să scrie o scrisoare, dar nu reuşi. În cele din urmă, se hotărî să se ducă la doamna Pentyre, singura cu care putea vorbi deschis.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, de cum îl văzu.

- Nu pot să vă ascund nimic. Aţi ştiut dintotdeauna!

Avea dreptate, doamna Pentyre ştiuse din prima clipă ce
sentimente nutrea Martin pentru Phillida.

- Nu-ţi face griji. Am fost la spital şi am vorbit cu doctorul care o îngrijeşte. O să fie bine! Era într-o stare gravă când a ajuns la spital, dar acum e mult mai bună.

- Mă bucur să aud asta.

- Nici eu nu pot să-l sufăr pe Maltern, dar trebuie să recunosc că a făcut totul pentru ca soţia lui să fie îngrijită cât mai bine. E tânără şi o să se înzdrăvenească repede. Nu e primul cuplu care a trecut prin aşa ceva şi mai pot încerca...

- S-o ferească Dumnezeu să mai treacă prin aşa ceva vreodată!

- Înţeleg ce simţi Martin, îi zâmbi doamna Pentyre. E o tânără minunată, mult prea bună pentru el. Dar...

- A trecut prin nişte chinuri îngrozitoare!

- Ştiu. Sinceră să fiu, l-am văzut pe Maltern azi la spital şi i-am spus că ar trebui s-o trimită pe biata Phillida acasă, în Anglia.

- Mă bucur că i-aţi spus asta, doamnă.

- Peste o zi sau două, o să poţi să mergi la ea. Am să te anunţ când va putea să primească vizite.

- Întotdeauna aţi fost înţelegătoare. Vă mulţumesc mult.

Martin îşi petrecu seara cu doamna Pentyre şi soţul acesteia. După ce aflase că starea Phillidei era mai bună, putea să recunoască faptul că se bucura că n-avea să dea naştere copilului lui Maltern. Ştia că şi ea se bucura din acest motiv.

În tot acest timp, Phillida stătea în patul de spital, ascultând scuzele nesfârşite ale lui Rex.

În timpul zilei, îi trimisese un coş de flori, cu un bilet care le impresionase pe asistente. Toate îi povestiseră cum se purtase când veniseră la spital şi cât îl implorase pe doctor să aibă grijă de ea.

Acum ar fi vrut să stea singură, dar Rex insistă să rămână.

- Nu mă trimite acasă. Nu pot să mă întorc acolo singur! Te rog, draga mea, lasă-mă să stau lângă tine. Am fost nebun, n-am judecat limpede, dar acum ştiu ce însemni pentru mine.

Continuă aşa minute în şir, obosind-o peste măsură pe Phil. Nu-i răspunse, pentru că ştia că nu putea ierta atât de uşor insultele aduse ei şi lui Martin, ca şi zilele şi nopţile în care o neglijase pentru că alergase după tinere precum Cooper sau Becki.

Criza Phillidei îl speriase foarte tare pe Rex. Îşi

regreta purtarea şi dorea ca Phil să-l ierte pentru tot ce spusese şi făcuse.

În noaptea care urmă, aduse chiar el în discuţie subiectul Martin Winters.

- Draga mea, vreau să te rog să mă ierţi pentru ce am spus despre tine şi Winters. N-am crezut nici o iotă, doar am repetat bârfele pe care le-am auzit. O să am grijă de persoana care le-a împrăştiat! Ştiu că eşti sinceră şi mi-ai fost întotdeauna fidelă. Vreau să ştii că Martin este binevenit la noi oricând, în orice clipă. Mă asculţi, păpuşă?

Ea îl privi cu răceală pe bărbatul cu care era căsătorită şi-şi dădu seama că nu mai simţea nimic pentru el.

- Nu mi-ai adresat nici un cuvânt astăzi. Păpuşă, nu vrei să mă crezi că-mi pare rău?

- Nu... mai... contează, şopti ea cu greutate.

- De ce, păpuşă?

- E prea... târziu, Rex.

El îi luă mâna şi o sărută.

- Te rog, draga mea! Nu fi atât de dură cu mine. Tu nu eşti aşa... Am băut prea mult! Jur că, după ce ieşi din spital, nu mă mai ating de băutură.

Ea zâmbi uşor, ironic. Dezgustată de atingerea lui, îşi trase mâna şi o ascunse sub cearşaf. Tăcerea ei era atât de elocventă, încât Rex roşi şi-şi feri privirea.

- Aşadar, nu vrei să mă ierţi?

- Vreau să rămân singură. Te rog, Rex, pleacă.

- Nu plec până nu spui că mă ierţi.

- La ce bun?

- E vorba de viaţa noastră, draga mea.

Egoist, Rex nu se gândea că această instenţă îi făcea rău Phillidei.

- Ti-am spus că am încredere în tine. Ti-am cerut iertare pentru Martin. Dacă vrei, îi telefonez şi mâine dimineaţă îl aduc aici.

Phil făcu eforturi să se ridice şi se sprijini într-un cot.

- Te rog să nu vorbeşti despre Martin. Nu te amesteca în prietenia mea cu el. Relaţia noastră s-a terminat, Rex. O să mă întorc în Anglia de îndată ce doctorii îmi dau voie să călătoresc.

Rex era supărat atât pentru ceea ce făcuse, cât şi pentru faptul că superiorii şi colegii săi puteau afla că el era vinovat de starea soţiei sale.

- Nu mă părăsi, draga mea. Pentru Dumnezeu, nu face asta! Mai dă-mi o şansă să-ţi arăt că te iubesc. Păpuşă...

De ce nu pleacă odată? îşi spuse ea. Nu-l mai suport.

- Am nevoie de asistentă. Te rog, Rex, pleacă!

Speriat, chemă asistenta.

- Am să vin mâine dimineaţă, înainte să mă duc la unitate. Noapte bună! Te rog, dă-mi un motiv să sper!

Phillida făcu un efort.

- O să încerc... să te iert. Noapte bună.

Rex era nevoit să se mulţumească doar cu atât. De la spital, se duse la un club, „King George", unde se întâlni cu câţiva colegi. Rămase acolo câteva ore, după care, încurajat de paharele băute, nu se duse acasă, ci la Clubul Francez. Primul cuplu care-i veni în întâmpinare fu Steve şi Geoffrey Cubbit, veniţi de la Fayid pentru aniversarea nunţii lor.

- E adevărat ce am aflat despre Phil? întrebă Steve, fără altă introducere.

- Mă tem că da.

- Îmi pare foarte rău, Rex.

- Îţi imaginezi cum mă simt eu.

Ea îşi muşcă buza. Nu prea îi păsa cum se simţea Rex, pentru că nu-l plăcuse niciodată şi înţelesese, din purtarea Phillidei, că nu era un soţ model.

- Am să mă duc la ea la spital, dacă doctorii îmi dau voie.

- Chiar te rog, spuse Rex, cu căldură. Phil ţine foarte mult la tine.

- Poţi să stai cu noi, îl invită Steve, din politeţe.

Spre uşurarea ei, Rex refuză.

- Nu sunt îmbrăcat potrivit. Poate altă dată...

Preferă să se ducă la bar, departe de ringul de dans.

Puţin după ora zece, în club intră Martin Winters. Plecase
de la familia Pentyre, dar nu se simţea în stare să se

ducă acasă. Îl văzu imediat pe Rex şi-şi dădu seama că băuse după primirea caldă pe care acesta i-o arătă.

- Ce bine îmi pare că te văd! Exact persoana cu care voiam să stau de vorbă! Hai să bem ceva! Am mare nevoie... Bănuiesc că ai auzit veştile îngrozitoare despre biata Phil.

Martin se înnegură, speriat că starea ei se agravase.

- Vrei să spui...

- Ce s-a întâmplat aseară. Ai auzit, nu?

El răsuflă uşurat.

- Da, îmi pare foarte rău. Chiar foarte rău.

Rex mai ceru o băutură de la bar.

- Tu ce vrei, Martin?

- O bere.

Ştia că-i va fi greu să discute cu soţul Phillidei, dar voia să afle ultimele ştiri despre starea ei.

- Cum se mai simte?

- Foarte rău, bătrâne. Foarte rău.

Rex vorbi vrute şi nevrute despre Phil, despre copilul pierdut, despre planurile de viitor, dar nu rezistă decât o oră în compania lui Rex.

- Te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc la Fayid.

- O să te duci s-o vizitezi, nu-i aşa? Eşti cel mai bun prieten al ei. O să le spun să te lase să intri la ea.

- Mulţumesc, îi spuse Martin. Abia aştept s-o văd, atunci când se va simţi destul de bine ca să primească vizite.

- O s-o duc în Cipru când doctorii o s-o lase să călătoarească.

Martin, care se pregătea de plecare, rămase nemişcat.

- În Cipru? N-o trimiţi acasă, în Anglia?

Rex zâmbi slab.

- Dar nu vrea să se ducă în Anglia! N-o să mă părăsească... Are nevoie de o schimbare de aer, atâta tot. Chiar ea mi-a spus.

- Chiar ea? întrebă Martin, rostind cu greutate cuvintele. Noapte bună.

Oare era adevărat? se întrebă el. Phillida avea de gând să se sacrifice şi să trăiască în continuare alături de soţul ei? Iar el era obligat să stea deoparte, fără să intervină...

***

Când Phillida se însănătoşi, nu plecă în Cipru cu Rex, dar nici nu se duse acasă. În ziua în care trebuia să fie externată, Mabyn Pentyre se duse la ea.

- Draga mea, îmi pare rău, dar Rex nu va putea veni după prânz, să te ducă acasă.

Phillida stătea pe marginea patului, pregătită să părăsească micuţa cameră de spital. Încă se simţea slăbită, dar odihna şi relaxarea îi făcuseră foarte bine. Rex se purta foarte frumos cu ea; se întâmplase să fie la ea atunci când venise Martin şi-l primise cu căldură,

ca pe un adevărat prieten. Singurul lucru care o îngrijora era insistenţa cu care-i vorbea despre călătoria în Cipru, menită să dea o nouă şansă căsniciei lor. Ştia că trebuia să mai stea cu el, în aceeaşi casă, dar era hotărâtă să nu mai fie soţia lui, în adevăratul sens al cuvântului.

- Ce s-a întâmplat, doamnă Pentyre?

- Tu pleci din spital, în vreme ce Rex se internează. Azi noapte a fost dus la spitalul militar.

- Poftim?!

Doamna Pentyre îi explică - i-a fost rău cu o zi în urmă şi a fost dus la spital. Are febră şi e foarte probabil să fie vorba de gripă, aşa că urma să rămână în spital.

- De aceea, dacă nu te deranjează, o să mergi la noi acasă până când Rex va fi externat. Nu poţi să stai singură acasă.

Phillida îi dădu dreptate, pentru că n-avea nici o tragere de inimă să se întoarcă în vila despre care avea numai amintiri neplăcute. Ahmed plecase de mult, iar Rex angajase un nou servitor, pe nume Ali, recomandat chiar de doamna Pentyre.

În plus, era bucuroasă că putea să evite întâlnirea cu Rex, la care se gândea cu neplăcere de câteva zile. Oricât de frumos ar fi încercat să se poarte cu ea, Phil nu-l mai putea iubi şi nici nu mai putea avea încredere în el. Cooper plecase acasă, dar ştia că în orice moment

pot apărea altele. Dar mai era Martin... Dragostea pentru el, profundă şi adevărată, creştea cu fiecare zi. Îi era dor de el şi aştepta cu nerăbdare momentul în care urma să-l vadă.

Phil se simţi bine alături de familia Pentyre, oameni cumsecade care ţineau la ea şi voiau s-o ajute. La două zile după venirea ei de la spital, Mabyn Pentyre puse la cale o cină la care îl invită pe Martin. Soţul o întrebase ce urmărea, dar ea îl întrerupsese şi-i spusese că nu trebuia să-şi bată capul cu asta. Discutaseră de mai multe ori despre sentimentele lui pentru Phil, dar ştiau că Martin nu va uita niciodată că femeia pe care o iubea era căsătorită.

Aşadar, Martin veni la cină, iar Mabyn găsi momentul să-i lase singuri. Cei doi se studiară în tăcere, încântaţi să se revadă.

- Mă bucur să văd că arăţi atât de bine.

- Mă simt mult mai bine.

- Chiar arăţi minunat, serios.

Phil purta o rochie albă, lungă, cu părul lăsat liber pe umeri. Părea vulnerabilă, dar foarte fericită.

- Doamna Pen mi-a spus că dă o petrecere, aşa că m-am îmbrăcat elegant. Şi tu arăţi bine, domnule locotenent- colonel.

- Mulţumesc. Cât timp crezi că o să stai aici?

- Nu ştiu, depinde de starea lui Rex. Cred că voi sta câteva zile, totuşi.

- Aş vrea să ne vedem mai des. Poate că ar fi înţelept să stau departe, dar nimeni nu face întotdeauna ceea ce trebuie.

Phil zâmbi uşor. Îi făcea bine să fie din nou lângă Martin, pentru că se simţea mai liniştită, mai puternică şi stăpână pe sine.

- Şi eu vreau asta, răspunse ea, sub impulsul momentului.

Răspunsul ei îl transformă pe Martin într-un bărbat foarte
fericit.

- Iubita mea...

- Iubitul meu...

Zâmbetul ei se stinse brusc când îi reveni în minte bărbatul internat în spitalul militar. El era cel căruia îi jurase că-i va sta alături „la bine şi la rău". Fusese mai mult „la rău", dar nu putea să renunţe la căsnicia ei, la principiile ei.

Martin îi înţelese frământările şi o luă de mână.

- Nu-ţi face griji, draga mea. Poate că putem rezolva cumva lucrurile.

- Nu putem, şopti ea. Cum am putea?

- Nu te grăbi, Phillida. Trebuie să ne întâlnim şi să stăm de vorbă.

- Oricând vrei tu, Martin.

- Mâine termin serviciul devreme, aşa că o să vin să te iau la plimbare.

Ea aprobă, dar ochii aveau aceeaşi privire îndurerată care-i rupea inima lui Martin.

- Nu-ţi face griji, te rog! Acum nu trebuie decât să te însănătoşeşti complet.

- Nu mă simt în stare să mă întorc la el, şopti ea abia auzit.

Martin ar fi vrut să-i spună să nu se întoarcă, să nu aibă
încredere în cuvintele lui frumoase, dar ştia că n-are dreptul. Se mulţumi să stea lângă ea, ţinând-o de mână; ştia că o iubeşte mai mult decât orice pe lume, mai mult chiar decât o iubise pe Bridget.

Auzi că se apropiau paşi şi-i şopti:

- Vorbim mâine. Să dormi bine la noapte, draga mea. Să te faci bine!

Soţii Pentyre intrară în cameră, iar servitorul îi anunţă că masa era servită. Urmă o cină minunată, la lumina lumânărilor; pentru Phil, era cea mai fericită seară de la venirea în Egipt.

A doua zi, doamna Pentyre o duse pe Phillida în Fayid, să-l vadă pe Rex. Doamna Pen spusese că Phil este prea slăbită şi că se putea molipsi de la un bolnav de gripă, dar ea insistase, simţind că era datoria ei să meargă.

Rex era într-o stare mult mai bună decât crezuse ea şi o primi pe soţia lui cu multă afecţiune.

- Ce mult mă bucur că ai venit, păpuşă. Regret că n-

am putut să am grijă de tine, dar ştiu că eşti pe mâini bune. Mă ierţi, nu? Dacă n-aş fi fost atât de bolnav, n-aş fi stat departe de tine.

Rex continuă să-i vorbească, dar ea observă cu uimire că toate cuvintele lui o lăsau indiferentă. După câteva minute în care discutară banalităţi, Phil îşi adună curajul şi-i spuse:

- Rex, îmi pare rău că-ţi spun acum, cât eşti în spital. Cred că e mai bine să ştii, ca să nu existe neînţelegeri. Nu vreau să merg cu tine în Cipru!

El făcu ochii mari.

- De ce nu?

- Eşti extraordinar! Nu ştiu cum poţi să te porţi ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat? Te aşteptţi să uit trecutul, doar pentru că te-ai hotărât să te porţi frumos cu mine?

El râse uşor.

- Sigur că nu!

Incredibil, îşi spuse Phil. Cum poate să fie atât de insensibil, de mincinos? Chiar nu înţelegea prin ce infern trecuse din cauza lui?

Se aplecă spre el şi-i şopti, astfel ca bărbatul care stătea în patul de alături să nu audă:

- Vreau să-ţi spun foarte clar că nu pot s-o iau de la capăt cu tine. Nu pot! Ai ucis ceva în mine, Rex. Vreau să mă întorc în Anglia, la bunica. În afară de faptul că nu ne mai înţelegem, mai sunt şi alte motive - eu nu pot

să suport încă două luni de vară aici, iar bunica nu se simte bine şi vreau s-o văd.

După o scurtă tăcere, Rex i se adresă pe un ton dur:

- Poţi să găseşti tot felul de scuze, dar adevărul este că nu vrei să mă ierţi. Nu credeam că eşti atât de rea, Phil!

- Nu e vorba de răutate şi nu vreau să te supăr sau să te rănesc. Dar cred că nu vrei să înţelegi ce mult rău mi-ai făcut! E ridicol să crezi că pot să devin din nou soţia iubitoare, de parcă... Dacă nu înţelegi, nu pot să-ţi explic!

Rex pufni scurt.

- Înţeleg! Asta înseamnă că renunţi la căsnicia noastră?

- Nu. Vreau doar să nu mai stau aici şi să mă duc acasă. Te rog, lasă-mă.

- Ca să spui tuturor că m-am purtat ca un nemernic cu tine?

- Astea sunt copilării, Rex. Problemele noastre nu sunt publice! Toată lumea va înţelege că mă duc acasă din motive de sănătate.

- Înţeleg.

- Nimeni nu regretă mai mult decât mine ce s-a întâmplat cu noi. Poate că, după ce stau o perioadă acasă... o să fiu în stare să înţeleg ce s-a întâmplat. Îmi e foarte greu, crede-mă.

El îi aruncă o privire tăioasă, supărat că era în inferioritate în faţa ei. Ar fi vrut s-o rănească şi era gata să aducă din nou în discuţie numele lui Martin Winters, dar nu îndrăzni.

- Şi cam cât crezi că va dura până când vei decide dacă mă ierţi sau nu? întrebă el maliţios.

- Rex, nu te purta aşa! Ştiu că şi eu am greşit, dar recunoaşte...

- Că nu m-am purtat aşa cum trebuia, interveni el. Da, recunosc! Dar ţi-am spus că în seara aceea eram băut. Eşti atât de dură!

Phil era pregătită să riposteze şi să-i spună că închisese ochii de multe ori - Rebecca, Cooper, alte indiscreţii. Dar era mult prea obosită ca să înceapă o discuţie în contradictoriu.

- Hai să nu ne certăm! Nu vreau decât să aflu când pleacă următorul vapor spre Anglia.

- Ce frumos! Şi eu, care pregătisem o reîntâlnire de zile mari...

- Îmi pare rău.

- Asta înseamnă că o să avem dormitoare separate?

Phil roşi violent, deşi ştia că trebuia să se aştepte la aşa ceva din partea lui Rex.

- Da, asta înseamnă. Şi nu poţi să mă învinovăţeşti pentru asta! Dacă vrei să-ţi mai acord o şansă, trebuie să-mi dai spaţiu, să mă laşi să respir. Te rog, fii rezonabil.

Trase aer adânc în piept, simţind că era gata să înceapă să plângă.

- La revedere.

***

Phil dormi toată după-amiaza, obosită după dimineaţa petrecută la Fayid. Sosi Martin şi luară ceaiul împreună cu doamna Pentyre, după care el şi Phil plecară la plimbare. Se opriră pe o străduţă liniştită în cartierul francez, unde vorbiră ore în şir despre situaţia lor.

Amândoi erau convinşi că se iubeau, dar era chiar mai mult

- era vorba de prietenie, de înţelegere, de susţinere reciprocă. Dar era soţia lui Rex, iar acesta o voia înapoi. Gândul era de neconceput pentru amândoi.

- Nu se poate să fugim în lume, spuse Phil. Asta ţi-ar distruge cariera! Onoarea şi moralitatea sunt valori foarte importante pentru un militar!

- Dar merită, încercă să argumeteze Martin.

- Pe termen lung, nu. Gândeşte-te bine şi ai să-mi dai dreptate. Ce se va spune despre mine? Şi despre tine... Că ai furat soţia unui coleg! Problema este că amândoi avem conştiinţă! Chiar dacă nu mă împac cu Rex, nu pot să accept ca tu să fii motivul divorţului nostru.

- Cred că eşti cea mai grozavă tânără pe care am

întâlnit-o! Mi-ar fi plăcut ca mătuşa Kate să audă tot ceea ce ai spus acum.

- Şi mie mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe mătuşa Kate şi să văd Killoun.

Martin îşi încleştă pumnii.

- E groaznic, Phillida. Când mă gândesc că ai fi putut divorţa de tipul ăsta. Şi nu doar o dată...

Ea îşi coborî privirea.

- Da, cred că aş fi putut. Dar ştii ce părere am despre căsătorie. Divorţul e o afacere urâtă, sordidă. Părinţii lui Rex au divorţat şi.. iată rezultatul!

- Eşti o femeie uimitoare!

- Nu sunt, îi zâmbi ea. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, că mă doare gândul că trebuie să te părăsesc. Martin!

Pentru prima dată, o luă în braţe şi o sărută aşa cum dorise de multă vreme: fierbinte, cu pasiune. Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme, simţind că timpul se oprise în loc.

- Dragostea mea! îi şopti el. Am fi putut să fim atât de fericiţi!

- Sunt bucuroasă că ne-am întâlnit şi ne-am îndrăgostit.

- Şi eu, draga mea.

- Oare o să ne mai întâlnim, dacă plec din Egipt?

- Nu ştiu, Phillida. Poate că ar fi mai bine dacă n-am face-o. Dacă o să te întorci aici să fii cu soţul tău, poate

că ar fi bine ca eu să plec. Am să încerc să obţin un post în Orientul Îndepărtat.

Ea se lipi de pieptul lui.

- Martin, e atât de departe!

- Ar fi mult mai bine decât să stau aici şi să te văd mereu alături de Maltern!

Ea închise ochii.

- N-o să fie uşor pentru nici unul dintre noi, nu-i aşa?

Martin rămase foarte serios. O sărută pe păr, apoi o îndepărtă uşor.

- Întoarce-te în Anglia cât mai repede, draga mea. Ai fost foarte curajoasă, dar te sfătuiesc să stai cât mai mult cu bunica ta şi să pui sănătatea pe primul loc.

- Viaţa mea aici a fost ca un... Cum se numeşte? Khamsin, vântul din iad. Distruge tot ce întâlneşte în cale, tot ce e bun şi frumos. Aşa a fost viaţa mea cu Rex!

Martin o luă din nou în braţe şi încercă s-o liniştească.

- Vânturile astea vin şi trec, draga mea. După ce trec, totul rămâne liniştit. Aşa o să fie şi în cazul tău, Phillida. Ai să vezi, totul o să fie bine!

Phil nu-l mai văzu pe Martin în acea săptămână. Merse la Rex în fiecare zi şi rămase fermă în hotărârea ei de a pleca în Anglia.

- Tu eşti de vină pentru că mi-am găsit amante! îi reproşase Rex la un moment dat.

Phil îl privise foarte serioasă.

- Dacă vrei să mă câştigi înapoi, să ştii că nu aceasta e calea.

Întoarcerea acasă a lui Rex nu a fost un eveniment fericit.

Rex era prost dispus, plictisit după şederea prelungită în spital şi furios că nu reuşise s-o facă pe Phil să se răzgândească. Refuză să răspundă eforturilor ei de a fi veselă şi prietenoasă şi nu observă nimic din ceea ce pregătise Phil - florile, vinul, mâncarea lui preferată.

- Cum te simţi? Vrei să stai în pat sau mergem la club, să bem o cafea?

- Mai bine îl suni pe Martin Winters şi-l rogi să te ducă el la cafea. Cred că eu nu mă mai bucur de favorurile tale.

Phil îl privi fără urmă de zâmbet.

- Sper că n-o să începi iar cu asta, Rex.

Dar el revărsă asupra ei o ploaie de reproşuri. Cum să accepte purtarea ei? Un bărbat care se întoarce acasă vrea să găsească o soţie iubitoare, nu una care se poartă cu răceală.

- Îmi pare rău dacă nu-ţi sunt pe plac, răspunse Phil, stăpână pe sine. Am vrut să te simţi bine când te întorci acasă, dar îmi pare rău dacă te aşteptai la mai mult. Ti-am explicat că nu pot să alerg în braţele tale. Fii rezonabil!

- La naiba! strigă el. Vreau să mă duc la club!

Singur! Tu n-ai decât să faci ce vrei...

- Rex, te rog! Încearcă să înţelegi!

- Fă ce vrei, Phil, eu n-o să te opresc. Ai vrut să ai dormitor separat? Foarte bine! Dar şi eu o să fac ce vreau! Aşa e corect, nu?

Eforturile ei de a rămâne calmă erau în zadar.

- Rex, eu nu vreau să avem vieţi separate şi să ne batem joc de căsnicia noastră. Vreau ca lucrurile să se rezolve, dar trebuie să ai puţină răbdare.

Fără s-o mai asculte, Rex ieşi ca o furtună din casă şi trânti uşa în urma lui.

***

Dimineaţa următoare era înăbuşitoare. Soarele era acoperit de nori cenuşii, iar umiditatea era extrem de ridicată.

- Vine khamsin-ul, anunţă Ali când îi aduse micul dejun.

Martin îi explicase la un moment dat că adevăratul termen
era Khamashin, dar europenii îl numeau khamsin. Este vorba
de „vântul din iad", altfel spus cincizeci de zile de furtună puternică; în realitate, putea dura o oră sau o zi şi distrugea totul în cale.

Trecuse o săptămână de la întoarcerea lui Rex şi acesta refuzase cu încăpăţânare să discute cu ea. Adoptase o nouă strategie şi, în loc s-o mai terorizeze, o

trata ca pe un străin: nu-i vorbea, nu mânca acasă. O singură dată îl rugase să rămână acasă şi să stea de vorbă, dar el o repezise:

- Roagă-l pe Winters să vină!

- Dacă nu vrei să discutăm, foarte bine! O să stau acasă, singură. Dar te rog să nu mai aduci în discuţie numele lui Martin, pentru că nu l-am mai văzut de multă vreme. A cerut să fie mutat în Orientul Îndepărtat şi doamna Pentyre mi-a spus că va primi postul.

Curiozitatea îl făcuse pe Rex să întrebe:

- De ce a făcut asta? Şi de ce nu vă mai vedeţi?

Phil îi înfruntase privirea.

- Pentru că ne placem prea mult şi pentru că vrem să respectăm jurămintele pe care le-am făcut când m-am căsătorit cu tine. Acestea sunt motivele!

El o privise cu atenţie câteva clipe, după care începuse să râdă.

- E prea frumos ca să fie adevărat... Nu cred! Sper să nu mă acuzi dacă o să caut distracţii în altă parte!

Se răsucise pe câlcâie şi plecase fără alte explicaţii.

Phil ştia la ce face referire. Deja aflase, prin intermediul lui Doreen, că Rex se întâlnea cu o femeie căsătorită, al cărei soţ era pentru moment în Kenya. Era sigură că Rex nu va rezista mult, în ciuda promisiunilor făcute.

În acea dimineaţă, Phil se duse pe verandă şi-l găsi pe soţul ei citind ziarul.

- Bună dimineaţa!

Fără s-o privească, el murmură un răspuns.

-Ai văzut ce nori sunt? Ali spune că vine khamsin-ul. E cam târziu pentru această perioadă a anului, nu crezi?

El refuză discuţia.

- Te duci undeva? întrebă ea, văzând că se pregătea de plecare.

- Am o întâlnire şi mă duc să navighez.

- Nu e o vreme prea bună, îl avertiză ea. Ai văzut ce nori sunt?

- Nu-ţi face griji pentru mine, drăguţă! Ştiu să înot şi nu-mi pasă de khamsin! La revedere!

Se pregăti şi ea de plecare, pentru că urma să meargă la plajă cu Jimmy şi Doreen Angus. Dar acesta veni în scurt timp şi o anunţă că intervenise o schimbare de plan.

- Am vorbit cu un prieten care ştie bine clima de aici şi mi-a spus că vântul bate deja cu putere şi a spulberat corturile de pe plajă. Doreen a spus să vii la noi, dar stăm acasă. Unde e Rex?

Regretă imediat întrebarea pusă. Ca şi restul colegilor lui, ştia că Rex îşi făcea de cap cu Jackie Channery, fără să-i pese de soţia lui.

Phil încercă să ascundă adevărul.

- A plecat pe mare cu un prieten.

- Pe vremea asta?!

- Şi eu i-am spus să nu se ducă, pentru că Ali m-a avertizat că va fi khamsin.

- Aşadar, vii la noi? Te aşteptăm mai târziu, bine?

Ea rămase pe verandă, dar Ali veni repede la ea şi o rugă să intre.

- Repede, doamnă! Ali închide ferestre şi uşi... Repede!

Vântul începu să bată cu putere, ridicând praful şi frunzele.

Îl ascultă pe Ali şi intră, iar el închise cu mare grijă toate uşile, ferestrele, obloanele. Fără să vadă nimic, Phil ascultă furtuna care bătea cu furie în geamuri.

Brusc, îşi aduse aminte de Rex. Aşa cum îl cunoştea, era convinsă că ieşise în larg cu barca pe care o cumpărase, în urmă cu o lună, împreună cu Harold Gayter. Harold era un navigator experimentat, dar Rex era un amator şi nu ştia să controleze barca. Ştia că Harold era plecat la Port Fuad şi o speria gândul că Rex era singur pe mare. De fapt, nu singur, ci cu Jackie.

Furtuna crescu în intensitate, apoi începu un fenomen natural pe care Phil nu-l întâlnise de când venise în Egipt: ploaia. Totul dură cam două ore, după care totul se linişti. Ali deschise ferestrele, iar străzile începură să se umple la fel de repede cum se goliseră.

Phil se pregăti să plece la Doreen. Trebuia să se întoarcă acasă la ora ceaiului, când trebuia să vină la ea Mabyn Pentyre.

În faţa porţii opri un jeep al poliţiei militare, din care coborâră doi militari şi un civil. Phil îşi puse ochelarii şi-l recunoscu pe căpitanul Blackers, unul din doctorii din regiune.

- Bună ziua, îl salută ea.

El îşi drese vocea, stânjenit.

- Putem să discutăm ceva cu dumneavoastră, doamnă Maltern?

- Vă rog, poftiţi.

Doctorul o urmă în casă.

- Luaţi loc, doamnă Maltern. Trebuie să vă spun ceva... nu prea plăcut.

Phillida trase aer în piept, dar rămase foarte calmă.

- Căpitane Blackers, a fost un accident, nu-i aşa? Soţul meu era pe mare şi a păţit ceva.

Tânărul doctor îşi feri privirea.

- Da, doamnă.

- A ieşit chiar înainte de khamsin. L-am avertizat să nu se ducă...

- Multe bărci ieşiseră în larg.

- Ce s-a întâmplat? Vă rog, spuneţi-mi.

- Barca soţul dumneavoastră a fost prinsă de uragan. Nimeni n-ar fi putut face nimic.

Phillida îl privi fix, palidă ca hârtia.

- Căpitane Blackers... Aţi venit să-mi spuneţi că soţul meu s-a înecat?

Era o misiune foarte grea pentru tânărul doctor. Până la urmă, îi spuse toată povestea. Rex ieşise cu barca în larg, fără să asculte sfaturile celor care cunoşteau mai bine clima şi previziunile meteo. Rex şi Jackie Channery au fost prinşi în mijlocul uraganului. Ea a reuşit să înoate către ţărm şi a fost salvată, dar Rex e dat dispărut. A fost văzut înotând lângă ea, după care s-a scufundat ca o piatră.

Phil încerca să-l asculte, dar nu auzea decât o voce interioară care-i spunea „ Rex a murit! Rex a murit!"

- A murit?

- Nu ştim, n-am găsit trupul. Poate că a ajuns la ţărm, dar mă tem că...

- Nu, îl întrerupse ea. A murit! S-a înecat şi nu se va întoarce!

- Ar trebui să beţi ceva. Aveţi coniac în casă?

- Nu vreau, refuză ea. Duceţi-mă pe plajă, vă rog.

- La ce bun? Mai bine rămâneţi aici. Trebuie să fac raportul oficial. Soţul dumneavoastră lucra în Fayid, nu?

Verbul folosit la timpul trecut o şocă pe Phillida. Acum câteva ore era lângă ea, sănătos şi chipeş ca de obicei, iar acum... era mort. Iubita lui înotase până la mal, dar el murise. Chiar dacă nu-l mai iubea, vestea avea efect asupra ei. Picioarele începură să-i tremure, iar doctorul o ajută să se aşeze. Îl văzuse pe Rex de

atâtea ori pe barcă, vesel şi pus pe şotii.

Nu va mai intra niciodată pe uşă, nu va mai discuta niciodată cu el! Regreta că şi în această dimineaţă schimbaseră cuvinte dure şi se despărţiseră supăraţi.

După câteva ore, uşa se deschise şi doamna Pentyre intră grăbită în cameră.

- Draga mea! Sunt absolut şocată de...

Se opri brusc din pricina expresiei zugrăvită pe chipul ei.

- Nu trebuie să mă compătimiţi, doamnă Pentyre. Nu pot să fiu ipocrită şi să spun că am suferit o pierdere teribilă. Recunosc că l-am iubit, dar pierderea... este a lui. A pierdut toate ocaziile de a fi fericit, de a avea o familie adevărată.

Cele două femei se ţineau de mână, dar cea care începu să plângă nu era Phil. Ea privea fără ţintă pe fereastră, gândindu-se cu tristeţe la trupul dus de curent al soţului ei. Mabyn Pentyre, în schimb, plânse, pentru prima oară după multă vreme. Nu-l jelea pe bărbatul mort, ci plângea uşurată că suferinţa tinerei ei prietene se sfârşise.

Nici una nu rosti numele lui Martin.

Capitolul 1

Trecuseră sase săptămâni de la accidentul lui Rex Maltern. Martin, care fusese plecat în Grecia, aflase vestea, dar nu discutase si nu se întâlnise cu Phillida în această perioadă.

Vestea îl socase si i se părea de necrezut. Nu putea să descrie sentimentele care-l încercau - i se părea incredibil că destinul îl măturase pe Rex de pe faţa pământului cu o mişcare simplă si sigură; pe de altă parte, era convins că acesta era sfârsitul chinului pentru Phillida.

Martin aflase că trupul lui Rex fusese găsit în Laguna Albastră la două zile după khamsin. Phil, care lesinase după ce-l identificase la morgă, se mutase la familia Pentyre, în Moascar. Soţii Pentyre se ocupaseră de toate formalităţile si-i chemaseră pe părinţii lui Rex, din Anglia.

De îndată ce se întoarse din Grecia, Martin se duse la familia Pentyre, dornic să afle vesti despre Phillida. Mabyn îl asigură că se simţea bine si că sănătatea ei nu mai era atât de subredă.

- Să fiu sinceră, nu cred că a existat cineva care a deplâns din toată inima dispariţia lui Rex. Iar Phil a trăit un infern din cauza lui. Cu toate astea, i-a fost loială şi nu l-a vorbit niciodată de rău.

- Aşa e, doamnă.

- Mă bucur că te-ai întors. Phillida are nevoie de

puţină fericire. O să ai grijă de ea acum, nu-i aşa?

Martin roşi uşor.

- Ştiţi că aceasta a fost cea mai fierbinte dorinţă a mea. N-aş fi îndrăznit să mă gândesc...

- Nimeni n-ar fi îndrăznit, sublinie doamna Pentyre.

- Când o să plece acasă?

- Săptămâna viitoare.

- Am o veste bună pentru ea şi pentru dumneavoastră, doamnă. La sfârşitul lunii o să se aprobe mutarea mea în alt post.

- Martin! Sper că nu Orientul Îndepărtat...

- Nu, va fi în apropiere de Anglia.

- Grozav!

- Se pare că lucrurile se vor rezolva. Nu ştiu ce simte Phillida, dar...

- Nu-ţi face griji pentru asta, completă doamna Pentyre, zâmbind.

- A vorbit despre mine?

- De câteva ori. L-a rugat pe Freddy să afle când te întorci de la Atena.

Martin zâmbi larg, foarte încântat.

Nu mai apucă să răspundă, pentru că Phil intră în cameră. Doamna Pentyre îi privi pe cei doi tineri, după care ieşi, pe nesimţite, din salon.

Prima impresie a lui Martin fu aceea că Phillida arăta minunat - sănătoasă, veselă, bronzată. Ochii îi

străluceau şi nu părea deloc obosită.

Fără să ezite, străbătu camera şi se cuibări la pieptul lui, fericită să simtă braţele lui în jurul ei. Îşi ridică privirea spre el şi primi fericită sărutul lui fierbinte.

- Phillida! Phillida, iubita mea!

Pentru prima oară, Phillida consideră Egiptul un loc plăcut. Tot coşmarul ei era, în sfârşit, încheiat.

- Sunt atât de fericită! Poate că ar trebui să mă simt vinovată, dar nu e aşa. Eu şi Rex eram străini de multă vreme, iar în inima mea nu aveai loc decât tu, Martin!

- Iar inima mea era a ta, iubito, şopti el.

- Nu trebuie să mă simt vinovată, nu-i aşa?

- Din contră! Acum ai dreptul să fii fericită!

- E atât de bine... Nu-mi vine să cred că am dreptul să spun că te iubesc.

- E un miracol, draga mea. Aş vrea să uităm trecutul şi să începem o viaţă nouă împreună.

- Ar fi minunat, iubitul meu.

Îi spuse noutăţile despre serviciul lui, apoi vorbiră despre întoarcerea ei în Anglia. Petrecură ore bune vorbind, plănuind, visând.

La un moment dat, servitorul familiei Pentyre intră în salon să-i întrebe dacă putea servi ceaiul, dar se retrase în linişte.

- Micuţa doamnă englezoaică e din nou fericită, îi

spuse el bucătăresei. Asta e bine, pentru că e o doamnă foarte drăguţă.

- Dumnezeu să-i binecuvânteze!
- Anul ăsta n-o să mai fie nici un khamsin!
- Sigur că nu! Toate zilele agitate, zbuciumate au trecut...

Sfârşit